This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

3 3433 08161799 9

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

(Meleager)
NRX
~~935 a 2~~
Digitized by Google

Digitized by Google

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ

MELEAGRI
RELIQVIAE

LECTIONIS VARIETATEM
VERSIONEM METRICAM
ET
COMMENTARIVM PERPETVVM
ADIECIT

I. C. F. MANSO.

ASTOR LIBRARY
NEW-YORK

IENAE
IN OFFICINA LIBRARIA CROECKERIANA
MDCCLXXXIX.

Digitized by Google

Digitized by Google

VIRO CELEBERRIMO

CHRISTIANO GODOFR.

SCHÜTZIO

DVLCI MVSARVM AMICO

ACVTISSIMO

LITERARVM TAM VETERVM

QVAM RECENTIORVM

SI QVIS ALIVS IVDICI

PRAECEPTORI IN AETERNVM COLENDO

OFFICII ET OBSERVANTIAE CAVSA

LIBELLVM HVNC

EXIGVVM PII ANIMI DOCVMENTVM

D. D. D.

AVCTOR.

Digitized by Google

Digitized by Google

Non inutile opus me suscepisse arbitror, qui RELIQVIAS MELEAGRI, inter minores poetas Graecos ob ingenii linguaeque elegantiam summum locum facile obtinentis, seorsim typis exscribendas curaverim. Quantus fuerit eruditorum ardor, egregios Cephaleae Anthologiae flores, partim per libros sparsos, partim in codicibus latitantes diligenter collectos et in unum corpus redactos nanciscendi, vix ullum, nisi hominem a Musarum deliciis alienum, fugere potest. Tandem desiderium, saepe excitatum, saepius delusum, explevit *Viri*, quem omnes norunt, solertia; et profecto tanta laude Ille est cumulatus, tanto plausu Opus, cum prodiisset, exceptum, ut altum silentium, quo nunc sepulta iacent *Analecta Veterum Poetarum Graecorum*, nemo tum temporis somniasset, nedum timuisset. Quaenam sint tam repentinae commutationis causae, levitasne et inconstantia hominum, an

magna

Digitized by Google

magna difficultatum, quibus cum in legenda Anthologia conflictandum est, multitudo, aliis investigandum relinquo; mihi id unice in votis et in animo fuit, ut, quae legentes in Meleagro offensura esse putarem, e medio tollerem, et, si tantum tenui mea opella effici posset, excitarem, maxime in iuvenibus, tam excellentium ingenii humani monumentorum studium. Exposui, amici Lectores, consilii rationem, nunc paucis, quas in eo exsequendo mihi scripserim leges, accipite.

Textum ex recensione Brunckii, correctis antea, quae in animadversionibus corrigenda censuerat, dedi, nec, nisi raro, mutavi. Varietatem vero lectionis, a Viro Celeberrimo, ne moles libri augeretur, recte omissam, undique diligentissime conquisivi, et iis tantum reiectis, quae negligentiam librariorum aperte arguebant, textui subiiciendam curavi, ut statim appareret, quid codicibus, quid doctis emendationibus debeatur. In qua opera si non omnia ad liquidum perduxerim, nulla alia fuit caussa, quam quod Clarissimo Analectorum Editori mutationes ex ingenio natas ab iis, quae librorum manuscriptorum ope sanavit, accurate secernere non ubivis placuit. Textum excipit metrica plurimorum carminum versio, de cuius pretio et utilitate varia in nostris terris Eruditorum iudicia esse futura facile iam praevideo. At quaecunque sint, nec temporis, nec indefessae curae et diligentiae huic labori impensae unquam me poenitebit, nisi iratis Musis ad limina earum accesserim. Equidem non ignoro, carmen Graecum numeris Latinis adstringere, ut versu leniter profluente nihil sensui, nihil elegantiae detrahatur, paucissimorum hominum esse. Nec me eum esse stulte opinor, cuius ars et solertia omnia superare didicerit, qui vividas illas

Digitized by Google

illas Meleagri imagines animique gratas affectiones ubique assecutus sit, per quem nullum epitheton grave et iucundum perierit. Sed in his me erigit et solatur, quod semper mihi propofui imitandum, exemplum summi Hugonis Grotii, cuius in Graeca Anthologia vertenda cura, quanquam ne illi quidem e tot tantisque scopulis incolumi evadere contigit, tamen a laudatis Viris et ab ipso Brunckio celebratur. Condonent igitur mihi, quod illi condonavere, aequi harum deliciarum censores, et quae impetrari nequeant, invidi non querantur.

In carminibus obscoenis et ad nefandum amorem spectantibus, utrum eiicerem an reciperem, diu dubius haesi. Illuc me trahebant pudor et integritas morum, huc Doctorum iudicium, qui editiones purgatas de trivio tollere non dignantur, iuvenes vero assiduo cum Gratiis Musisque consortio ab omni libidine satis tutos praestari existimant. Ast postremum, cum reputarem, numerum epigrammatum vere pathicorum vix ad sex septemve assurgere, reliqua in meris laudibus pulchritudinis puerorum versari, et, nisi perversam interpretationem de industria sequi malis, nihil, quod vituperandum sit, continere, mediam viam eligere mihi placuit. Omnia recepi, sed in turpibus interpretandis, ne nimis subtilis et accuratus essem, cavi, in vertendis, quoties id salvo carmine eiusque acumine fieri posset, nomina inverti, impura emaculavi, quae eiusmodi mutationem non admittebant, cum quibusdam aliis, in verbis ludentibus, prorsus intacta reliqui. Sic me officio diligentis castique interpretis optime satis facturum esse existimavi.

Non-

Digitized by Google

Nonnulli forte commentationem de genio poëtico saeculi Meleagri deque ipsius poetae meritis inviti desiderabunt. Eam adiicere profecto non omisissem, nisi iam dudum in animo mihi esset, de vita, indole pretioque praestantissimorum Anthologiae Graecae *Poetarum singulari libro disserere. Ibi locus suus et Meleagro dabitur, nunc varia, quae ad iustum de poeta ferendum iudicium et ad sensum pulchri venustique acuendum pertinent, animadversionibus meis intexui. In quibus si cui interdum brevior videar, is quaeso cogitet, reprehensionem, immodicis notis librum modicum onerasse, in quam iam alii inciderunt, eo iustiorem in me fuisse futuram, cum versionem comitem commentario dederim. Scribebam Gothae, die XII. Ianuarii anni MDCCLXXXIX.*

DE

Digitized by Google

DE

MELEAGRI

AETATE ET SCRIPTIS.

Quo tempore vixerit MELEAGER nemo antiquorum memoriae prodidit, recentiorum vero de ea re iudicia longe inter se abeunt. Martinus *a*), cui assentit Salmasius et Klotzius *b*), sub Seleuco Philopatore, Antiochi Magni filio, qui regnum iniit Olympiadis 148. anno primo, Aerae Seleucidarum 126. ante C. N. 186., floruisse eum existimat, sed quo sententiam tuetur argumentum ne nulli firmum certumque videatur, vereor *c*). Multum ab hoc discedit Schneiderus V. C. *d*), post Stratonem, tempore Augusti, si summa

a) In epist. L. IV. 5. Tom. I. p. 187. Amstel. 1738.

b) Ille in Proleg. ad Homonyma Hyles iatr. p. 4. hic in Praefat. ad Stratonis Epigr. p. 7.

c) Nimirum Diogenes Laertius, cum dixisset L. VI. segm. 99. Menippum Cynicum a parentibus Phoenicibus ortum esse, mox subiungit: Τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλωτος γέμει, καί τι ἴσον τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. At verba κατ' αὐτὸν χρόνον, aequalem Menippo Meleagrum fuisse diserte non testantur, quid? quod nec liquido, quando prior vixerit, constat.

d) In peric. critico p. 46.

Digitized by Google

ma concesseris, celebrem, Meleagrum vixisse contendens. Plurimi e) tamen Seleuco VI., regi Syriae ultimo, qui anno Olympiadis 170. tertio imperium nactus est, aequalem eum iudicant. Ipse Meleager, quibuscum in terris fuerit, nullum certius indicium reliquit, quam epitaphium in amici Antipatri Sidonii seu potius Tyrii monumentum. Is quoniam Corinthi excidium, ut casum recentem, Carmine 50. (Anal II. p. 20.) memorat, illa vero clades anno Olymp. 158. quarto euenit, minus forte a veritate recedam, qui Meleagrum sub Demetrio II Nicatore eiusque successoribus claruisse dixerim. Si quis tamen cum Vavassore, Reiskio aliisque usque ad Seleuci VI. regnum poetae annos extendere velit, is in ipsius carmine 126. quo se defendat, inveniet. Ibi enim se virum πολυετέα vocat. In eodem et quod illud praecedit epigrammate, ante funus ab eo exaratis, homo, famae non incuriosus, mentionem patriae et parentis facit. Hunc Eucratem, illam Gadara, seu verius Atthida, oppidulum puto ignobile, in regione Coelesyriae situm, dicit f). Ibidem maximam iuvenilis aetatis partem in nobilissima Tyriorum urbe, in qua, utrum mores melius finxerit an facilius corruperit, iure dubitari possit, annos seniles in insula Co quo forte, ut bella Syriam tum vastantia g) vitaret, concesserat, sese exegisse testatur.

Celeberrimum nomen Meleagri reddidit Corona sive Anthologia, ex suis aliorumque carminibus condita amicoque Diocli dicata, quam postea Agathias, Cephalas et Planudes, quisque ad ingenium suum, auxere et refinxere. Cum hac non commixta, sed seorsim edita et suo titulo insignita Musa puerilis fuisse videtur. Saltem ex Epigr. 47. quo Veneri male olentem Coronam tradit, id non immerito colli-

e) Ex his inprimis Vavassor in Libro de Epigr. c. 16. Fabric. in B. Gr. L. III. c. 28. et Reiskius in Notitia poetarum Anthologicorum p. 232.

f) Notus quoque Strabonis locus ex L. XVI. ubi viros illustres Gadaris ortos recenset. Ἐκ δὲ τῶν Γαδάρων, inquit, Φιλόδημός τε ὁ Ἐπικούρειος γεγονὼς, καὶ Μελέαγρος, καὶ Μένιππος ὁ σπουδογέλοιος, καὶ Θεόδωρος ὁ καθ' ἡμᾶς ῥήτωρ.

g) Quot enim quantaeque calamitates, Demetrio a Tryphone pulso moxque insidiis coniugis Tyri circumvento, per plures annos Syriam invasere, neminem, nisi historiae rudem, fugit.

Digitized by Google

colligi posse arbitror. Hanc autem Strato tanto postea successu auxit, ut, nomine parentis obliterato, solus conditor appellatus sit. Ipse Meleager in scribendo Menippum Cynicum, itidem Gadarensem h), cuius dictionem σπουδογελοίαν multi laudarunt et imitati sunt, exemplum sibi proposuit i). Ex scriptis, temporum iniuria ablatis, memorat Athenaeus k) Χάριτας, Σύγκρισιν λεκίθου καὶ φακῆς et, si Meleager Cynicus idem fuit cum Gadarensi l), Συμπόσιον quoddam; libros Περὶ δοξῶν Diogenes Laertius m). Homerica quaedam a nostro illustrata fuisse Eustathius ad Iliad. XI. n) significare videtur.

h) Testibus iam laudatis addi potest Stephanus Byzantinus sub voce Γάδαρα.

i) Huc saltem spectat carminis 126. v. 4. et sequentis distichon ultimum. Ex neutro tamen patet, utrum de toto suo scribendi genere, an de Opere singulari, mox in deperditis nominando, sermo sit.

k) IV. 14. p. 157.

l) XI. 14. p. 502.

m) II. segm. 92.

n) p. 868. 15. Edit. Rom. 814. 41. Ed. Bas.

Εἰς

Digitized by Google

ΕΙΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΝ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤ

In Analectis

DLXXII.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα,
    Ἠνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένα με Τύρος.
Εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην, ἁ καὶ Δία θρεψαμένη Κῶς
    Ἀμὲ θετὸν Μερόπων ἀςὸν ἐγηροτρόφει.
Μῦσαι δ' ἐν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
    Παῖδα Μενιππείαις ἠγλάϊσαν Χάρισι.

DLXXIII.

Εὐκράτεω Μελέαγρον ἔχω, ξένε, τὸν σὺν Ἔρωτι
    Καὶ Μούσαις κεράσανθ' ἡδυλόγους Χάριτας.

Sequentes versús sed mere rhythmici et sine dubio a manu recentiori profecti, teste Martino, in margine codicis Palatini leguntur:

Ὁ Μελέαγρος Γαδαρηνὸς ἦν, τὸ γένος
Σύρος. Ἐτελεύτησεν ἐν Κῷ τῇ νήσῳ.

Ante hos versiculos in eodem Apographo minutissimo charactere litterisque pene deletis annotatum erat:

Οὗτος ὁ Μελέαγρος Φοίνιξ ἦν τῶν ἀπὸ Παλαιςίνης.
Εποίησε δὲ τον θαυμάσιον τοτονὶ των Ἐπιγραμμάτων ςέφανον. Συνέταξε δέ αὐτὸν κατὰ ςοιχείων.

Digitized by Google

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ
ΓΑΔΑΡΗΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

Μοῦσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάγκαρπον ἀοιδάν;
Ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέταν στέφανον;
Ἄνυσε μὲν Μελέαγρος· ἀριζάλῳ δὲ Διοκλεῖ
Μναμόσυνον, ταύταν ἐξεπόνησε χάριν.
Πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα, πολλὰ δὲ Μυροῦς
Λείρια, καὶ Σαπφοῦς βαιὰ μὲν ἀλλὰ ῥόδα.

Ναρ-

VARIETAS LECTIONIS.

I. Primus hoc carmen edidit Franc. Vavassor cum Latina versione in libro de Epigrammate c. 16. et ex eo Fabricius, in Bibl. Gr. L. III. c. 28. p. 683. E codice Palatino vulgavit Emanuel Martinus in Epist. L. IV. ep. 5. p. 188., repetiit denique Reiskius in Notitia poetarum Anthologicorum, p. 235.

1. φέρω C. Giessensis. (V. ejus collationem in Bibl. philologica Vol. III. p. 4. Lipsiae, 1781.)

2. ὑμνοθέτας *quis est poeta*. Fabr. ὑμνοθετᾶν, pro ὑμνοθετῶν, *quis poetarum*. Reisk. ex ingenio. ὑμνοθέταν, *coronam ex carminibus compositam, nexam*, Martin. e C. Pal. et recte: nam ὑμνοθέτης, ut μουσοπόλος, adiectivi formam induit. Cf. Epig. 128. 4 et 6. et Dorvill. Vann. crit. p. 155.

5. Μ[illegible]οῦς C. Giess. et Martin. errore obvio.

Digitized by Google

Νάρκισσόν τε, τορῶν Μελανιππίδου ἔγκυον ὕμνων,
Καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω·
Σὺν δ' ἀναμὶξ πλέξας μυρόπνουν εὐάνθεμον ἶριν
Νοσσίδος, ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἔρως·
Τῇ δ' ἅμα καὶ σάμψυχον ἀφ' ἡδύπνοιο Ῥιανοῦ,
Καὶ γλυκὺν Ἠρίννης παρθενόχρωτα κρόκον,
Ἀλκαίου τε λάληθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον,
Καὶ Σαμίου δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον·
Ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλεροὺς κισσοῖο κορύμβους,
Μνασάλκου τε κόμας ὀξυπόρου πίτυος·
Βλαισήν τε πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλου, ὑγροῖς
Σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος,
Τύμνεω τ' εὐπέταλον λεύκην, χλοερόν τε σίσυμβρον
Νικίου, Εὐφήμου τ' ἀμμότροφον πάραλον·
Ἐν δ' ἄρα Δαμάγητον, ἴον μέλαν, ἡδύ τε μύρτον
Καλλιμάχου, στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος,
Λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος, ἴδ' ἐν Μούσαισιν ἄμεινον
Ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην.

Τη-

VARIETAS LECTIONIS.

7. N. τε, χορῶν M. ε. ὕμνον Fabr. et Martin. δὲ χορῶν C. Giess. N. τε χορῶν M. ε. ὑμνων Salmas. ad Solin. p. 126. Nostra lectio, Brunckio probata, ex Reiskii coniectura profecta est. Caeterum pro Μελανιππίδου in Anal. legitur Μεναλιππίδου, nescio, utrum auctoritate codicis, an typographi oscitantia. Reliqui omnes exhibent, quam Suidas confirmat, scripturam Μελαν.

9. Ἐν δ' ἀναμ. Fabr. et Reisk.

10. ἧς θελκτὸς Fabr. In membranis Palat. est δέλτος, quod Martin. in δέλτῳ, Reisk. in δέλτοις mutavit.

11. ἡδυπνόοιο Fabr. [illegible] Reisk. C. Palat. ἡδυνόοιο.

13. λάλαθρον Fabr.; ut nos, Martin.

16. ὀξυτόρου Mart. et C. Giess. ὀξυπόρου Fabr. Quamcunque lectionem admittas, ad aculeos pinus respici, satis liquet.

17. ὑγροῖς sive ὑγρῆς ex emendatione Reiskii, pro qua οἴνης dant Fabr. cum Palat. et Giess. Mendum tamen iam subolverat Martin.

21. Δαμαγήτου Fabr. et C. Giess.

23. ἴδεν M. ἀμ. Scriptura C. Palat. ὁ δ' ἐν M. ἀμείνων Fabr. Reiskius nomen floris, eiusque eximii ob additum ἐν Μούσαισι, aut rami in ἄμεινον latere putat. Sed v. Notas.

24. εἶχεν Fabr.

Digitized by Google

Τῆσι δ' ἅμ' Ἡγήσιππον ἐνέπλεκε, μαινάδα βότρυν,
    Πέρσου τ' εὐώδη σχῖνον ἀμησάμενος,
Σὺν δ' ἅμα καὶ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμου
    Καὶ ῥοιῆς ἄνθη πρῶτα Μενεκράτεος,
Σμυρναίους τε κλάδους Νικαινέτου, ἠδὲ Φαέννου
    Τέρμινθον, βρωτήν τ' ἀχράδα Σιμμίεω.
Ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμωμήτοιο σέλινα
    Βαιὰ διακνίζων ἄνθεα Παρθένιδος,
Λείψανά δ' εὐκαρπεῦντα μελιςάκτων ἀπὸ Μουσῶν,
    Ξανθοὺς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω ςάχυας·
Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρείοντα, τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
    Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους εὔσπορον ἀνθέμιον·
Ἐν δὲ καὶ ἐκ φορβῆς σκολιότριχος ἄνθος ἀκανθὲς
    Ἀρχιλόχου, μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ·
Τοὺς δ' ἅμ' Ἀλεξάνδροιο νέους ὄρπηκας ἐλαίης,
    Ἠδὲ Πολυκλείτου πορφυρέην κύανον.

VARIETAS LECTIONIS.

25. Ἡγισιππου idem et C. Gieff.

26. σχῖνον Praeclare Reisk. ex ingenio. Omnes σχοῖνον, quod, etiam fi epitheton non repugnaret, potius tamen in vituperationem quam in laudem dictum fuerit.

29. Σμυρν. τε κλ. Fabr. ramos myrrhae arboris, quae Graecis μύῤῥα et Σμύρνα. Sic recte Salmaf. in Exerc. Plin. p. 367. Martini. ex membranis dedit Μυῤῥιναίους τε κλ. Fabr. Σμυρναίυς τε κλ.

32. Mutavit Reisk. codicum lectionem in Βαιὰ δὲ καὶ κνίζων ἄν. Π. tribuens poetae cuidam Amometo, cujus nomen verfu praecedenti exhiberi putat, apium, urticae flores poetriae fatyricae Parthenidi. Sed hominem incognitum Amometum in poetarum cenfum referri non oportuit.

35. Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρείοντα γλ. Fabr.

36. ἄσπορον Ἀνθέμιον. Martin. C. Gieff. et Salmaf. qui distichon in Praef. H. I. p. 4. citat. De vtriusque versus varietate confule Notas.

37. Dedimus, monente Brunckio, lectionem Palatinam ἐκ φορβῆς etiam in Gieff. repertam. Fabr. et Reisk. exhibent Ἐν δὲ καὶ ἐκ φορβῆς σκ. ἄ. ἀκάνθης. ἀκανθὲς est ex conjectura Salmafii. Sed v. N.

38. πικρὰς στρ. Hemfterhufius ad Aristoph. Plutum, p. 296.

Ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἀμάρακον ἧκε, Πολύστρατον, ἄνθος ἀοιδῶν,
    Φοίνισσάν τε νέαν κύπρον ἀπ᾽ Ἀντιπάτρου·
Ναὶ μὴν καὶ Συρίην σταχυότριχα θήκατο νάρδον,
    Ὑμνοθέταν, Ἑρμοῦ δῶρον ἀειδόμενον·
Ἐν δὲ Ποσείδιππόν τε καὶ Ηδύλον, ἄγρι᾽ ἀρούρης,
    Σικελίδεώ τ᾽ ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα·
Ναὶ μὴν καὶ χρύσειόν ἀεὶ θείοιο Πλάτωνος
    Κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθε λαμπόμενον.
Ἄστρων τ᾽ ἴδριν Ἄρατον ὁμοῦ βάλεν οὐρανομάκευς
    Φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἕλικας,
Λωτόν τ᾽ εὐχαίτην Χαιρήμονος ἐν φλογὶ μίξας
    Φαιδίμου, Ἀνταγόρου τ᾽ εὔστροφον ὄμμα βοός,
Τόν τε φιλάκρητον. Θεοδωρίδεω νεοθαλῆ
    Ἕρπυλλον, κυάνων τ᾽ ἄνθεα Φανίεω,

Ἄλλων

VARIETAS LECTIONIS.

42. Πολυστράτου ἄνθος ἀοιδοῦ Fabr. Πολυστράτου, ἄ. ἀοιδῶν Reiske, nostrum, quod coufirmatur versu 35., Martin.

43. In hoc versu recte legendo et interpretando parum prospere cessit Vavassori, qui, cum in exemplo suo Καὶ μὲν καὶ Ἀρίαν reperisset, poetam Ariam indicari arbitratus est. Martin. dedit Καὶ μὴν καὶ Συρίαν. Vt nos, legisse videtur in Codd. suis Salmasius, quem conferas in Ex. Plin. p. 740. et 746. et de Homon. H. I. p. 129. Annuit C. Giess., ubi Ναὶ μὲν καὶ Σ.

46. Scripserat forte poeta ἀρούρης Σικελιδέων ἀνέμοις ἄ. φ. flores agri Siculorum, ventis satos, h. e. anemonas, ut tantum de duobus, Posidippo et Hedylo, ambobus Siculis, sermo sit. Reiske. Sed mutatione sane non opus est. nam, ut idem probe vidit et monuit, designatur Asclepiades Samius, sub Sicelidae nomine ex Theocriti Id. 7. satis notus.

53. Debetur Reiskio φιλάκρητον, quod confirmat C. Giess. lectio Τὴν δε φιλάκρητου. Martin. dederat Τὸν τε φαλάκρητον, Fabr. Τόν τε φαλακραῖον, quorum posterius ferri forsitan possit, si, quod Reisk. in Notit. poet. Anthol. p. 216. conjecit, Theodorides Aeoliae civis fuit. Meminit enim Stephanus verticis cujusdam in monte Idae, cui nomen Phalacras fuisse ait. Nusquam tamen patriae poetarum expressis verbis mentionem fecit Meleager.

Digitized by Google

Ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα· τοῖς δ' ἅμα Μούσης
Καὶ σφετέρης ἔτι που πρωΐα λευκόϊα.
Ἀλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἐςὶ δὲ μύςαις
Κοινὸς ὁ τῶν Μουσέων ἡδυεπὴς ςέφανος.

II.

Εἰς τὸ Ἔαρ Εἰδύλλιον.

Χείματος ἠνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο,
Πορφυρέη μείδησε φερανθέος εἴαρος ὥρη·
Γαῖα δὲ κυανέη χλοερὴν ἐςέψατο ποίην,
Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετήλοις.
Οἱ δ' ἀπαλὴν πίνοντες ἀεξιφύτου δρόσον Ἠοῦς
Λειμῶνες γελόωσιν ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,
Καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
Ἤδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται

VARIETAS LECTIONIS.

55. τῆς δ' ἅμα Μούσης Fabr. νεόδροπα flores recens decerptos pro νεόγραφα conjicit Reiskius, bene, si sensum, minus bene, si formam respicis. Norunt veteres (cf. Theocr. 26, 8.) νεόδρεπτος, non item νεόδροπος.

56. πρωϊνὰ Martin., πρώϊμα Fabr., et malim ob euphoniam, sequitur enim λευκόϊα, licet πρώϊος poetis frequentius.

II. Brunckio 110. Ridiculo errore pro ἀνεκδότῳ, et tanqnam venerandae antiquitatis pretiosissimum monumentum, recens detectum, eruditorum admirationi venditavit hoc carmen Ioh. Baptista Zenobetti, praefixo titulo, Ver; Idyllium Meleagri, e Cod. Vaticano Mscripto editum et illustratum. Romae, 1759. 4. Vulgavit illud iam in fine prioris libri, quae ad manus est, Editio princeps Florentina, (1497. 4.) et ex ea, sine aberratione, Stephaniana (1566. 4.) hujusque filia Wecheliana. (Francofurti 1600. fol.)

4. ἐκόμησε ex ingeniosa Huetii emendatione, confirmata ex Planudeae Anthologiae codice Bibl. Regiae, ubi a prima manu ἐκόμασε. In Steph. est ἐκόμισσε, sicque edidit Zenobetti, qui tamen vertit, tanquam si legisset ἐκόσμησε. V. Brunck. Lectiones p. 104.

Digitized by Google

Πνοιῇ ἀπημάντῳ Ζεφύρου λίνα κολπώσαντες.
Ἤδη δ᾽ εὐάζουσι Φερεσαφύλῳ Διονύσῳ
Ἀνθεῖ βοτρυόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.
Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις
Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται
Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόῤῥυτα κάλλεα κηροῦ.
Πάντη δ᾽ ὀρνίθων γενεὴ λιγύφωνον ἀείδει·
Ἀλκυόνες περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,
Κύκνος ἐπ᾽ ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὑπ᾽ ἄλσος ἀηδών.
Εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθηλε,
Συρίζει δὲ νομεὺς, καὶ τέρπεται εὔκομα μῆλα,
Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
Καὶ μέλπει πετεηνὰ, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι,
Πῶς οὐ χρὴ καὶ ἀοιδὸν ἐν εἴαρι καλὸν ἀεῖσαι;

III.

Ἁ Κύπρις θήλεια γυναικομανῆ φλόγα βάλλει·
Ἄρσενα δ᾽ αὐτὸς Ἔρως ἵμερον ἀνιοχεῖ.
Ποῖ ῥέψω; ποτὶ παῖδ᾽ ἢ ματέρα; φαμὶ δὲ καὐτὰν
Κύπριν ἐρεῖν· Νικᾷ τὸ θρασὺ παιδάριον.

IV.

Κύπρις ἐμοὶ ναύκληρος, Ἔρως δ᾽ οἴακα φυλάσσει
Ἄκρον ἔχων ψυχῆς ἐν χερὶ πηδάλιον.

Κυμαι-

VARIETAS LECTIONIS.

10. Corrigit Obſopaeus κολπώσαντος, male. Referendum ad ναῦται non ad Ζεφύρου.

15. λιγύφοιος Steph.

20. εὐκόλα idem, ſed ſine ſenſu.

III. In Stratonis Epigrammatibus, a Klotzio editis (Altenburgi 1764. 8.) 23. Varietatem lectionis, ſed nihil fere, niſi formas communes pro doricis exhibentem, enotavit Schneideri V. C. diligentia in periculo critico, (Lipſiae, 1772. 8.) p. 24 et 113.

1. Ἁ Κύπρις (ἁ) θήλεια C. Dresd.

3. τρέψω C. Lipſ. male.

IV. Brunckio 29, inter Klotziana 25.

Digitized by Google

Κυμαίνει δ' ὁ βαρὺ πνεύσας Πόθος, ἕνεκα δὴ νῦν
Παμφύλῳ παίδων νήχομαι ἐν πελάγει.

V.

Ὦ προδόται ψυχῆς, παίδων κύνες, αἰὲν ἐν ἰξῷ
Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι,
Ἡρπάσατ' ἄλλον Ἔρωτ', ἄρνες λύκον, οἷα κορώνη
Σκορπίον, ὡς τέφρη πῦρ ὑποθαλπόμενον.
Δρᾶθ' ὅ τι κεν βούλησθε. τί μοι νενοτισμένα χεῖτε
Δάκρυα, πρὸς δ' εἱρκτὴν αὐτομολεῖτε τάχα;
Ὀπτᾶσθ' ἐν κάλλει, τύφεσθ' ὑποκαιόμενοι νῦν,
Ἄκρος ἐπεὶ ψυχῆς ἐστὶ μάγειρος Ἔρως.

VI.

Εἴ σε Πόθοι στέργουσι, Φιλόκλεες, ἥ τε μυρόπνους
Πειθὼ, καὶ κάλλευς ἀνθολόγοι Χάριτες,
Ἀγκὰς ἔχοις Διόδωρον, ὁ δὲ γλυκὺς ἀντίος εἴδοι
Δωρόθεος, κείσθω δ' εἰς γόνυ Καλλικράτης,
Ἰαίνοι δὲ Δίων, τὸ δὲ γ' εὔστοχον ἐν χερὶ τείνων
Σὸν κέρας Οὐλιάδης αὐτὸ περισκυθίσαι.

A 4 Δοίη

VARIETAS LECTIONIS.

3. χειμαίνει C. Lips. et Voſs notante Schneidero in Per. crit. p. 57.

4. Παμφίλῳ Klotzius, adverſante metro et ſenſu.

V. Brunckio 4. Secundum diſtichon memorat Pierſon ad Moerin, p. 472.; duo priora vulgavit Heſychii Interpres ſub κορώνη, integrum e C. Lips. Schneider in Per. crit. p. 83.

5. 6. Dedimus hos verſus ex emendatione Brunckii, quam protulit in Lection. p. 312. In textu eſt, ut in C. Lipſ. et Gieſſ., Δρᾶθ' ὅ τι καὶ βούλεσθε. moxque altero verſu πρὸς δ' ἱκέτην αὐτ. τάχος.

6. Ἀκρὸς ἐπὶ C. Lipſ.

VI. Br. 5. Ultimum diſtichon dedit Salmaſius ad Tertull. de Pallio, p. 432. et Alberti ad Heſych. ſub λοπὰς, carmen integrum e C. Lipſ. Schneider in Per. crit. p. 93.

2. Ἔγκας C. Gieſſ. male.

3. εἴδοι ſic bene ſcripturam codicum ηδη in notis correxit Brunckius.

5. τὸ δὲ εὔς. - κέρας Οὐδ., δ' αὐτὸ C. Lipſ.

Δοίη δ' ἡδὺ φίλημα Φίλων, Θήρων δὲ λαλῆσαι,
Θλίβοις δ' Εὔδημον, τυτθὸν ὑπὸ χλανίδι.
Εἰ γάρ σοι τάδε τερπνὰ πόροι θεός, ὦ μάκαρ, οἵαν
Ἀρτύσεις παίδων Ῥωμαϊκὴν λοπάδα.

VII.

Εἰς Μυΐσκον.

Ἄβρεκς, ναὶ τὸν Ἔρωτα, τρέφει Τύρος· ἀλλὰ Μυΐσκος
Ἔσβεσεν ἐκλάμψας ἀστέρας ἠέλιος.

VIII.

Ἠγρεύθην καὶ πρόσθεν ἐγώ ποτε τοῖς δυσέρωσι
Κώμοις ἠϊθέων πολλάκις ἐγγελάσας,
Καί μ' ἐπὶ σοῖς ὁ πτανὸς Ἔρως προθύροισι, Μυΐσκε,
Στῆσεν, ἐπιγράψας· „Σκῦλ' ἀπὸ σωφροσύνης."

IX.

Τόν με Πόθοις ἄτρωτον ὑπὸ στέρνοισι Μυΐσκος
Ὄμμασι τοξεύσας τοῦτ' ἐβόησεν ἔπος·
„Τὸν θρασὺν εἷλον ἐγώ· τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα
„Σκηπτροφόρου σοφίας ἠνίδε ποσσὶ πατῶ."

Τῷ

VARIETAS LECTIONIS.

7. φίλω idem vitiose.

8. χλαμύδι C. Lipf. et Gieff. cum codd. Br., qui recte tamen in Lectionibus repoſuit χλανίδι. Frequentiſſima permutatio vocum χλαμὺς et χλανὶς, cujus exempla ſuppeditavit Cl. Hemſterhuſius ad Lucian. T. I. p. 150. et Dorville ad Chariton. p. 434. Ed. Lipf.

VII. Br. 33. Exhibent carmen Valckenaer ad Hippolyt. p. 285. Klotz in Stratonic. p. 58. et Warton ad Theocr. p. 101. omnes ſine ulla memorabili varietate.

VIII. Br. 36. Protulit Klotz ad Tyrtaeum p. 93. et Warton ad Theocr. p. 261.

1. ἔμπροσθεν C. Lipf., τὰ πρόσθεν ſchedulae Crozianae, quae tamen in margine ἔμπροσθεν, ut lectionem C. Palat., adnotant. V. Peric. crit. p. 54.

IX. Br. 37. Primus edidit Dorv. ad Charit. p. 521. et poſt eum Valckenaer ad Euripid. Hippol. v.

Digitized by Google

Τῷ δ', ὅσον ἀμπνεύσας, τόδ' ἔφην· „Φίλε κῦρε, τί θάμβος;
„Καὐτὸν ἀπ' Οὐλύμπε Ζῆνα καθεῖλεν Ἔρως."

X.

Ἤςραψε γλυκὺ κάλλος· ἰδὲ φλόγας ὄμμασι βάλλει.
Ἆρα κεραυνομάχαν παῖδ' ἀνέδειξεν Ἔρως;
Χαῖρε Πόθων ἀκτῖνα φέρων θνατοῖσι, Μυΐσκε,
Καὶ λάμποις ἐπὶ γᾷ πυρσὸς ἐμοὶ φίλιος.

XI.

Ἓν καλὸν οἶδα τὸ πᾶν· ἓν ἐμοὶ μόνον οἶδε τὸ λίχνον
Ὄμμα, Μυΐσκον ὁρᾷν· τἆλλα δὲ τυφλὸς ἐγώ.
Πάντα δ' ἐκεῖνος ἐμοὶ φαντάζεται. Ἆρ' ἐσορῶσιν
Ὀφθαλμοὶ ψυχῆς πρὸς χάριν, οἱ κόλακες;

XII.

Εἰ Ζεὺς κεῖνος ἔτ' ἐςὶν, ὁ δὴ Γανυμήδεος ἀκμὴν
Ἁρπάξας, ἵν' ἔχοι νέκταρος οἰνοχόον,
Κἠμοὶ τὸν καλὸν ἐςιν ὑπὸ σπλάγχνοισι Μυΐσκον
Κρύπτειν, μή με λάθῃ, παιδὶ βαλὼν πτέρυγας.

VARIETAS LECTIONIS.

v. 525. et Pierson in Verisf. p. 147. omnes sine aliqua aberratione.

X. Br. 38. Legitur in Henr. Maii Catal. Bibl. Vffenbach. P. II, col. 631. et in Pierson. Verisimil. p. 85.

XI. Br. 39. Vsque ad verba *ἐμοὶ φαντάζεται* exhibuit Warton ad Theocr. p. 192. integrum Klotz in Straton. p. 60.

3. Ἆρ', omisso; post *κόλακες*, Kl. Nostrum confirmat C. Lipf. et Voff.

4. ψυχῇ iidem et Voff. et Giessensium alter. V. Per. crit. p. 56.

XII. Br. 40. Ediderunt Warton ad Theocr. p. 89. Klotz in Straton. p. 58. et Peric. crit. p. 40.

1. *ὁ καὶ* et altero v. *ἵν' ἔχῃ* omnes. At longe concinnior Br. emendatio, quam recipere non dubitavimus. V. N.

3. *ἀπὸ σπλ.* Kl., optimae vero notae conjectura Herelii, *ὑπὸ σπλ.* quam exhibuit quoque Warton; et Schneider ex Theocr. 7, 99. defendit.

4. *παῖδα λαβὼν πτέρυγας* Kl., qui tamen in Addendis *μή με* in *μή*

Digitized by Google

XIII.

Στήσομ᾽ ἐγὼ καὶ Ζηνὸς ἐναντίον, εἴ σε, Μυΐσκε,
'Αρπάζειν ἐθέλοι νέκταρος οἰνοχόον.
Καίτοι πολλάκις αὐτὸς ἐμοὶ τάδ᾽ ἔλεξε· „Τί ταρβεῖς;
„Οὔ σε βαλῶ ζήλοις· Οἶδα παθὼν ἐλεεῖν."
Χὼ μὲν δὴ τάδε φησίν· ἐγὼ δ᾽, ἢν μυῖα παραπτῇ,
Ταρβῶ, μὴ ψεύσῃς Ζεὺς ἐπ᾽ ἐμοὶ γέγονεν.

XIV.

Τί κλαίεις, Φρενολῃςά; τί δ᾽ ἄγρια τόξα καὶ ἰοὺς
Ἔῤῥιψας, διφυῆ ταρσὸν ἀνεὶς πτερύγων;
Ἦ ῥά γε καὶ σε Μυΐσκος ὁ δύσμαχος ὄμμασιν αἴθει;
Ὡς μόλις, οἷ᾽ ἔδρας πρόσθε, παθὼν ἔμαθες.

XV.

Ἡδὺς ὁ παῖς, καὶ τοὔνομ᾽ ἐμοὶ γλυκύς ἐςι Μυΐσκος,
Καὶ χαρίεις. ἵν᾽ ἔχω μὴ οὐχὶ φιλεῖν πρόφασιν.
Καλὸς γὰρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος καλός· εἰ δ᾽ ἀνιηρὸς,
Οἶδε τὸ πικρὸν Ἔρως συγκεράσαι μέλιτι.

XVI.

VARIETAS LECTIONIS.

μή σε mutari et ad Myiscum referri mavult. Sed praeferenda omnino lectio Brunckiana, firmata codice Lipf. et Giessensium altero

XIII. Br. 41. Publici iuris fecere Warton ad Theocr. p. 84. Klotz in Straton. p. 58. et Schneider in Peric. crit. p. 41.

1. ἐναντίος Schneider ex ingenio, ad Il. ν. 371. provocans.

4. In C. Vinariensi erat τήλοις, quod Klotzii mutavit in κήλοις, defendens illud ex Il. μ. 280. sed sched. Voss. Croz. et Tryllit. dant ζήλοις, male C. Lips. ζήτοις et βαλῶν pro παθών.

5. παράπτῃ a παράπτομαι Kl. et Warton, uterque mendose. Est παραπτῇ a παρίπταμαι.

XIV. Br. 42.

XV. Br. 43. Vltimum distichon protulit Valckenaer ad Hippol. p. 201. integrum carmen Warton ad Theocr. p. 363. et Schneider in Per. crit. p. 97.

Digitized by Google

XVI.

Ἐν σοὶ τἀμὰ, Μυΐσκε, βίου πρυμνήσι' ἀνῆπται·
Ἐν σοὶ καὶ ψυχῆς πνεῦμα τὸ λειφθὲν ἔτι.
Ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ, κοῦρε, τὰ καὶ κωφοῖσι λαλεῦντα
Ὄμματα, ναὶ μὰ τὸ σὸν φαιδρὸν ἐπισκύνιον,
Ἤν μοι συννεφὲς ὄμμα βάλῃς ποτὲ, χεῖμα δέδορκα·
Ἢν δ' ἱλαρὸν βλέψῃς, ἡδὺ τέθηλεν ἔαρ.

XVII.

Χειμέριον μὲν πνεῦμα· φέρει δ' ἐπὶ σοί με, Μυΐσκε,
Ἁρπαξὸν κώμοις ὁ γλυκύδακρυς Ἔρως.
Κυμαίνει δὲ βαρὺ πνεύσας Πόθος· ἀλλά μ' ἐς ὅρμον
Δέξαι, τὸν ναύτην Κύπριδος ἐν πελάγει.

XVIII.

Τερπνὸς μὲν Διόδωρος, ἐν ὄμμασι δ' Ἡράκλειτος,
Ἡδυεπὴς δὲ Δίων, ὀσφύϊ δ' Οὐδιάδης.
Ἀλλὰ σὺ μὲν ψαύοις ἁπαλόχροος, ᾧ δὲ, Φιλόκλεις,
Ἔμβλεπε, τῷ δὲ λάλει, τὸν δὲ — τὸ λειπόμενον.
Ὡς γνῷς, οἷος ἐμὸς νοῦς ἄφθονος· ἢν δὲ Μυΐσκῳ
Λίχνος ἐνιβλέψῃς, μηκέτ' ἴδοις τὸ καλόν.

XIX.

VARIETAS LECTIONIS.

XVI. Br. 44. Klotzio in Straton. Epp. 29. Duo priora disticha primus edidit Spanhemius ad Callim. H. in Cererem v. 53. integrum Warton ad Theocr. p. 96. Lectionis varietatem enotavit Schneider in Per. crit. p. 61.

4. Ὄμματα καὶ μὰ C. Lipſ. et Warton, ſed elegantius Voſſii καὶ μὰ τὸ σόν, male Spanhem. καὶ μὴ σόν.

5. Ἦν μοι δύσνεφες Warton, σύννεφες ſched. Thryllit.

XVII. Br. 45. Vulgavit Kl. in Strat. Epp. p. 64., ſed ut nec interpretationis, nec metri rationem ſatis habuerit. Dedit enim v. 1. πνεῦμα φέρει γ' ἐπὶ σοι et 3. βαρὺς πνέων.

XVIII. Br. 46.

XIX.

Εἰς Ἀντίοχον.

Ἀρνεῖται τὸν Ἔρωτα τεκεῖν ἡ Κύπρις, ἰδοῦσα
Ἄλλον ἐν ἠϊθέοις Ἵμερον Ἀντίοχον.
Ἀλλὰ νέοι στέργοιτε νέον Πόθον· ἦ γὰρ ὁ κοῦρος
Εὕρηται κρείσσων οὗτος Ἔρωτος Ἔρως.

XX.

Εἰ χλανίδ' εἶχεν Ἔρως, καὶ μὴ πτερὰ, μηδ' ἐπὶ νώτων
Τόξα τε καὶ Φαρέτραν, ἀλλ' ἐφόρει πέτασον,
Ναὶ μὰ τὸν ἁβρὸν ἔφηβον ἐπόμνυμαι, Ἀντίοχος μὲν
Ἦν ἄρ' Ἔρως, ὁ δ' Ἔρως τοὔμπαλιν Ἀντίοχος.

XXI

Διψῶν ὡς ἐφίλησα θέρευς ἁπαλόχροα παῖδα,
Εἶπα τότ' αὐχμηρὰν δίψαν ἀποπροφυγών·
„Ζεῦ πάτερ, ἆρα φίλημα τὸ νεκτάρεον Γανυμήδευς
„Πίνεις, καὶ τόδε σοι χείλεσιν οἰνοχοεῖ;
„Καὶ γὰρ ἐγὼ τὸν καλὸν ἐν ἠϊθέοισι φιλήσας
„Ἀντίοχον, ψυχῆς ἡδὺ πέπωκα μέλι."

XXII.

VARIETAS LECTIONIS.

XIX. Br. 8. Legitur in Kl. Tyrtaeo, p. 113. fine ulla tamen fcripturae aberratione, nifi quod v. 4. eft κρέσσων ἄλλος.

XX. Br. 9. Extat in Strat. Epp. p. 65., Wartoni Theocrito p. 165. et Peric. crit. p. 62. Vltimum distichon laudat Valckenaer in Diff. de deperditis Euripid. tragoediis, p. 7.

1. μήτε πτερὰ C. Palat. Lipf. Gieff. et Warton; receptam lectionem Gieff. alter, et fched. Croz. et Thryllit. νῶτα C. Lipf. et Gieff. χλανίδ' ex emendatione Brunckii, reliqui, ut Ep. 6, 8. χλαμύδ'. V. N.

3. καὶ τὸν C. Gieff. Valcken. l. c. et Klotz, fed recte inferi iubent μὰ V. D. in margine fched. Thryl. et alter apud Klotzium.

XXI. Br. 10. Klotzio in Strat. Epp. 32. Vulgavit quoque Warton ad Theocr. p. 38.

3. ἆρα omiffo; Kl. et Warton. ἄρα C. Lipf.

4. σοῖς V. D. ad margin. fched. Thryllit. V. Per. crit. p. 64.

Digitized by Google

XXII.

Εἰς Θήρωνα.

Ἢν ἐσίδω Θήρωνα, τὰ πάνθ᾽ ὁρῶ· ἢν δὲ τὰ πάντα
Βλέψω, τὸν δέ γε μὴ, τἔμπαλιν ὀυδὲν ὁρῶ.

XXIII.

Ἐφθέγξω, ναὶ Κύπριν, ἃ μὴ θέμις, ὦ μέγα τολμᾶν
Θυμὲ μαθών. Θήρων σοι καλὸς ὀυκ ἐφάνη.
Σοὶ καλὸς ὀυκ ἐφάνη Θήρων. ἀλλ᾽ αὐτὸς ὑπέστης,
Ουδὲ Διὸς πτήξας πῦρ τὸ κεραυνοβόλον.
Τοίγαρ, ἰδοὺ, τὴν πρόσθε λάλον προὔθηκεν ἰδέσθαι
Δεῖγμα θρασυστομίης, ἡ βαρύφρων Νέμεσις.

XXIV.

Εἰς ὡραῖόν τινα νέον, ὀυ ὄνομα Πραξιτέλης.

Εἰκόνα μὲν Παρίην Ζωογλύφος ἄνυσ᾽ Ἔρωτος,
Πραξιτέλης, Κύπριδος παῖδα τυπωσάμενος·
Νῦν δ᾽ ὁ θεῶν κάλλιστος Ἔρως ἔμψυχον ἄγαλμα,
Αὐτὸν ἀπεικονίσας, ἔπλασε Πραξιτέλην·
Ὄφρ᾽ ὁ μὲν ἐν θνατοῖς ὁ δ᾽ ἐν αἰθέρι φίλτρα βραβεύῃ,
Γᾶς δ᾽ ἅμα καὶ μακάρων σκηπτροφορῶσι Πόθοι.

Ολβί-

VARIETAS LECTIONIS.

XXII. Br. 33. In Anthol. Wechel. extat p. 629. cum elogio Ἄλλο, sed Meleagri esse, satis apparet ex sequenti carmine et 6, 7.

XXIII. Br. 34. Naevis foedatum exhibuit Pierson in Verisimil. p. 85, ubi v. 1. ἃ μὴ θεὸς et τόλμῶν, 2. Οὐ με μαθῶν, mox 4. πτήξεις et 5. τὸ πρόσθε καλὸν legitur. Sed praeclaram lectionem ἃ μὴ θέμις servabat margo Apographi Scaligeriani, τόλμᾶν Θυμὲ μαθών et λάλον exemplum Vossii.

XXIV. Br. 11. Edidit Dorv. ad Charit. p. 512.

1. Αὐτόματ᾽ εἰκονίσας Dorv. et C. Br., sed corrupte. Reposuerat iam Salmasius Αὐτὸν ἐπεικονίσας; hinc praeclarae emendationis Brunckius ansam cepit.

5. βραβεύῃ C. Br. et Lips. V. Miscell. Lips. T. IX. p. 94. Dorv. βραβεύων dederat.

Digitized by Google

Ὀλβίστη Μερόπων ἱερὰ πόλις, ἃ θεόπαιδα
Καινὸν Ἔρωτα νέων θρέψεν ὑφαγεμόνα.

XXV.

Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωογλύφος ἁβρὸν ἄγαλμα
Ἀψύχου μορφᾶς, κωφὸν ἔτευξε Πόθον,
Πέτρον ἐνειδοφορῶν· ὁ δὲ νῦν ἔμψυχα μαγεύων
Τὸν τριπανοῦργον Ἔρωτ' ἔπλασεν ἐν κραδίᾳ.
Ἢ τάχα τοὔνομ' ἔχει ταὐτὸν μόνον, ἔργα δὲ κρέσσων,
Οὐ λίθον, ἀλλὰ φρενῶν πνεῦμα μεταῤῥυθμίσας,
Ἵλαος πλάσσοι τὸν ἐμὸν τρόπον, ὄφρα τυπώσας
Ἐντὸς ἐμῆς ψυχῆς ναὸν Ἔρωτος ἔχῃ.

XXVI.

Εἰς Κλεόβουλον.

Ἤν τι πάθω, Κλεόβουλε, (τὸ γὰρ πλέον ἐν πυρὶ παίδων
Βαλλόμενος κεῖμαι λείψανον ἐν σποδίῃ)
Λίσσομαι, ἀκρήτῳ μέθυσον, πρὶν ὑπὸ χθόνα θέσθαι,
Κάλπιν, ἐπιγράψας· Δῶρον Ἔρως Ἀΐδῃ.

XXVII,

VARIETAS LECTIONIS.

XXV. Br. 12.

2. Πόθον ex conjectura maxime verisimili Bern. Monetae. In Cod. erat τύπον. V. Br. in Lection. p. 312. ἄγαλμα ἀψύχου μορφᾶς. Sic idem in notis, l. c. sine dubio ex lectione Codd. (ἄγαλμα etiam in C. Giess.) In textu dederat Ἔρωτα ἄψυχον, μ.

3. Πέτρον ἐνειδοφορῶν Et haec scriptura Cdd. In textu Anal. est Πέτρῳ ἐνὶ τρυφερῷ. Conspirat C. Giess. ubi πετρον ενειδοφορον. De voce insolita Notas consule.

XXVI. Br. 16. Klotzio in Strat. Epp. 22. Edidit quoque Warton ad Theocr. p. 265. et Schneider in Per. crit. p. 53.

1. τὶ γὰρ Kl., idem Guietus in Cod. Paris. monente Wartono, cum; in fine: nostrum C. Lips. et Voss.

3. Λίσσομ' ἐμ' ἀκρήτῳ μεθ., sic Kl. et Guietus, qui ἐμὲ μέθυσον explicat τὴν μου κόνιν, τὰ ὀστᾶ. Sed verum vidit Warton, qui, post κάλπιν interpungens, μεθύσον cum illo iunxit. Sensus est: *Vrnam, antequam terrae mandas, precor, perfunde haecque inscribe.*

Digitized by Google

XXVII.

Ἡδὺ μὲν ἀκρήτῳ κεράσαι γλυκὺ νᾶμα μελισσῶν,
Ἡδὺ δὲ παιδοφιλεῖν καὐτὸν ἐόντα καλόν,
Οἷα τὸν ἁβροκόμην στέργει Κλεόβουλον Ἄλεξις;
Ὄντως εὔκρατον Κύπριδος οἰνόμελι.

XXVIII.

Λευκανθὴς Κλεόβουλος. ὁ δ᾽ ἀντία τοῦδε μελίχρους
Σώπολις, οἱ δισσοὶ Κύπριδος ἀνθοφόροι.
Τοὔνεκά μοι παίδων ἔπεται πόθος. ἢ γὰρ Ἔρωτας
Ἐκ λευκοῦ πλέξαι φασί με καὶ μέλανος.

XXIX.

Εἰς Ζωΐλον.

Εἰ μὴ τόξον Ἔρως, μηδὲ πτερά, μηδὲ φαρέτραν
Μηδὲ πυριβλήτους εἶχε Πόθων ἀκίδας,
Οὐκ, αὐτὸν τὸν πτανὸν ἐπόμνυμαι, οὔποτ᾽ ἂν ἔγνως
Ἐκ μορφᾶς, τίς ἔφυ Ζωΐλος, ἢ τίς Ἔρως.

XXX.

VARIETAS LECTIONIS.

XXVII. Br. 30, Edidit Warton ad Theocr. p. 102. Kl. ad Tyrtaeum, p. 79, et Schneider in Per. crit. p. 96.

4. Ὄντως θνητὸν Kl. In Cod. erat θνάτον, in margine Θνητὸν ὄντως τὸ, in C. Lipſ. θνητὸν γ᾽ ὄντως τᾶς. Warton dedit Εὔκρατον ὄντως τᾶς, quod male in Εὐκράτου mutandum cenſet.

XXVIII. Br. 31. Edidit Wolf in fragmentis Sapphus p. 236.

3. 4. In codice ſcriptum πλέξειν ἐκ λευκοῦ φασί — correctum in margine ἢ γὰρ Ἔρωτας Ἐκ λευκοῦ πλέξαι. Haec in Lect. Brunckius, qui tamen, mutilum carmen putans, nil definire audet. Quae nos iudicamus, in Notis diximus.

XXIX. Br. 17. Vltimum diſtichon edidit Valckenaer ad Hippol. p. 301. integrum carmen Kl. ad Tyrtaeum p. 112. et Schneider in Per. crit. p. 72.

2. πυριβλήτους Mavult Kl πυριβάπτους, reſpiciens ad Moſchi 1, 29., ſed recte ſe habet πυριβλήτους, et placuit in notis ipſi Brunckio, quanquam in textum περιβλήτου, quorundam Apographorum lectionem, recepit.

4. ἢ τίς ex emendatione Valcken. Corrupte Cdd. εἴτις.

XXX.

Εἰς Ἀνδράγαθον.

Οὔριος ἐμπνεύσας ναύταις Νότος, ὦ δυσέρωτες,
Ἥμισύ μευ ψυχᾶς ἅρπασεν Ἀνδράγαθον.
Τρὶς μάκαρες νᾶες, τρὶς δ' ὄλβια κύματα πόντου,
Τετράκι δ' εὐδαίμων παιδοφορῶν ἄνεμος.
Εἴθ' εἴην δελφὶς, ἵν' ἐμοῖς βασακτὸς ἐπ' ὤμοις
Πορθμευθεὶς ἐσίδῃ τὰν γλυκύπαιδα Ῥόδον.

XXXI.

Εἰς Χαρίδημον.

Οὐκ ἐθέλω Χαρίδαμον· ὁ γὰρ καλὸς εἰς Δία λεύσσει,
Ὡς ἤδη νέκταρ τῷ θεῷ οἰνοχοῶν.
Οὐκ ἐθέλω. τί δ' ἐμοὶ τὸν ἐπουρανίων βασιλῆα
Ἄνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβεῖν;
Αἰροῦμαι τόδε μοῦνον· ὁ παῖς, ἀνιὼν ἐς Ὄλυμπον,
Ἐκ γῆς νίπτρα ποδῶν δάκρυα τἀμὰ λάβοι,
Μναμόσυνον στοργᾶς· γλυκὺ δ' ὄμμασι νεῦμα διΰγρον
Δοίη καί τι φίλημ' ἁρπάσαι ἀκροθιγές.
Τἄλλα δὲ πάντ' ἐχέτω Ζεὺς, ὡς θέμις· εἰ δὲ θελήσοι,
Ἦ τάχα που κἠγὼ γεύσομαι ἀμβροσίας.

XXXII.

VARIETAS LECTIONIS.

XXX. Br. 7. Edidit Wolf in fragm. octo poetriarum p. 20.

XXXI. Br. 14. Primus edidit Klotz ad Tyrtaeum p. 114., sed sine ulla memorabili varietate, nisi quod v. 3. sit τὸν ἐπουρανίον, v. 5. Αἰροῦμαι δὴ μοῦνον. et v. 6. λάβῃ. Pro διΰγρον v. 7. mavult διΰγροις, intelligens *oculos natantes et quadam voluptate suffusos.* At nec hac mutatione opus. Confirmant nostrum, quae ibi in usum suum contulit, loca Leonidae Tarent. 37, 3. et Antipatri Sidon. 73, 3.

Digitized by Google

XXXII.

Εἰς Ἄλεξιν.

Εἰνόδιος ϛείχων τὸ μεσαμβρινὸν εἶδον Ἄλεξιν,
  Ἀρτικόμαν καρπὸν κειρομένου θέρεος.
Διπλαῖ δ' ἀκτῖνές με κατέφλεγον, αἱ μὲν Ἔρωτος,
  Παιδὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν, αἱ δὲ παρ' ἠελίου.
Ἀλλ' ἃς μὲν νὺξ αὖθις ἐκοίμισεν. ἃς δ' ἐν ὀνείροις
  Εἴδωλον μορφῆς μᾶλλον ἀνεφλόγισεν.
Λυσίπονος δ' ἑτέροις ἐπ' ἐμοὶ πόνον ὕπνος ἔτευξεν,
  Ἔμπνουν πῦρ, ψυχῇ κάλλος ἀπεικονίσας.

XXXIII.

Ἡδύ τι μοὶ διὰ νυκτὸς ἐνύπνιον, ἁβρὰ γελῶντα
  Ὀκτωκαιδεκέτη παῖδα μετ' ἀγκαλίσιν,

Ἤγαγ

XXXII. Br. 26. Priora duo disticha edidit Warton ad Theocr. p. 81. ultimum interpres Hesychii sub voce λυσιμελὴς, integrum Klotz in Stratonis Epigr. p. 62. Cf. quoque Peric. critic. p. 59. et 113.

1. Εἰνόδιος ϛείχων τὸ μεσάμβρ. Sic correxerat Vossiani exempli margo. Plurimorum codicum lectio est Εἰνόδιον ϛείχοντα μεσήμβρ.

2. Mire hic iterum discedunt libri impressi et Mscripti. C. Lips. exhibet ἄρτι κομᾶν κάρπων κυομένου θέρεος., Warton ἄρτι κόμαν κάρπων καιομένου θέρεος., ita tamen, ut in Addendis p. 351. moneat, iunctim scribi in C. Paris. Bibl. Bodl. ἀρτικόμαν et κειρομένου. In C. Giess. et apud Klotz. legitur Ἀρτικόμαν κάρπον κειρόμενον. Ipsum versum in tanta varietate optimum visum est Schneidero V. C. ita constituere Ἄλεξιν, ἀρτικόμαν, κάρπων κυομένου θέρεος., ut θέρος κάρπων pro simplici κάρποι sit et κυόμενον θέρος κάρπων messem vel segetem florentem, qualis fere tempore aestatis calidissimo esse solet, indicet. Sed expeditior, ni fallor, interpretandi ratio in lectione Brunckii. V. N. Reliquas scripturae aberrationes, ut aperte corruptas, v. c. νῦν pro νὺξ v. 5. enotare supersedemus.

XXXIII. Br. 24. Vltimum distichon protulit Valckenaer ad Ammon. p. 136., primum Warton ad Theocr. p. 166., integrum carmen Klotz. in Strat. Epigr. p. 61. Cf. etiam Peric. crit. p. 58.

2. Conspirant nobiscum Klotzius, schedae Thryllit. et forte quoque Giess. alter. Mire exhibent Warton

Digitized by Google

Ἤγαγ' Ἔρως ὑπὸ χλαῖναν. ἐγὼ δ' ἁπαλῷ περὶ χρωτὶ
Στέρνα βαλὼν κενεὰς ἐλπίδας ἐτρεφόμαν.
Καί μευ νῦν θάλπει μνήμην πόθος· ὄμμασι δ' ὕπνον
Ἀγρευτὴν πτηνοῦ φάσματος αἰὲν ἔχω.
Ὦ δύσερως ψυχή, παῦσαί ποτε καὶ δι' ὀνείρων
Εἰδώλοις κάλλευς κωφὰ χλιαινομένη.

XXXIV.

Εἰς Ἡράκλειτον καὶ Διόδωρον.

Σιγῶν Ἡράκλειτος ἐν ὄμμασι τοῦτ' ἔπος αὐδᾷ·
„Καὶ Ζηνὸς φλέξω πῦρ τὸ κεραυνοβόλον."
Ναὶ μὴν καὶ Διόδωρος ἐνὶ στέρνοις τόδε φωνεῖ·
„Καὶ πέτρον τήκω χρωτὶ χλιαινόμενον."
Δύστανος παίδων ὃς ἐδέξατο, τοῦ μὲν ἀπ' ὄσσων
Λαμπάδα, τοῦ δὲ πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ.

XXXV.

Εἰς Ἡράκλειτον.

Ἤδη μὲν γλυκὺς ὄρθρος· ὁ δ' ἐν προθύροισιν ἄϋπνος
Δᾶμις ἀποψύχει πνεῦμα τὸ λειφθὲν ἔτι,
Σχέτλιος Ἡράκλειτον ἰδών· ἔστη γὰρ ὑπ' αὐγὰς
Ὀφθαλμῶν, βληθεὶς κηρὸς ἐς ἀνθρακιήν.
Ἀλλά μοι ἔγρεο, Δᾶμι δυσάμμορε. καὐτὸς Ἔρωτος
Ἕλκος ἔχων ἐπὶ σοῖς δάκρυσι δακρυχέω.

XXXVI.

VARIETAS LECTIONIS.

ton. et C. Lipf. Ὀκτωκαιδεκέτους παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύσι, quod five cum Warton. in τῇ παιδὶ μετὰ χλαμύδι, five in παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύδι mutès, femper nefcio quid frigidi habebit.

4. ἐτρεφόμην Klotzius et aliter Gieff.

5. τέρπει pro θάλπει, C. Lipf. perperam.

6. δανοῦ Sched. Thryllit.; vulgatam tuentur C. Lipf. Voff. et Kl.

XXXIV. Br. 13. Edidit carmen fine varietate Dorville ad Charit. p. 523.

XXXV. Br. 15. Vulgavit Alberti ad Hefychii vocem δακρυῤῥοεῖν.

Digitized by Google

XXXVI.

Ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν ποτέ. νῦν δὲ παρ' ἥβην
 Κηρύσσει πόλεμον δέῤῥις ὀπισθοβάταις.
Ἀλλὰ Πολυξενίδη, τάδ' ὁρῶν, μὴ γαῦρα φρύασσου.
 Ἔστι καὶ ἐν γλουτοῖς φυομένη Νέμεσις.

XXXVII.

Εἰς Διονύσιον.

Ψυχροπόται δυσέρωτες, ὅσοι φλόγα τὴν φιλόπαιδα
 Οἴδατε, τοῦ πικροῦ γευσάμενοι μέλιτος,
Ψυχρὸν ὕδωρ, αἶψα, ψυχρὸν, φίλοι, ἄρτι τακείσης
 Ἐκ χίονος τῇ 'μῇ χεῖτε περὶ κραδίῃ.
Ἦ γὰρ ἰδεῖν ἔτλην Διονύσιον. ἀλλ' ὁμόδουλοι,
 Πρὶν ψαῦσαι, σπλάγχνων πῦρ ἀπ' ἐμῶν σβέσατε.

XXXVIII.

Εἰς Ἀρισταγόρην.

Ὦ Χάριτες, τὸν καλὸν Ἀρισταγόρην ἐσιδοῦσαι
 Ἀντίον, εἰς τρυφερὰς ἠγκαλίσασθε χέρας,

VARIETAS LECTIONIS.

XXXVI. Br. 22.
3. γαῦρε C. Giess.

XXXVII. Br. 18.
1. ψυχαπόται Cdd. Brunckii et Giess. sed vitiosa scriptura et a totius carminis sententia aliena.

3. Vulgata huius versus lectio est Ψυχρὸν ὕδωρ νίψαι ψυχρὸν τάχος. De ea Br. in Addendis p. 313. „Pro corrupta νίψαι conieceram λίτομαι. A pristinae lectionis vestigiis minus recedit illamque vere revocat Buherii emendatio αἶψα, unde palam est, ulcus etiam esse in τάχος. Idem vir amplissimus Bern. Monetae coniecturam probat ψυχρόν τ' ἄκος. Sed hoc ipsa nive frigidius mihi videtur et valde κακόφωνον."

5. In Cod. erat εἰ γὰρ male pro ἦ γὰρ. Brunck. et meliorem hanc lectionem revera exhibet C. Giess. Vltimus versus, in Cdd. scriptus Πρ. ψ. σ., π. ἀπ' ἐμεῦ σβ., prava lectione et interpretatione laborabat. Vtrumque Brunckii acumen sanavit.

XXXVIII. B. 23. Edidit Hesy-

chiis

Digitized by Google

Οὕνεκα καὶ μορφᾷ βάλλει φλόγα, καὶ γλυκυμυθεῖ
    Καίρια, καὶ σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ.
Τηλόθι μοι πλάζοιτο. τι δὲ πλέον; ὡς ἀπ' Ὀλύμπε
    Ζεὺς, νέον οἶδεν ὁ παῖς μακρὰ κεραυνοβολεῖν.

XXXIX.

Εἰς Διόφαντον.

Ἤρκται μευ κραδίας ψαύειν πόνος· ἦ γὰρ ἀλύων
    Ἀκρονυχὶ ταύταν ἔκνισ' ὁ θερμὸς Ἔρως.
Εἶπε δὲ μειδήσας· „Ἕξεις ταχὺ τὸ γλυκὺ κρᾶμα,
    „Ὦ δύσερως, λάβρῳ πιόμενος μέλιτι."
Ἐξ ἔ δὴ νέον ἔρνος ἐν ἠϊθέοις Διόφαντον
    Λεύσσων, ἔτε φυγεῖν, ἔτε μένειν δύναμαι.

XL.

Εἰς Δίωνα.

Αἰπολικαὶ σύριγγες ἐν ὄρεσι μηκέτι Δάφνιν
    Φωνεῖτ', αἰγιβάτῃ Πανὶ χαριζόμεναι.

Μηδὲ

VARIETAS LECTIONIS.

chii Interpres sub voce γλυκυδερκὲς, et ex eo Pierson in Verisim. p. 84. sed male uterque v. 5. ὡς γὰρ Ὀλυμπου. Sensus est: *sicut Iupiter mortales ex Olympo, ita hic puer ex longinquo quoque iuvenes assequi didicit.*

XXXIX. Br. 25. Secundum distichon protulit Alberti ad Hesych. sub voce κρᾶμμα, duo priora Warton ad Theocr. p. 75, ultimum p. 84., integrum carmen Schneider in Peric. crit. p. 84.

1 Ἤρκταί μοι et 2. Ἀκρονύχει τ. ἔκνισε 9. Ἔ. Schneider.

3. 4. Ita Guietus, ut ad Hesych. Alberti docuit. Warton πιομένη, quod, eodem monente in Addendis, vir doctus in codice Paris. ita interpretatur: πιομένα, vel πιόμενος, ποτιζόμενος. In Cdd. scriptum est: Ἐξ: πάλι τὸ γλ. γράμμα, sed vitiose, et altero versu, pro πιόμενος, καιόμενος, quod forte ex carm. 59, 14. defendi possit. In eodem versu pro λάβρῳ reponi vult V. C. Schneider λαρῷ, provocans ad Oppiani Cyneget. IV. 277. et ad Haliert. I. 115. Ego λάβρῳ dictum esse puto pro λάβρως, *cum avide mel imbiberis*, licet nec isti coniecturae, quo se defendat, desit.

XL. Br. 27. Extat in Toupii ad Suidam Emendat. T. II. p. 277.

Μηδὲ σὺ τὸν στερχθέντα λύρῃ Φοίβοιο, προφῆτι
Δάφνῃ παρθενίῃ, μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.
Ἦν γὰρ, ὅτ' ἦν Δάφνις μὲν ἐν οὔρεσιν, ἠδ' Ὑάκινθος
Τερπνός· νῦν δὲ Πόθων σκῆπτρα Δίων ἐχέτω.

XLI.

Εἰς Ἡλιοδώρου.

Λίσσομ', Ἔρως, τὸν ἄγρυπνον ἐμοὶ πόθον Ἡλιοδώρου
Κοίμισον, αἰδεσθεὶς Μοῦσαν ἐμὰν ἱκέτιν.
Ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα, τὰ μὴ δεδιδαγμένα βάλλειν
Ἄλλον, ἀεὶ δ' ἐπ' ἐμοὶ πτηνὰ χέοντα βέλη,
Εἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς, λείψω φωνεῦντ' ἐπὶ τύμβῳ
Γράμματ'· „Ἔρωτος ὅρα, ξεῖνε, μιαιφονίην."

XLII.

Εἰς Δαίμονα.

Κεῖμαι. λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγριε Δαῖμον.
Οἶδά σε, ναὶ μὰ θεοὺς, καὶ βαρὺν ὄντα φέρειν.

Οἶδα

VARIETAS LECTIONIS.

3. στερχ., λύρη, Φοίβοιο πρ.. Δάφνη παρθενίη μέλφ' Υ. *Hyacinthum simul cum puella Daphne.* Toup. l. c. Verum hic de puerorum amoribus agi, nec ullam Daphnes nymphae mentionem fieri debuisse, recte monet in notis Brunckius.

5. In Cdd. est ἐν ὄρεσι, σοὶ δ' Ὑάκ. sed non habet τὸ σοὶ, quo referatur. Br.

XLI. Br. 32. Legitur sub Posidippi nomine in Anthol. Wecheliana p. 587. et movet epigramma illius 10. aliquam contra Meleagrum suspicionem, sed levem. Recte in his Brunckius: „Parvi refert nosse, utrum horum poetarum auctorem habeat."

1. Ἡλιοδώρας lectio Planudea, quae, nisi a monacho Planude profectam esse iure Br. suspicaretur, carmen ut Meleagro tribuerem, me moveret.

5. Εἰ καί με κτ. Planud. moxque λ. φωνὴν προϊέντα γρ. *Inscribam urnae litteras, quae vocem Ἔρ. ὁ. ξ. μ. emittant.* Unde emendatio Brunckii manavit, nescio, at quantum langueat vulgata lectio, neminem latere puto.

XLII. Br. 28.

Digitized by Google

Οἶδα καὶ ἔμπυρα τόξα. βαλὼν δ' ἐπ' ἐμὴν φρένα πυρσοὺς,
Οὐ φλέξεις ἤδη· πᾶσα γὰρ ἐςὶ τέφρη.

XLIII.

Ὤνθρωποι βωθεῖτε. τὸν ἐκ πελάγους ἐπὶ γαῖαν
Ἄρτι με πρωτόπλουν ἴχνος ἐρειδόμενον
Ἕλκει τῆδ' ὁ βίαιος Ἔρως· φλόγα δ' οἷα προφαίνων
Παιδὸς ἀπαςράπτει κάλλος ἐραςὸν ἰδεῖν.
Βαίνω δ' ἴχνος ἐπ' ἴχνος, ἐν ἀέρι δ' ἡδὺ τυπωθὲν
Εἶδος ἀφαρπάζων χείλεσιν ἡδυφιλῶ.
Ἆρά γε τὴν πικρὰν προφυγὼν ἅλα, πουλύ τι κείνης
Πικρότερον χέρσῳ κῦμα περῶ Κύπριδος;

XLIV.

Οἰνοπόται δέξασθε τὸν ἐκ πελάγους ἅμα πόντου
Καὶ κλῶπας προφυγόντ', ἐν χθονὶ δ' ὀλλύμενον.
Ἄρτι γὰρ ἐκ νηός με μόνον πόδα θέντ' ἐπὶ γαῖαν
Ἀγρεύσας ἕλκει τῆδ' ὁ βίαιος Ἔρως,
Ἐνθάδ' ὅπου τὸν παῖδα διαςείχοντ' ἐνόησα.
Αὐτόματος δ' ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.
Κωμάζω δ' οὐκ οἴνῳ ὑπὸ φρένα, πῦρ δὲ γεμισθείς.
Ἀλλά, φίλοι, ξείνῳ βαιὸν ἐπαρκέσατε,

Ἀρκέ-

VARIETAS LECTIONIS.

XLIII. Br. 19. Edidit prius distichon Alberti ad Hesychii vocem βωθεῖν, integrum carmen Dorv. ad Charit. p. 258.

2. γε πε Dorv. sed male. με etiam est in C. Lips.

5. Omnia apographa habent τύπωσεν. Arripui ex uno τυπωθὲν, Dorv.

6. ἡδὺ φίλα libri traduces. At C. Palat. ut editum. Idem. ἡδὺ φιλῶ probant Pierson in Verisim. p. 91. et Reiske in Miscell. Lips. T. IX. p. 94. Vltimum versum sine signo interrogationis exhibet Dorv.

XLIV. Br. 20.

6. Scriptura codicis αὐτόματος δ' ἄκων (et recte V. N.) Buherius, qui contraria sibi esse αὐτόματος et ἄκων putabat, ansam emendandi Αὐτόματος δ' ἥκων inde cepit. Br. in Add. p. 313.

Ἀρκέσατε, ξεῖνοι, κἀμὲ, Ξενίε πρὸς Ἔρωτος,
Δέξασθ' ὀλλύμενον τὸν Φιλίας ἱκέτην.

XLV.

Σοί με Πόθων δέσποινα θεὴ πόρε, σοί με, Θεόκλεις,
Ἁβροπέδιλος Ἔρως γυμνὸν ὑπεςόρεσεν,
Ξεῖνον ἐπὶ ξείνης, δαμάσας ἀλύτοισι χαλινοῖς·
Ἱμείρω δὲ τυχεῖν ἀκλινέος Φιλίας.
Ἀλλὰ σὺ τὸν ςέργοντ' ἀπαναίνεαι, οὐδέ σε θέλγει
Οὐ χρόνος, οὐ ξυνῆς σύμβολα σωφροσύνης.
Ἵλαθ' ἄναξ, ἵλαθι· σὲ γὰρ θεὸν ὥρισε Δαίμων.
Ἐν σοὶ καὶ ζωῆς πείρατα καὶ θανάτε.

XLVI.

Εἰς Δάφνιν τελευτήσαντα Θρῆνος Πανός.

Οὐκέθ' ὁμοῦ χιμάροισιν ἔχειν βίον, ἐκέτι ναίειν
Ὁ τραγόπες ἐθέλω Πὰν ὀρέων κορυφάς.
Τί γλυκύ μοι, τί ποθεινὸν ἐν ὄρεσιν; ὤλετο Δάφνις,
Δάφνις, ὃς ἡμετέρῃ πῦρ ἔτεκε κραδίῃ.
Ἄςυ τόδ' οἰκήσω· θηρῶν δέ τις ἄλλος ἐπ' ἄγρην
Στελλέσθω. τὰ πάροιθ' ἐκέτι Πανὶ φίλα.

XLVII.

Πάγκαρπόν σοι, Κύπρι, καθήρμοσε, χειρὶ τρυγήσας
Παίδων ἄνθος, Ἔρως ψυχαπάτης ςέφανον.

VARIETAS LECTIONIS.

XLV. Br. 21. Edidit Klotz in Straton. Epigr. p. 63. sed mendose v. 1. Πόθον pro Πόθων.

XLVI. Br. 47. Extat sine varietate in Anthol. Wechel. p. 317.

XLVII. Br. 2. Produxit primum huius carminis distichon Salmasius ad Script. H. A. T. II. p. 81., integrum Reiske in Notit. poet. Anthol. p. 243.

2. Minus bene codex ψυχαπάτην. Ψυχαπάτης est Cupidinis epitheton. Br.

Ἐν μὲν γὰρ κρίνον ἡδὺ κατέπλεξεν Διόδωρον,
 Ἐν δ' Ἀσκληπιάδην τὸ γλυκὺ λευκόϊον.
Ναὶ μὴν Ἡράκλειτον ἐνέπλεκεν, ὅς ῥ' ἀπ' ἀκάνθης
 Ἦν ῥόδον· οἰνάνθη δ' ὥς τις ἔθαλλε Δίων.
Χρυσάνθη δὲ κόμαισι κρόκον, Θήρωνα, συνῆψεν,
 Ἐν δ' ἔβαλ' ἑρπύλλου κλώνιον, Οὐδιάδην,
Ἀβροκόμην δὲ Μυΐσκον, ἀειθαλὲς ἔρνος ἐλαίης,
 Ἱμερτοὺς ἀρετῆς κλῶνας ἀπεδρέπετο.
Ὀλβίστη νήσων ἱερὰ Τύρος, ᾗ τὸ μυρίπνουν
 Ἄλσος ἔχει παίδων Κύπριδος ἀνθοφόρον.

XLVIII.

Ἀποτρεπτικὸν παιδοφορίας.

Οὔ μοι παιδομανὴς κραδία· τί δὲ τερπνὸν ἐρῶντι
 Ἀνδροβατεῖν, εἰ μὴ δὰς τι λαβεῖν ἐθέλοι;
Ἁ χεὶρ γὰρ τὰν χεῖρα καλαμεύειν παρὰ κοίταις
 Εἰν — παρ ἄρσην ἀρσενικαῖς λαβίσιν.

XLIX.

Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλός· οὐδὲ πυραυγὴς
 Πρίν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλὸς, Ἀπολλόδοτος.
Στέργω θῆλυν ἔρωτα. δασυτρώγλων δὲ πίεσμα
 Λασιαύρων μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.

L.

VARIETAS LECTIONIS.

5. Καὶ μὴν et mox ὡς ἀπ' ἀκ. Εἰς ῥ. Reiske et C. Giess.

XLVIII. Edidit Reiske in Misc. Lips. T. IX. p. 472.

1. ἔρωτες C. Br. Lips. et Giess. pro ἐρῶντι. Alterum distichon, in quo Reiskio aliquid de foedo crimine, quod Graeci δέφεσθαι appellant, latere videtur, adeo corruptum est, ut illud sine melioris codicis ope restitui posse Brunckius iure dubitet. In C. Lips. et Giess. pro καλαμεύειν est καλὰ μένειν, pro παρὰ κοίταις in illo παράκοιτις, in hoc παράκοιτης, pro παρ, πᾶς. Sed quis veram lectionem ex his eliciat, vel elici illam velit?

XLIX. Vulgarunt Valckenär ad Ammon. p. 41. Alberti ad Hesychii vocem Θυσάνεερος et ad Charit. Dorville, p. 222.

L.

Εἰς Ἔρωτα.

Ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ὀρθρινὰ παίζων
'Ἀσραγάλοις, τὠμὸν πνεῦμ' ἐκύβευσεν Ἔρως.

LI.

Τὴν πυρὶ νηχομένην ψυχὴν ἂν πολλάκι καίῃς,
Φεύξετ', Ἔρως· καὐτὴ, σχέτλι', ἔχει πτέρυγας.

LII.

Τρισσαὶ μὲν Χάριτες, τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι Ὧραι
Τρεῖς δ' ἐμὲ θηλυμανεῖς οἰςροβολοῦσι πόθοι.
Ἦ γὰρ Ἔρως τρία τόξα κατείρυσεν, ὡς ἄρα μέλλων
Οὐχὶ μίαν τρώσειν, τρεῖς δ' ἐν ἐμοὶ κραδίας;

LIII.

Ψυχὴ δυσδάκρυτε, τί σοι τὸ πεπανθὲν Ἔρωτος
Τραῦμα διὰ σπλάγχνων αὖτις ἀναφλέγεται;

VARIETAS LECTIONIS.

L. Br. 73. Legitur cum elogio Ἄλλο in Anthol. Wechel. p. 629., sed male ibi ἐκύβισεν pro ἐκύβευσεν.

LI. Br. 59. Edidit Salmaſ. ad Script. H. A. p. 45. et Reiske in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 123.

1. νηχομένην Sic Cod. Salmaſii. Salmaſius emendabat τηκομένην. Br.

LII. Br. 54. Extat in Anth. Wechel. p. 52., quae vero v. 3. ſine ſenſu exhibet Ἦ γὰρ τοι τρία τόξα κατὴρ..

LIII. Br. 55. Edidit Dorville ad Charit. p. 322.

1. πεπανθὲν praeſtans Palatina lectio, alii πεφανθὲν. Dorv., et optime quidem; at mox v. 3. minus bene; „Omnia Mſcripta φίλαβυλε. Verum ſeparavi φίλε ἄβυλε; ita compellat ψυχὴν, reſpiciens τὸ σημαινόμενον, ſe *Meleagrum*." Eadem eſt compoſitionis ratio in φιλάβυλος, quae in φιλάστοργος et φιλάργυπτιος, quid? quod φιλάβυλος ἔρις in Antipatri Sidon. c. 43. v. 4. occurrit.

Digitized by Google

Μὴ, μὴ, πρὸς σε Διὸς, μὴ, πρὸς Διὸς, ὦ φιλάβουλε,
Κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον.
Αὐτίκα γὰρ, λήθαργε κακῶν, πάλιν εἴ σε φυγοῦσαν
Λήψετ' Ἔρως, εὑρὼν δραπέτιν, αἰκίσεται.

LIV.

Βεβλήσθω κύβος· ἅπτε, πορεύσομαι. ἠνίδε, τόλμα.
Οἰνοβαρὲς, τίν' ἔχεις φροντίδα; κωμάσομαι.
Κωμάσομαι; πῆ θυμὲ τρέπῃ; τί δ'; ἔρωτι λογισμός;
Ἅπτε τάχος. ποῦ δ' ἡ πρόσθε λόγων μελέτη;
Ἐῤῥίφθω σοφίας ὁ πολὺς πόνος· ἓν μόνον οἶδα
Τοῦθ', ὅτι καὶ Ζηνὸς λῆμα καθεῖλεν Ἔρως.

LV.

Αἰεί μοι δύνει μὲν ἐν οὔασιν ἦχος Ἔρωτος
Ὄμμα δὲ σῖγα πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει.
Οὐδ' ἡ νὺξ, οὐ φέγγος ἐκοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ φίλτρων
Ἤδη που κραδίᾳ γνωστὸς ἔνεστι τύπος.
Ὦ πτανοὶ, μὴ καὶ ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες,
Οἴδατ', ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε;

LVI.

VARIETAS LECTIONIS.

4. πῦρ ὑπολαμπόμενον *flamma sub cinere gliscens.* Dorv. et C. Giess.; gravius forte πῦρ ὑποθαλπόμενον *ignis, ipsius amantis cura, ne extinguatur, nutritus.*

LIV. Br. 56. Protulit Dorville ad Charit. p. 253. Lectiones, in quibus a nobis recedit, hae sunt:

1. ἠνίδε τολμᾶν, quod tamen ipse cum Guieto in ἠνίδε τολμᾶς mutari iubet; sed longe praeclarior scriptura C. Lips. τόλμα. Vide Miscell. Lips. T. IX. p. 91.

3. ποῖ, pro πῆ, et τί δ', sine signo interrogatorio.

4. Α. τ., σπουδῇ adiecta hac adnotatione: „Interpretor σπουδῇ κατὰ σπουδὴν, et hic plene distinguo. Tum lego: πρός τε λόγων μελέτῃ Ἐῤῥίφθω *una cum eloquentiae studio abiectus sit philosophiae multiplex labor.*" Verum vidit Reisk. l. l.

LV. Br. 53. Notum iam ex collectione Planudea. V. Anthol. Wechel. p. 613.

Digitized by Google

LVI.

Δεινὸς Ἔρως, δεινός. τί δὲ τὸ πλέον, ἢν πάλιν εἴπω,
Καὶ πάλιν, οἰμώζων πολλάκι, δεινὸς Ἔρως;
Ἦ γὰρ ὁ παῖς τούτοισι γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεὶς
Ἥδεται· ἢν δ᾽ εἴπω λοίδορα, καὶ τρέφεται.
Θαῦμα δ᾽ ἐμοὶ πῶς ἆρα διὰ γλαυκοῖο φανεῖσα
Κύματος, ἐξ ὑγροῦ, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας.

LVII.

Τί ξένον, εἰ βροτολοιγὸς Ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα
Βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὄμμασι πικρὰ γελᾷ;
Οὐ μάτηρ στέργει μὲν Ἄρη, γαμέτις δὲ τέτυκται
Ἁφαίστου, κοινὰ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν,
Ματρὸς δ᾽ οὐ μάτηρ ἀνέμων μάστιξι θάλασσα
Τραχὺ βοᾷ, γενέτας οὔτέ τις, οὔτε τίνος.
Τοὔνεκεν Ἁφαίστου μὲν ἔχει φλόγα, κύμασι δ᾽ ὀργὰν
Στέρξεν ἴσαν, Ἄρεος δ᾽ αἱματόφυρτα βέλη.

LVIII.

Ναὶ τὰν Κύπριν, Ἔρως, φλέξω τὰ σὰ, πάντα πυρώσας,
Τόξα τε καὶ Σκυθικὴν ἰοδόκον φαρέτρην.
Φλέξω ναί. τι μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρὼς
Μυχθίζεις; τάχα που σαρδάνιον γελάσεις.
Ἦ γάρ σευ τὰ ποδηγὰ Πόθων ὠκύπτερα κόψας,
Χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην.

Καί-

VARIETAS LECTIONIS.

LVI. Br. 51. Vulgatum in editione modo nominata, p. 611.
1. τί δὲ πλέον.

LVII. Br. 50. In eadem Anthologia legitur p. 612., sed v. 1. Ἔρως πυρ. omisso τὰ. 2. πυκνὰ pro πικρά. 3 et 5. οὐ pro οὐ, addito post ξίφεσιν et βοᾷ signo interrogationis. Formas praeterea vulgatas, ut μήτρος, γενέτης, doricis ex more suo substituit.

LVIII. Br. 52. Occurrit in Anth. Wechel. p. 612. in eaque hae variae leetiones.
4. σαρδόνιον pro σαρδάνιον. Prius frequentius, posterius Homerus dixit Od. υ. 302.
5. Εἰ γὰρ

Καίτοι Καδμεῖον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον
　　Ψυχῇ συζεύξω, θῆρα παρ' αἰπολίοις.
Ἀλλ' ἴθι δυσνίκητε, λαβὼν δ' ἔτι κοῦφα πέδιλα
　　Ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἑτέρους πτέρυγας.

LIX.

Οὐ σοὶ ταῦτ' ἐβόων, ψυχή, „Ναὶ Κύπριν, ἁλώσει,
　　„Ὦ δύσερως, ἰξῷ πυκνὰ προσιπταμένη;"
Οὐκ ἐβόων; εἷλέν σε πάγη. τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς
　　Σπαίρεις; αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκε,
Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε, μύροις δ' ἔρραινε λιπόπνουν
　　Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν.
Ἁ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθῃ,
　　Ἄρτι δ' ἀναψύχεις, πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.
Τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
　　Ἔτρεφες, οὐκ ᾔδεις ὡς ἐπὶ σοὶ τρέφετο;
Οὐκ ᾔδεις· νῦν γνῶθι καλῶν ἄλλαγμα τροφείων,
　　Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένη χιόνα.

Αυ-

VARIETAS LECTIONIS.

7. *παρ' οἶκον*, pro *πάροικον*, et 8. *λυγρά*, pro *θῆρα*, utrumque male et adversante sensu. Vocem *πάροικος* tuetur c. 127, 3.

9. *δισκίνητε qui vix, ut abeas, parcas, compelli potes*. Incertum, utrum rectius, cum *δισκίνητος* nec alienum, nec insolitum. V. C. *ἀδεσπ.* 660, 5.

LIX. Br. 58. Primus in lucem protulit Ruhnkenius in Timaei Lex. Plat. p. 178. Quae apud illum leguntur aberrationes, breviter hic indicamus.

4. *δέδεκεν*.

7. *ἐν πυρὸς αἰθῇ*. Nimirum est, monente Brunckii; *αἰθῇ* Viro Docto, dum *εἰς* aut *ὑπάρχεις* subaudit, idem quid *αἶθος*. At sine idoneo exemplo vocem inauditam in textum recipi non debere, cuivis patet. Vnica, quam Brunckius in Bibl. Buherianae Apographo et in omnibus aliis videbat, lectio erat *αἴθῃ* ab *αἴθομαι*.

9. *τὸν ατεκνον* monstrosa codicis scriptura, acute a Ruhnkenio correcta et c. 83, 5. confirmata.

10. *τρέφεται*, Οὐκ ᾔδεις; omisso; post *κλαίεις*.

Digitized by Google

Αὐτὴ ταῦθ᾽ εἷλε· Φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάσχεις
  Ὧν ἔδρασας, ὀπτῶ καιομένη μέλιτι.

LX.

Εἰς Ἀσκληπιάδα.

Ἁ φίλερως χαροποῖς Ἀσκληπιὰς, οἷα γαλήνης,
  Ὄμμασι συμπείθει πάντας ἐρωτοπλοεῖν.

LXI.

Εἰς Καλλίςιον.

Γυμνὴν ἢν ἐσίδῃς Καλλίςιον, ὦ ξένε, φήσεις·
  Ἤλλακται διπλοῦν γράμμα Συρηκόσιον.

LXII.

Εἰς Τρυφέραν.

Ναὶ τὰν νηξαμέναν χαροποῖς ἐνὶ κύμασι Κύπριν,
  Ἐςὶ καὶ ἐκ μορφᾶς ἁ Τρυφέρα τρυφέρα.

LXIII.

Κῦμα τὸ πικρὸν Ἔρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες
  Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος,

Ποῖ

VARIETAS LECTIONIS.

13. Αὕτη τ. εἷ.

14. πιομένη pro καιομένη Guietus, quod idem supra 40, 4. reponebat. V. Schneider in Per. crit. p. 85. Sed recte se habet καιομένη. Cf. N.

LX. Br. 69. Extat in Anth. Wech. p. 611. et in Misc. Lips. T. IX. p. 303.

1. χαλεποῖς pro χαροποῖς. C. Lips. Idem Obsopaeus vel coniecisse, vel ex Codice aliquo hausisse videtur: non in Wech. est χαροποῖς. Vereor tamen, licet Reiske lectionem C. Lips. defendat, ut *trucibus oculis invitare* commode dici possit. Mox idem C. οἷα γαλήνης sc. ὄμματα εἰσὶ, *qualis placidi maris adspectus est*, ubi male Planudea οἷα γαλήνοις.

LXI. Br. 70. Exhibet Anth. Wech. p. 586.

LXII. Br. 68. In Anth. Wech. p. 583.

LXIII. Br. 67. In Anth. Wech.

p.

Digitized by Google

Ποῖ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν οἴακες ἀφεῖνται.
Ἢ πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἐποψόμεθα.

LXIV.

Εἰς Λυκαινίδα.

Εἶπε Λυκαινίδι Δορκάς· „ἴδ᾽ ὡς ἐπίτηκτα φιλοῦσα
„Ἥλως. οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος."
Ἄγγειλον τάδε, Δορκάς· ἰδοὺ πάλι δεύτερον αὐτῇ
Καὶ τρίτον ἄγγειλον, Δόρκάς, ἅπαντα. τρέχε.
Μηκέτι μέλλε, πέτου — βραχύ μοι, βραχὺ, Δορκὰς, ἐπίσχες.
Δορκὰς, ποῖ σπεύδεις, πρίν σε τὰ πάντα μαθεῖν;
Πρόσθες δ᾽ οἷς εἴρηκα πάλαι — μᾶλλον δ᾽ ἔτι ληρῶ.
Μηδὲν ὅλως εἴπῃς — ἀλλ᾽ ἴθι, πάντα λέγε.
Μὴ φείδου σὺ τὰ πάντα λέγειν — καίτοι τί σε, Δορκὰς,
Ἐκπέμπω; σύν σοι κ᾽αὐτὸς, ἰδοὺ, προάγω.

LXV.

Εἰς Δημοῦς ἑταίραν.

Ὄρθρε, τί μοι δυσέραστε, ταχὺς περὶ κοῖτον ἐπέστης,
Ἄρτι φίλας Δημοῦς χρωτὶ χλιαινομένῳ;

Εἴθε

VARIETAS LECTIONIS.

p. 612. sed male illa v. 4. ἀποψόμεθα.

LXIV. Prius huius carminis distichon, quod in Anth. Wech. p. 585. separatim legitur, et in Brunckii recensione singulare carmen, nempe 62. constituit, ex mente Editorum Bibl. criticae Amstelodanensis reliquis versibus, a Reiskio in Miscell. Lips. T. IX. p. 319. editis, sive carmini 61. in Anal. Br. praefiximus sicque ex duobus carminibus unum efficimus. V. Argum. in Notis.

1. ἐπίτηκτα φιλοῦσα felicissima emendatio Br. In Planudea sine sensu et contra metrum est ἐπίκτητα.

6. πῇ Reisk.

7. μᾶλλον δέ τι ληρῶ; Idem: sed magis placet oratio temperata.

10. καὐτος, ἰδοὺ προάγων. C. Lips. et Giess.

LXV. Br. 81. Edidit Reiske in Misc. Lips. p. 313.

1. ὑπέστης C. Lips.

Digitized by Google

Εἴθε πάλιν στρέψας ταχινὸν δρόμον Ἕσπερος εἴης,
  Ὦ γλυκὺ φῶς βάλλων εἰς ἐμὲ πικρότατον.
Ἤδη γὰρ καὶ πρόσθεν ἐπ' Ἀλκμήνην Διὸς ἦλθες
  Ἀντίος, οὐκ ἀδαὴς δ' ἐσσὶ παλινδρομίης.

LXVI.

Ὄρθρε, τί νῦν, δυσέραστε, βραδὺς περὶ κόσμον ἑλίσσῃ,
  Ἄλλος ἐπεὶ Δημοῦς θάλπεθ' ὑπὸ χλανίδι;
Ἀλλ' ὅτε τὰν ῥαδινὰν κόλποις ἔχον, ὠκὺς ἐπέστης,
  Ὡς βάλλων ἐπ' ἐμοὶ φῶς ἐπιχαιρέκακον.

LXVII.

Δημώ λευκοπάρειε, σὲ μέν τις ἔχων ὑπὸ χρῶτα
  Τέρπεται· ἁ δ' ἐν ἐμοὶ νῦν στενάχει κραδία.
Εἰ δέ σε σαββατικὸς κατέχει πόθος, οὐ μέγα θαῦμα·
  Ἐστὶ καὶ ἐν ψυχροῖς σάββασι θερμὸς Ἔρως.

LXVIII.

Εἰς Τιμάριον ἑταίραν.

Καὐτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἥλω,
  Τοῖς σοῖς ἀγρευθεὶς ὄμμασι, Τιμάριον.

LXIX.

Ὁ τρυφερὸς Διόδωρος, ἐς ἠϊθέους φλόγα βάλλων,
  Ἤγρευται λαμυροῖς ὄμμασι Τιμαρίου,

Τὸ

VARIETAS LECTIONIS.

4. ὡς γλ. Idem codex, sed rectius ὦ, nec officit carm. seq. v. 4. ibi enim alia ratio. Pro πικρ. C. Giess. τορετατον, invito, etiamsi sensus ferret, metro: nam scribendum esset τορώτατον.

5. ἐπ' Ἀλκμήνη Reiske.

LXVI. Br. 82. Sine varietate exhibuit Reisk. l. l. p. 314.

LXVII. Br. 83. Produxit Reiske l. l. p. 304.

LXVIII. Br. 75. In Anth. Wech. p. 613.

LXIX. Br. 76. Edidit Wolf in Fragm. Sapph. p. 232.

Digitized by Google

Τὸ γλυκύπικρον Ἔρωτος ἔχων βέλος. ἦ τόδε καινὸν
Θάμβος ὁρῶ· φλέγεται πῦρ πυρὶ καιόμενον.

LXX.

Οὐκέτι Τιμάριον τοῦ πρὶν γλαφυροῖο κέλητος
Πῆγμα φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίῃ.
Ἀλλ᾽ ἐπὶ μὲν νώτοιο μετάφρενον, ὡς κέρας ἱστοῦ,
Κυρτοῦται, πολιὸς δ᾽ ἐκλέλυται πρότονος.
Ἱστία δ᾽ αἰώρητα χαλᾷ σπαδονίσματα μαστῶν,
Ἐκ δὲ σάλου στρεπτὰς γαστρὸς ἔχει ῥυτίδας.
Νέρθε δὲ πάνθ᾽ ὑπέραντλα νεώς, κοίλη δὲ θάλασσα
Πλημμύρει, γόνασιν δ᾽ ἔντρομός ἐστι σάλος.
Δύστανος γ᾽ ὅς ζωὸς ἔτ᾽ ὢν Ἀχερουσίδα λίμνην
Πλεύσετ᾽, ἄνωθ᾽ ἐπιβὰς γραὸς ἐπ᾽ εἰκοσόρῳ.

LXXI.

Εἰς Φανίον ἑταίραν.

Οὔ μ᾽ ἔτρωσεν Ἔρως τόξοις, οὐ λαμπάδ᾽ ἀνάψας,
Ὡς πάρος, αἰθομένην θῆκεν ὑπὸ κραδίᾳ.
Σύγκωμον δὲ Πόθοισι φέρων Κύπριδος μορφεγγὲς
Φανίον, ἄκρον ἐμοῖς ὄμμασι πῦρ ἔβαλεν.
Ἐκ δέ με φέγγος ἔτηξε. τὸ δὲ βραχὺ Φανίον ὤφθη
Πῦρ ψυχῆς τῇ μὴ καιόμενον κραδίᾳ.

LXXII.

VARIETAS LECTIONIS.

LXX. Br. 77. Vulgavit Reiske in Misc. Lips. p. 466. et Schneider in Per. cr. p. 15. V. praeterea Suidam sub v. Κέλης et Σπάθων in eumque Toup. Tom. I. p. 224 et 433.

1. τὸ πρὶν C. Lips. idem 2. εἰρεσίην, quam lectionem Suidas quoque servat. Nostra Toupii sagacitati debetur.

3. ἱστοῦ Sic in Notis rescripsit Br. In C. Lips. est ἱστῷ.

10. Πλ. ἄνω ἐπιβὰς Reiske: sed in C. Lips. erat ἄνωτ᾽ ἐπιβ., quod veram lectionem transmittit. Pro ἐπ᾽ idem cum reliquis ἐν.

LXXI. Br. 78.

2. αἰθόμεναι C. Giess.

Digitized by Google

LXXII.

Ἔσπευδον τὸν Ἔρωτα φυγεῖν· ὁ δὲ βαιὸν ἀνάψας
Φανίον ἐκ τέφρης, εὗρέ με κρυπτόμενον.
Κυκλώσας δ᾽ οὐ τόξα, χερὸς δ᾽ ἀκρώνυχα δισσὰ,
Κνίσμα πυρὸς θραύσας, εἰς με λαθὼν ἔβαλεν.
Ἐκ δὲ φλογὸς πάντη μοι ἐπέδραμεν. ὦ βαρὺ φέγγος
Λάμψαν ἐμοί. μέγα πῦρ Φανίον ἐν κραδίῃ.

LXXIII.

Εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες, αἳ πόρον Ἕλλης
Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
Ἤν που ἐπ᾽ ἠϊόνων Κῴαν κατὰ νᾶσον ἴδητε
Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομέναν πέλαγος,
Τοῦτ᾽ ἔπος ἀγγείλασθε· „Καλὴ νυὲ, σός με κομίζει
„Ἵμερος οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον."
Εἰ γὰρ τοῦτ᾽ εἴποιτ᾽, εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
Οὔριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

LXXIV.

Εἰς Ζηνοφίλαν ἑταίραν.

Ζηνοφίλᾳ κάλλος μὲν Ἔρως, σύγκοιτα δὲ φίλτρα
Κύπρις ἔδωκεν ἔχειν, αἱ Χάριτες δὲ χάριν.

LXXV.

Τίς μοι Ζηνοφίλαν λαλίαν παρέδειξεν ἑταίραν;
Τίς μίαν ἐκ τρισσῶν ἤγαγέ μοι Χάριτα;

Ἠ

VARIETAS LECTIONIS.

LXXII. Br. 79. Legitur in Anth. Wech. p. 630. ibique v. 4. τῶδε pro εἴς με.

LXXIII. Br. 80.

LXXIV. Br. 84. In Anth. Wech. p. 586.

LXXV. Br. 85. In Anth. Wech. p. 611.

Digitized by Google

Ἦ ῥ' ἐτύμως ὅδ' ἀνὴρ κεχαρισμένον ἄνυσεν ἔργον,
Δῶρα διδοὺς, καὐτὰν τὰν Χάριν ἐν χάριτι.

LXXVI.

Ἁδυμελεῖς Μοῦσαι σὺν πηκτίδι, καὶ λόγος ἔμφρων
Σὺν Πειθοῖ, καὶ Ἔρως κάλλεϊ ἡνίοχος,
Ζηνοφίλα, σοὶ σκῆπτρα Πόθων ἀπένειμαν, ἐπεί σοι
Αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

LXXVII.

Αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρισσὸν στεφάνωμα συνεύνῳ
Ζηνοφίλᾳ, τρισσᾶς σύμβολα καλλοσύνας·
Ἁ μὲν ἐπὶ χρωτὸς θεμένα πόθον, ἁ δ' ἐπὶ μορφᾶς
Ἵμερον, ἁ δὲ λόγοις τὸ γλυκύμυθον ἔπος.
Τρισσάκι σεῦ δὲ μόνας καὶ ἁ Κύπρις ὥπλισεν εὐνὰν,
Καὶ Πειθὼ μύθους, καὶ γλυκὺ κάλλος Ἔρως.

LXXVIII.

VARIETAS LECTIONIS.

LXXVI. Br. 86. In Anth. Wech. p. 611.

2. κάλλεϊ ἡνίοχος Ita versum constituunt Bibl. crit. Amstelodam. Editores, (Tom. I. P. II. p. 29.) recte addentes: „Vitium est in vulgatis exemplis, quae habent Ἔρως καλὸς ἐφ' ἡνιόχῳ, pro quo Toupius ad Suidam Tom. I. p. 240. tentabat Ἔρως καλὸς ὑφηνιόχῳ, ut Zenophila ὑφηνίοχος Amoris dicatur. Sed ratio suadet, κάλλος Zenophilam accepisse ab Amore." Plura dabunt N.

LXXVII. Br. 89. Editum in Misc. Lips. Tom. IX. p. 458.

1. συνηγοι pro συνεύνῳ Reiske ex C. Lips. scriptura σύνευνῳ Ζηνοφίλᾳ. male.

5. καὶ ἁ. K. ὥπλ. ε. Idem probabili emendatione. Scriptum in C. καὶ Κύπριδος, ὤλεσεν εὐνὰν, unde Salmasius Τρισσάκι σεῦ δὲ μόνας ὑπὸ Κύπρις ἀπώλεσεν εὐνὰν, quod impium est, tanquam si Venerem, Suadam et Cupidinem de gradu suo deiecisset Zenophila. Br. Novam correctionem proposuere Bibl. crit. Amstel. Editores, scribentes Τρισσόν καί σοι Δαίμονες. ἁ Κύπρις ὤπασεν εὐνάν. „Δαίμονες, aiunt, Dii sunt, qui a Gratiis distinguuntur, et ab illis quoque Zenophila triplicem coronam acceperat." Quam parum huic emendationi tum sensus, tum numerus versus, favet, vel nobis non monentibus, omnes intelligunt. Nostrum iudicium in Notis modeste interponemus.

Digitized by Google

LXXVIII.

Ἁδὺ μέλος, ναὶ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις,
Ζηνοφίλα, τι λίγει, ἁδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιςείχουσιν Ἔρωτες,
Οὐδ᾽ ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
Ἢ γάρ μοι μορφὰ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα
Ἢ χάρις, ἢ -- τί λέγω; πάντα. πυρὶ φλέγομαι.

LXXIX.

Εὕδεις, Ζηνοφίλα, τρυφερὸν θάλος. εἴθ᾽ ἐπὶ σοι νῦν
Ἄπτερος εἰσήειν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροις,
Ὡς ἐπὶ σοι μηδ᾽ οὗτος, ὁ καὶ Διὸς ὄμματα θέλγων,
Φοιτήσῃ, κατάθω δ᾽ αὐτὸς ἐγώ σε μόνος.

 LXXX.

VARIETAS LECTIONIS.

LXXVIII. Br. 87. Exhibet Anth. Wech. p. 581.

2. In Planudea eſt Ζ., λίγει, in C. Palat. monente Grutero, λημαν. Inde coniecere λιγέως Obſopoeus, et λίαν ἁδὺ μέλος *carmen admodum ſuave* Schneider in Per. cr. p. 107. At poetae, pro λιγέως, λιγὺ et λιγέα hincque per epenth. λίγεια.

5. βάλλει. πόθεν; Et ſic Planudea, pro βάλλει πόθον. Quod, cum coniecissent Toup. in emend. ad Suidam T. I. p. 239. et Schneider. l. l., Vat. codex firmavit. In eadem editione eſt Ἢ γὰρ μοι μορφὴ, quod in doricam formam mutavit Br. Sed bene monuerunt Bibl. cr. Amſt. Editores, legendum eſſe Ἢ γὰρ — *modo me forma, modo cantus.*

6. πάντα ſine interpunctione Planudea. Rectius cum Reiskio interpungens, πάντα ad βάλλει referes.

LXXIX. Br. 88. Edidit Reiske in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 315.

2. Coniicit Salmaſius Εὔπτερος, an recte, dubito. Scite per ἄπτερος indicare videtur amans, ſe, in oculis Zenophilae recubantem, remigio alarum facile cariturum eſſe. Mendoſe C. Lipſ et Gieſſ. εἰσείην: eſt εἶθε cum plusq. indic. med. verbi εἴσειμι.

4. *ut ne ſomnus quidem accederet, ipſeque ego ſolus te ſopirem, ſomno bearem.* Sic ex mente Brunckii. Scriptura C. Lipſ. eſt φοιτῆσαι, κατέχοι (C. Gieſſ. κατέχων) α. ε. σ. μόνον.

Digitized by Google

LXXX.

Τὸ σκύφος ἡδὺ γέγηθε· λέγει δ' ὅτι τᾶς φιλέρωτος
  Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λάλου στόματος.
Ὄλβιον· εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χείλεσι χείλεα θεῖσα
  Ἀπνευστὶ ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι.

LXXXI.

Ἤδη λευκόϊον θάλλει, θάλλει δὲ φίλομβρος
  Νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
Ἤδη δ' ἡ φιλέραστος, ἐν ἄνθεσιν ὥριμον ἄνθος,
  Ζηνοφίλα, Πειθοῦς ἡδὺ τέθηλε ῥόδον.
Λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἔπι φαιδρὰ γελᾶτε;
  Ἁ γὰρ παῖς κρέσσων ἀδυπνόων στεφάνων.

LXXXII.

Πταίης μοι κώνωψ ταχὺς ἄγγελος, οὔασι δ' ἄκροις
  Ζηνοφίλας ψαύσας προσψιθύριζε τάδε·
„Ἄγρυπνος μίμνει σε· σὺ δ' ὦ λήθαργε φιλούντων
  „Εὕδεις. εἶα, πέτευ· ναὶ φιλόμουσε, πέτευ."
Ἥσυχα δὲ φθέγξαι, μὴ καὶ σύγκοιτον ἐγείρας
  Κινήσεις ἐπ' ἐμοὶ ζηλοτύπους ὀδύνας.
Ἢν δ' ἀγάγῃς τὴν παῖδα, δορᾷ στέψω σε λέοντος,
  Κώνωψ, καὶ δώσω χειρὶ φέρειν ῥόπαλον.

LXXXIII.

VARIETAS LECTIONIS.

LXXX. Br. 94. In Anth. Wech. p. 584.

3. ὑπ' ἐ. χείλεσσιν. Planud.

LXXXI. Br. 94. In Anth. Wech. p. 582.

LXXXII. Br. 90. Extat in Anth. Wech. p. 583. ibiq. v. 7. δοραῖς.

Digitized by Google

LXXXIII.

Ὀξυβόαι κώνωπες, ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν
Σίφωνες, νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα,
Βαιὸν Ζηνοφίλαν, λίτομαι, πάρεθ' ἥσυχον ὕπνον
Εὕδειν, τἀμὰ δ' ἰδὲ σαρκοφαγεῖτε μέλη.
Καὶ τί πρὸς ἠλακάτην αὐδῶ; καὶ θῆρες ἄτεγκτοι
Τέρπονται τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι.
Ἀλλ' ἔτι νῦν προλέγω, κακὰ θρέμματα, λήγετε τόλμης,
Ἢ γνώσεσθε χερῶν ζηλοτύπων δύναμιν.

LXXXIV.

Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα, τὸν ἄγριον. ἄρτι γὰρ ἄρτι
Ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ᾤχετ' ἀποπτάμενος.
Ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀείλαλος, ὠκύς, ἀθαμβής,
Σιμὰ γελῶν, πτερόεις νῶτα, φαρετροφόρος.
Πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ Αἰθήρ,
Οὐ Χθὼν φησι τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ Πέλαγος.
Πάντῃ γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐσορᾶτε
Μή που νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα.

VARIETAS LECTIONIS.

LXXXIII. Br. 93. Exhibet Anth. Wech. p. 582.

2. Pro νυκτὸς Planudea ἀνδρῶν, quod tamen, quia modo praecessit, elegantiori lectioni sive ex ingenio sit, sive codicum fide nitatur, vix praeferendum esse puto.

5. In Planudea est Καὶ τί προσηκάτην, sed recepit Brunckius emendationem Cl. Reiskii, qui de loco corrupto in Misc. Lipſ. T. IX. p. 452. sic iudicat: „Gravis menda inest v. 5. Legendum Καὶ τί πρὸς ἠλακάτην αὐδῶ; *Quid ego caudicem i. e. culices precibus cedere nescias alloquor?* Ἠλακάτη Graecis omnis stipes et truncus. Quam significationem si loco aliquo confirmasset, plausum eruditorum omnino ferret. Forte aliis magis arridet: Καὶ τί πρὸς ἠκαμάτην αὐδῶ; *At quid frustra, tam placide culices compello?* simulque sermonem et vocem mutans κακὰ θρέμματα λ. τ. addit.

LXXXIV. B. 91. Legitur in Anth. Wech. p. 584.

4. Dat Planudea πτερόεις, νῶτα φαρ. Concinnior tamen Brunckii interpunctio videtur.

Digitized by Google

Καίτοι κεῖνος, ἰδοῦ, περὶ φωλεόν. οὔ με λέληθας
Τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος.

LXXXV.

Πωλείσθω, κᾂν ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων.
Πωλείσθω. τί δ' ἐμοὶ τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν;
Καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον· ἄκρα δ' ὄνυξι
Κνίζει· καὶ κλαῖον πολλὰ μεταξὺ γελᾷ.
Πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεστον, ἀείλαλον, ὀξὺ δεδορκὸς,
Ἄγριον, οὐδ' αὐτῇ μητρὶ φίλῃ τιθασόν·
Πάντα τέρας. τοιγὰρ πεπράσεται. εἴ τις ἀπόπλους
Ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.
Καίτοι λίσσετ', ἰδοῦ, δεδακρυμένος. οὔτι σε πωλῶ,
Θάρσει· Ζηνοφίλᾳ σύντροφος ὧδε μένε.

Εἰς Ἡλιοδώραν ἑταίραν.

LXXXVI.

Ἐντὸς ἐμῆς κραδίης τὴν εὔλαλον Ἡλιοδώραν
Ψυχὴν τῆς ψυχῆς ἔπλασεν αὐτὸς Ἔρως.

LXXXVII.

Τρηχὺς ὄνυξ ὑπ' Ἔρωτος ἀνέτραφες Ἡλιοδώρας.
Ταύτης γὰρ δύνει κνίσμα καὶ ἐς κραδίην.

LXXXVIII.

VARIETAS LECTIONIS.

LXXXV. Br. 95. In Anth. Wech. p585. 6. αὐτᾷ ματρὶ φίλᾳ Planudea edem v. 8. θέλοι.

LXXXVI. Br. 96. In Anth. Wech. p. 583.

LXXXVII. Br. 191 Vulgavit Reiske in Misc. Lips. T. IX. p. 303. v. 2. ταύτας est pro ταύτης.

LXXXVIII.

Ναὶ τὸν Ἔρωτα, θέλω τὸ παρ' οὔασιν Ἡλιοδώρας
Φθέγμα κλύειν, ἢ τᾶς Λατοΐδεω κιθάρας.

LXXXIX.

Φαμί ποτ' ἐν μύθοις τὰν εὔλαλον Ἡλιοδώραν
Νικάσειν αὐτὰς τὰς Χάριτας χάρισιν.

XC.

Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαραίνεται Ἡλιοδώρας,
Αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.

XCI.

Πλέξω λευκόϊον, πλέξω δ' ἁπαλὴν ἅμα μύρτοις
Νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
Πλέξω καὶ κρόκον ἡδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
Πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
Ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβότρυος Ἡλιοδώρας
Εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος.

XCII.

Ἔγχει τᾶς Πειθοῦς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας,
Καὶ πάλι τᾶς αὐτᾶς ἁδυλόγου Χάριτος.

VARIETAS LECTIONIS.

LXXXVIII. Br. 106. In Anth. Wech. p. 581. Male adnectit hoc carmen editio Florent. carmini 78., quod recte desinit in στυγὶ φλέγομαι, nec in Heliodorae sed in Zenophilae laudem scriptum est.

LXXXIX. Br. 107. In Anth. Wech. p. 582.

XC. Br. 104. In Anth. Wech. p. 582.

XCI. Br. 105. In Anth. Wech. p. 582.

1. ἁπαλοῖς Planudea. eadem v. 5. μυροβοστρύχου: at. μυροβότρυος, notante Brunckio, in codice Vatic. a prima manu est.

XCII. Br. 99. Ediderunt carmen Bentleius ad Callim. Ep. 31.

Αὐτὰ γάρ μι' ἐμοὶ γράφεται θεὸς, ἇς τὸ ποθεινὸν
Οὔνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πίομαι.

XCIII.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, πάλιν, πάλιν, Ἡλιοδώρας·
Εἰπὲ, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
Καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα,
Μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει στέφανον.
Δακρύει φιλέραστον, ἰδοῦ, ῥόδον, οὕνεκα κείναν
Ἄλλοθι, κοὐ κόλποις ἡμετέροις ἐσορᾷ.

XCIV.

Σφαιριστὰν τὸν Ἔρωτα τρέφω· σοὶ δ' Ἡλιοδώρα,
Βάλλει τὰν ἐν ἐμοὶ παλλομέναν κραδίαν.
Ἀλλ' ἄγε συμπαίκταν δέξαι Πόθον· εἰ δ' ἀπὸ σεῦ με
Ῥίψαις, οὐκ οἴσω τὰν ἀπάλαιστρον ὕβριν.

XCV.

Deest initium carminis.

Ἁρπάσεται· τίς τόσσον ἐπαιχμάσαι ἄγριος εἴη,
Τίς τόσον ἀντᾶραι καὶ πρὸς Ἔρωτα μάχην;
Ἄπτε τάχος πεύκας, καὶ — τίς κτύπος· Ἡλιοδώρας.
Βαῖνε πάλιν στέρνων ἐντὸς ἐμῶν, κραδία.

XCVI.

VARIETAS LECTIONIS.

p. 206. et Reiskius in Misc. Lipf. T. IX. p. 299.

2. In C. Lipf et Gieff. est ἀδολόγοι, quod doricam formam confirmat. Vulgatam ἀδυλόγου exhibet Reiske. Idem v. 3. ἧς.

XCIII. Br. 98. Vulgarunt Daniel Heinsius in Carminibus Graecis p. 148. Bentleius ad Callimachi Ep. 31. p. 206. et Reiske in Misc. Lipf. T. IX. p. 297.

XCIV. Br. 97. Reperitur in Misc. Lipf. T. IX. p. 473.

XCV. Br. 100. Dedimus v. 1. ex mente Brunckii. In codice erat: Ἁρπασταὶ τίς τόσσος ἐπαιχμάσαι ἄγριος εἶναι Τίς τόσος.

Digitized by Google

XCVI.

Ἀνθοδίαιτε μέλισσα, τί μοι χροὸς Ἡλιοδώρας
Ψαύεις, ἐκπρολιποῦσ' εἰαρινὰς κάλυκας;
Ἢ σύ γε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ καὶ δυσύποιστον
Πικρὸν ἀεὶ κραδίᾳ κέντρον Ἔρωτος ἔχει;
Ναὶ δοκέω, τοῦτ' εἶπας· ἴθι φιλέραστε, παλίμπους
Στεῖχε· πάλαι τὴν σὴν οἴδαμεν ἀγγελίην.

XCVII.

Ἕν τόδε, παμμήτειρα θεῶν, λίτομαί σε, φίλη Νύξ,
Ναὶ λίτομαι, κώμων σύμπλανε, πότνια Νύξ,
Εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας
Θάλπεται, ὑπναπάτῃ χρωτὶ χλιαινόμενος,
Κοιμάσθω μὲν ὁ λύχνος· ὁ δ' ἐν κόλποισιν ἐκείνης
Ῥιπτασθεὶς κείσθω δεύτερος Ἐνδυμίων.

XCVIII.

Ὦ Νύξ, ὦ φιλάγρυπνος ἐμοὶ πόθος Ἡλιοδώρας,
Καὶ σκολιῶν ὄρθρων κνίσματα δηξιχαρῆ.

VARIETAS LECTIONIS.

XCVI. Br. 108. In Anth. Wech. p. 583.

3. Pro δυσύποιστον in Planudea est δύσπιστον, in Codice Palat. δύσβιστον, e quibus veram lectionem Brunckii acumen omnino eruisse videtur.

5. Exhibet Planudea Ναὶ δοκέω, τοῦτ' ἦν, τοῦτ' ὦ φιλέρ. At pro τοῦτ' ἦν recte codex Palat. εἶπας. V. Schneider. in Per. crit. p. 118.

XCVII. Br. 102. Vulgarunt Dan. Heinsius in Carmin. Graecis p. 407. Maius in Observ. sacris L. IV. p. 189. et Reiske in Misc. Lipf. T. IX. p. 307.

XCVIII. Br. 193. Extat in Misc. Lipf. T. IX. p. 308.

1. ὁ φιλάγρ. C. Lipf. perperam.

2. δακιχαρῆ in Codice Br., δακιχερῆ in cod. Lipf. et Giess. σκοτίων, pro σκολιῶν, ex ingenio Reiskius, illud ipsum tamen mox improbans. Sed V. N.

Αρα μένει ϛοργῆς μοι λείψανα, χ᾽ ὅττι φίλησα
Μνημόσυνον ψυχρᾷ θάλπετ᾽ ἐνὶ κλισίᾳ;
Ἆρα γ᾽ ἔχει σύγκοιτα τὰ δάκρυα κἀμὸν ὄνειρον
Ψυχαπάτην ϛέρνοις ἀμφιβαλοῦσα φίλει;
Ἢ νέος ἄλλος ἔρως, νέα παίγνια; μήποτε, λύχνε,
Ταῦτ᾽ ἐσίδοις, εἴης δ᾽ ἧς παρέδωκα φύλαξ.

XCIX.

Ὦ πλόκαμον Δημοῦς, ὦ σάνδαλον Ἡλιοδώρας,
Ὦ τὸ μυρόῤῥαντον Τιμαρίου πρόθυρον,
Ὦ τρυφερὸν μείδημα βοώπιδος Ἀντικλείας,
Ὦ τοὺς ἀρτιθαλεῖς Δωροθέας ϛεφάνους.
Οὐκέτι σοι χρυσέη φαρέτρη πτερόεντας ὀϊςοὺς
Κρύπτει Ἔρως· ἐν ἐμοὶ πάντα γὰρ ἐςὶ βέλη.

C.

Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον,
Καὶ μυρόπνουν Δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπναπάτην,
Ναὶ πάλιν Ἰσιάδος φίλα παίγνια, ναὶ φιλάγρυπνον
Λύχνον ἐμῶν κώμων πολλὰ πιόντα μέλη,
Βαιὸν ἔχω τό γε λειφθὲν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι τραῦμα·
Εἰ δ᾽ ἐθέλεις, καὶ τοῦτ᾽, εἰπὲ, καὶ ἐκπτύσομαι·

CI.

VARIETAS LECTIONIS.

3. ἐμοὶ pro μοι et κ᾽ ὅττι φίλημα C. Lipſ. et Gieſſ. χ᾽ ὅττι φίλησα ex emendatione Reiskii.

4. θάλπετ᾽ ἐν οἰκεσίᾳ Codd. ſed recte et adnuentibus Bibl. crit. Amſtel. Editoribus Brunckius vocem Graecam οἰκεσία eſſe negat.

8. ἐσίδῃς, εἴης δ᾽, ἧσπερ ἔδωκα, φύλαξ. C. Lipſ. et Gieſſ.

XCIX. Br. 65. Edidit Reiske in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 459.

1. Οὐκ pro Ὦ in hoc et reliquis verſibus C. Lipſ. Idem Τιμοῦς, pro Δημοῦς, ſed excludit hoc, quod ſecundo verſu occurrit nomen Τιμαρίου. Δημοῦς quoque ſequens meminit carmen.

3. Οὐκέτι σοι φαρέτρη (ἐπ᾽ ἐμὲ) πτ. ὀϊ. Reiske, qui ex ingenio uncis incluſa edidit: nam in C. Lipſ. puncta erant, lacunae indicia.

C. Br. 66. Extat in Anth. Wech. p. 586.

3. Ἠλιάδος Planud.

6. Εἴ γ᾽ ἐθέλ. eadem.

CI.

Οἶδ' ὅτι μοι κενὸς ὅρκος, ἐπεί σέ γε τὴν φιλάσωτον
Μηνύει μυρόπνεις ἀρτιβρεχὴς πλόκαμος.
Μηνύει ἄγρυπνον μὲν ἰδὲ βεβαρημένον ὄμμα,
Καὶ σφιγκτὸς στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος.
Ἔσκυλται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένος ἄρτι κίκιννος,
Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς.
Ἔῤῥε, γύναι πάγκοινε, καλεῖ σε γὰρ ἡ φιλόκωμος
Πηκτὶς, καὶ κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος.

CII.

Ἔγνων, οὔ μ' ἔλαθες. τί θεούς; οὐ γάρ με λέληθας.
Ἔγνων· μηκέτι νῦν ὄμνυε· πάντ' ἔμαθον.
Ταῦτ' ἦν, ταῦτ' ἐπίορκε; μόνη σὺ πάλιν, μόνη ὑπνοῖς;
Ὦ τόλμης· καὶ νῦν, νῦν ἔτι φησὶ, μόνη;
Οὐχ ὁ περίβλεπτος παρεκέκλιτο, καί μιν ἐπείδω;
Ἔῤῥε κακὸν κοίτης θηρίον, ἔῤῥε τάχος.

Καί-

VARIETAS LECTIONIS.

CI. Br. 60. Editum in Misc. Lipf. T. IX. p. 315. et in Ruhnkenii epift. crit. I. p. 73.

3. Confpirant Editores in voce ἰδὲ, at quantum langueat, vix ullum latere potuit. Reiskio in mentem venerat ἄγρυπνον, ψιμύθῳ βεβ. ὄ. *oculus vigil, cerussa gravis, tinctus,* aut ἀγρ. μὲν, ὁμῶς δὲ βαρύμενον ὄ., fed ipfe fatetur, hoc a litteris nimis abeffe, illud cum ἀγρύπνιος male convenire. Forte a fcriptura et fenfu minus recedit: Μηνύει ἄγρυπνον μὲν, ὕπνῳ δὲ βαρύμενον ὄμμα, *vigil quidem, fed fomno oppreffus.* Dubito tamen, ut verum fatear, de recte correpta prima fyllaba vocis ὕπνῳ, quanquam fane compofita inque his ἄγρυπνος, a Theocrito Id. 24, 104. et in ipfo noftro verfu a Meleagro correptum, eiusmodi licentiam iuftam pronuntiare videntur.

CII. Br. 63. Legitur in Mifc. Lipf. T. IX. p. 322.

5. Οὐχ ὁ περ. ἔκλαιον, κἂν μή τι δ' ἐπείδω C. Lipf. et Gieff. Inde Reisk. in textu Οὐχ ὁ περικλαίω, κἂν μή σ' ἔτ' ἐπείδω. *Iam in pofterum ego vir fpectabilis, etiamfi te non videam, plorare definam;* et in Notis: „Refingi tamen forte fic quoque poffit: Οὐχ ὁ περ. σε κλαίω, κἂν μή τι (ἰ.

Digitized by Google

Αρα μένει ϛοργῆς μοι λείψανα, χ' ὄττι φίλησα
Μνημόσυνον ψυχρᾷ θάλπετ' ἐνὶ κλισίᾳ;
Ἆρα γ' ἔχει σύγκοιτα τὰ δάκρυα κἀμὸν ὄνειρον
Ψυχαπάτην ϛέρνοις ἀμφιβαλοῦσα φίλει;
Ἢ νέος ἄλλος ἔρως, νέα παίγνια; μήποτε, λύχνε,
Ταῦτ' ἐσίδοις, εἴης δ' ἧς παρέδωκα φύλαξ.

XCIX.

Ὦ πλόκαμον Δημοῦς, ὢ σάνδαλον Ἡλιοδώρας,
Ὦ τὸ μυρόῤῥαντον Τιμαρίου πρόθυρον,
Ὦ τρυφερὸν μείδημα βοώπιδος Ἀντικλείας,
Ὦ τοὺς ἀρτιθαλεῖς Δωροθέας ϛεφάνους.
Οὐκέτι σοι χρυσέη φαρέτρη πτερόεντας ὀϊστοὺς
Κρύπτει Ἔρως· ἐν ἐμοὶ πάντα γὰρ ἐϛὶ βέλη.

C.

Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον,
Καὶ μυρόπνουν Δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπναπάτην,
Ναὶ πάλιν Ἰσιάδος φίλα παίγνια, ναὶ φιλάγρυπνον
Λύχνον ἐμῶν κώμων πολλὰ πιόντα μέλη,
Βαιὸν ἔχω τό γε λειφθὲν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι τραῦμα·
Εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ τοῦτ', εἰπὲ, καὶ ἐκπτύσομαι·

CI.

VARIETAS LECTIONIS.

3. ἐμοὶ pro μοι et χοττι φιλημα C. Lipſ. et Gieſſ. χ' ὄττι φίλησα ex emendatione Reiskii.

4. θάλπετ' ἐν οἰκεσίᾳ Codd. ſed recte et adnuentibus Bibl. crit. Amſtel. Editoribus Brunckius vocem Graecam οἰκεσία eſſe negat.

8. ἐσίδῃς, εἴης δ', ἥσπερ ἔδωκα, φύλαξ. C. Lipſ. et Gieſſ.

XCIX. Br. 65. Edidit Reiske in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 459.

1. Οὐκ pro Ὦ in hoc et reliquis verſibus C. Lipſ. Idem Τιμοῦς, pro Δημοῦς, ſed excludit hoc, quod ſecundo verſu occurrit nomen Τιμαρίου. Δημοῦς quoque ſequens meminit carmen.

3. Οὐκέτι σοι φαρέτρη (ἐπ' ἐμὲ) πτ. οἰ. Reiske, qui ex ingenio uncis incluſa edidit: nam in C. Lipſ. puncta erant, lacunae indicia.

C. Br. 66. Extat in Anth. Wech. p. 586.

3. Ἰλιάδος Planud.

6. Εἴ γ' ἐθέλ. eadem.

Digitized by Google

CI.

Οἶδ' ὅτι μοι κενὸς ὅρκος, ἐπεί σέ γε τὴν φιλάσωτον
Μηνύει μυρόπνες ἀρτιβρεχὴς πλόκαμος.
Μηνύει ἄγρυπνον μὲν ἰδὲ βεβαρημένον ὄμμα,
Καὶ σφιγκτὸς ςεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος.
Ἔσκυλται δ' ἀκόλαςα πεφυρμένος ἄρτι κίκιννος,
Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτε γυῖα σαλευτὰ φορεῖς.
Ἔῤῥε, γύναι πάγκοινε, καλεῖ σε γὰρ ἡ φιλόκωμος
Πηκτὶς, καὶ κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος.

CII.

Ἔγνων, οὔ μ' ἔλαθες. τί θεὲς; ὂ γάρ με λέληθας.
Ἔγνων· μηκέτι νῦν ὄμνυε· πάντ' ἔμαθον.
Ταῦτ' ἦν, ταῦτ' ἐπίορκε; μόνη σὺ πάλιν, μόνη ὑπνοῖς;
Ὦ τόλμης· καὶ νῦν, νῦν ἔτι φησὶ, μόνη;
Οὐχ ὁ περίβλεπτος παρεκέκλιτο, καί μιν ἐπείδω;
Ἔῤῥε κακὸν κοίτης θηρίον, ἔῤῥε τάχος.

Καί-

VARIETAS LECTIONIS.

CI. Br. 60. Editum in Misc. Lipſ. T. IX. p. 315. et in Ruhnkenii epiſt. crit. I. p. 73.

3. Conſpirant Editores in voce ἰδὲ, at quantum langueat, vix ullum latere potuit. Reiskio in mentem venerat ἄγρυπνον, ψιμύθε βεβ. ὄ. *oculus vigil, ceruſſa gravis, tinctus*, aut ἀγρ. μὲν, ὄμμα δὲ βαρύμενον ὄ., ſed ipſe fatetur, hoc a litteris nimis abeſſe, illud cum ἄγρυπνος male convenire. Forte a ſcriptura et ſenſu minus recedit: Μηνύει ἄγρυπνον μὲν, ὕπνῳ δὲ βαρύμενον ὄμμα, *vigil quidem, ſed ſomno oppreſſus.* Dubito tamen, ut verum fatear, de recte correpta prima ſyllaba vocis ὕπνῳ, quanquam ſane compoſita inque his ἄγρυπνος, a Theocrito Id. 24, 104. et in ipſo noſtro verſu a Meleagro correptum, eiusmodi licentiam iuſtam pronuntiare videntur.

CII. Br. 63. Legitur in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 322.

5. Οὐχ ὁ περ. ἔκλαιον, κἄν μή τι δ' ἐπείδω C. Lipſ. et Gieſſ. Inde Reisk. in textu Οὐχ ὁ περικλαίω, κἂν μή σ' ἔτ' ἐπείδω. *Iam in poſterum ego vir ſpectabilis, etiamſi te non videam, plorare deſinam*; et in Notis: „Refingi tamen forte ſic quoque poſſit: Οὐχ ὁ περ. σε κλαίω, κἂν μή τι (ἰ-

CVIII.

Ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, παραμύθιον ὕπνου,
  Ἀκρὶς, ἀρουραίη Μοῦσα, λιγυπτέρυγε,
Αὐτοφυὲς μίμημα λύρας, κρέκε μοί τι ποθεινὸν,
  Ἐγκρούουσα φίλοις ποσσὶ λάλους πτέρυγας,
Ὥς με πόνων ῥύσαιο παναγρύπνοιο μερίμνης,
  Ἀκρὶ, μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον.
Δῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλὲς ὀρθρινὰ δώσω,
  Καὶ δροσερὰς στόματι σχιζομένας ψεκάδας.

CIX.

Ἀνθεμά σοι Μελέαγρος ἑὸν συμπαίκτορα λύχνον,
  Κύπρι φίλη, μύστην σῶν θέτο παννυχίδων.

CX.

Τίς τάδε μοι θνητὰ περὶ θριγκοῖσιν ἀνῆψε
  Σκῦλα, παναισχίστην τέρψιν Ἐνυαλίου;
Οὔτε γὰρ αἰγανέαι περιαγέες, οὔτε τι πήληξ
  Ἄλλοφος, οὔτε φόνῳ χρανθὲν ἄρηρε σάκος.
Ἀλλ' αὔτως γανόωντα καὶ ἀστυφέλικτα σιδάρῳ
  Οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα·
Οἷς θάλαμον κοσμοῦντε γαμήλιον· ὅπλα δὲ λύθρῳ
  Λειβόμενα βροτέῳ σηκὸς Ἄρηος ἔχοι.

CXI.

VARIETAS LECTIONIS.

CVIII. Br. 112. In Anth. Wech. p. 383.

1. ἀπατηλὰ et 4. ἐκκρούουσα Planudea, utrumque mendose. Eadem φίλαις, pro quo Obsopaeus φίλη, rectius Brodaeus quod Brunckius dedit, φίλοις. Sic φίλον ἦτορ, φίλαι χεῖρες.

CIX. Br. 114. Edidit Reiske in Anth. Graeca Cephalea. p. 16, epigr. 443. In 1. v. est συμπαίστορα.

CX. Br. 115. Legitur in Anth. Wech. p. 577.

Digitized by Google

CXI.

Εἰς Βάκχον.

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλαθ' ὁ κοῦρος,
Νίψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλινδόμενον.
Τοὔνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος φίλος. ἢν δέ νιν εἴργῃς
Μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

CXII.

Ζωροπότει δύσερως, καὶ σοῦ φλόγα τὰν φιλόπαιδα
Κοιμάσει λάθας δωροδότας Βρόμιος.
Ζωροπότει, καὶ πλῆρες ἀφυσσάμενος σκύφος οἴνας
Ἔκκρουσον στυγερὰν ἐκ κραδίας ὀδύναν.

CXIII.

Οἴσω, ναὶ μὰ σὲ, Βάκχε, τὸ σὸν θράσος· ἄγεο, κώμων
Ἄρχε, θεὸς θνατὰν ἀνιόχει κραδίαν.
Ἐν πυρὶ γενναθεὶς στέργεις φλόγα τὰν ἐν Ἔρωτι,
Καί με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην.
Ἦ προδότας καὶ πιστὸς ἔφυς, τεὰ δ' ὄργια κρύπτειν
Αὐδῶν, ἐκφαίνειν τἀμὰ σὺ νῦν ἐθέλεις.

CXIV.

Αὐτὸς ἱκέτης ὁ βοῦς ἐπιβώμιος, αἰθέριε Ζεῦ,
Μυκᾶται, ψυχὴν ῥυόμενος θανάτου.
Ἀλλὰ μέθες, Κρονίδη, τὸν ἀροτρέα. καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς
Πορθμεὺς Εὐρώπης ταῦρος, ἄναξ, ἐγένου.

CXV.

VARIETAS LECTIONIS.

CXI. Br. 113. Extat in Anth. Wech. p. 120.
2. κυλιόμενον Planudea.
CXII. Br. 6.

CXIII. Br. 57.
CXIV. Br. 116. In Anth. Wech. p. 49.

Digitized by Google

CXV.

Ταντάλὶ παῖ, Νιόβα, κλύ' ἐμὰν φάτιν, ἄγγελον ἄτας·
Δέξαι σῶν αχέων οἰκτροτάταν λαλιάν
Λῦε κόμας ἀνάδεσμον, ἰὼ, βαρυπενθέσι Φοίβε
Γειναμένα τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον.
Οὔ σοι παῖδες ἔτ' εἰσίν. ἀταρ τί τόδ' ἄλλο: τί λεύσσω;
Αἶ, αἶ, πλημμύρει παρθενικαῖσι φόνος.
Ἁ μὲν γὰρ ματρὸς ἐπὶ γόνασιν, ἁ δ' ἐνὶ κόλποις
Κέκλιται. ἁ δ' ἐπὶ γᾶς, ἁ δ' ἐπιμασίδιος.
Ἄλλα δ' ἀντωπὸν θαμβεῖ βέλος ἁ δ' ἐπ' οἰςοῖς
Πτώσσει· τᾶς δ' ἔμπνεν ὄμμ' ἔτι φῶς ὁράα.
Ἁ δὲ λάλον σέρξασα πάλαι σόμα νῦν ὑπὸ θάμβευς
Μάτηρ σαρκοπαγὴς οἷα πέπηγε λίθος.

CXVI.

Εἰς λαγωὸν Φανίε, Ἐπιτάφιον.

Τὸν ταχύπεν ἔτι παῖδα συναρπασθέντα τεκέσης,
Ἄρτι μ' ἀπὸ σέρνων, καταόεντα λαγὼν
Ἐν κόλποις σέργεσα διέτρεφεν ἁ γλυκερόχρως
Φανίον, εἰαρινοῖς ἄνθεσι βοσκόμενον.
Οὐδέ με μητρὸς ἔτ' εἶχε πόθος. θνήσκω δ' ὑπὸ θοίνης
Ἀπλήσε, πολλῇ δαιτὶ παχυνόμενος.
Καί με πρὸς κλισίαις κρύψε νέκυν, ὡς ἐν ὀνείροις
Αἰὲν ὁρᾶν κοίτης γειτονέοντα τάφον.

CXVII.

VARIETAS LECTIONIS.

CXV. Br. 117. Exhibet carmen sine ulla lectionis varietate Anth. Wech. p. 457.

CXVI. Br. 120. In Anth. Wech. p. 385.

7. κρύψεν Planudes, metuens metro.

8. κοίτῃ Idem, et iungi postest Dativ. cum γειτονέοντα.

CXVII.

Εἰς τὰς Λυκαμβίδας.

Δεξιτερὴν Ἀΐδαο θεοῦ χέρα, καὶ τὰ κελαινὰ
Ὄμνυμεν ἀῤῥήτου δέμνια Φερσεφόνης,
Παρθένοι ὡς ἐσμὲν καὶ ὑπὸ χθονί· πολλὰ δ' ὁ πικρὸς
Αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρης ἔφλυσε παρθενίης
Ἀρχίλοχος· ἐπέων δὲ καλὴν φάτιν οὐκ ἐπὶ καλὰ
Ἔργα, γυναικεῖον ἔτραπεν εἰς πόλεμον.
Πιερίδες, τί κόρῃσιν ἐφ' ὑβριστῆρας ἰάμβους
Ἐτράπετ', οὐχ ὁσίῳ φωτὶ χαριζόμεναι;

CXVIII.

Εἰς Κλεαρίσταν.

Οὐ γάμον ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
Δέξατο, παρθενίας ἅμματα λυομένα.
Ἄρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν
Λωτοί, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
Ἠῷος δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
Αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ
Πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

CXIX.

VARIETAS LECTIONIS.

CXVII. Br. 119. In Anth. Wech. p. 330.
3. Παρθ. ὡς ἔτυμον. Planudea.
7. ἐφυβριστῆρας ἰάμβους *contumeliosos iambos* eadem, sed mendose: nam ἐπί, casui suo postpositum, iungendum est cum κόρῃσιν.

CXVIII. Br. 125. In Anth. Wech. p. 326.
2. ἑσπερίοιο invito metro et sensu Planudea. Eadem v. 5. Ἠῷοι δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον. Quam lectionem si tueri velis, supplendum erit λωτοί. Sed nec deest lectioni Brunckii, quo se commendet.

CXIX.

Εἰς Ἡλιοδώραν.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς, Ἡλιοδώρα,
Δωροῦμαι, ϛοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδαν,
Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἴ, αἴ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅιδας,
Ἅρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

CXX.

Εἰς Αἰσιγένην.

Παμμῆτορ γῆ χαῖρε, σύ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σὲ
Αἰσιγένην καὐτὴ νῦν ἐπέχοις ἀβαρής.

CXXI.

Εἰς Ἡράκλειτον.

Ὤνθρωφ', Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μοῦνος ἀνευρὼν
Φημὶ τάδ' ἐς πάτραν κρείσσονα καὶ σοφίης.

Λὰξ

VARIETAS LECTIONIS.

CXIX. Br. 109. In Anth. Wech. p. 332.

1. νέρθεν ὑπὸ Planudea. Eadem v. 4. μνᾶμα πόθων, quo nihil frigidius. Elegantissime νᾶμα πόθων, *lacrymae, quas amor flagrans expressit.*

CXX. Br. 121. In Anth. Wech. p. 281.

CXXI. Brunckio 118., Reiskio in Anth. Graeca 560. p. 72.

1. C. Lipſ. et Gieſſ. Ὤνθρωπ' Ἡράκ. — ἀφευρὼν φαμὶ τάδ' εὐπάτραν -- e quibus Reiske Ὤνθρωφ' Ἡράκ - ἐφευρεῖν φαμὶ τάδ' ἐς πάτραν.

Λὰξ γὰρ ἐγὼ κοτέων Ἀσίᾳ, ξένε, δύσφρονας ἄνδρας
    Ὑλάκτευν· λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις.
Οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; μὴ τρηχὺς· ἐπεὶ τάχα καί σύ τι πείσῃ
    Τρηχύτερον. πάτρης χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

CXXII.

Εἰς Φίλαυλον.

α Εἰπὸν ἀνειρομένῳ, τίς καὶ τίνος ἐσσί; β Φίλαυλος.
    Εὐκρατίδεω. α Ποδαπὸς δ' εὔχε' ἔμεν; β Θριασεύς.
α Ἔζησας δὲ τίνα ςέργων βίον; β Οὐ τὸν ἀρότρου,
    Οὐδὲ τὸν ἐκ νηῶν, τὸν δὲ σοφοῖς ἕταρον.
α Γήραϊ δ' ἢ νούσῳ βίον ἔλιπες; β Ἤλυθον Ἄϊδαν
    Αὐτοθελεί, κείνων γευσάμενος κυλίκων.
α Ἦ πρέσβυς; β Καὶ κάρτα. α Λάβοι νύ σε βῶλος ἐλαφρὴ
    Σύμφωνον πινυτῷ σχόντα λόγῳ βίοτον.

CXXIII.

Εἰς Χαρίξενον.

Οἰκτρότατον ματὴρ, σε, Χαρίξενε; δῶρον ἐς Ἄϊδαν;
    Ὀκτωκαιδεκέτην ἔςόλισε χλαμύδι.

VARIETAS LECTIONIS.

3. *Λὰξ γὰρ ἐγὼ καὶ τὸ κέων Ἀσίῳ* -- Cod. Giess. et Lips. itemque Br. unde ab initio V. D. in textu *Λὰξ γὰρ καὶ κοτίων, Ἀσίᾳ, ξένε,* — quod in Notis deinde in meliorem lectionem, a nobis datam, mutavit. Minus feliciter Reiske Κλὰξ (seu Κλὰγξ pro *κλαγγηδὸν*, sed forma inaudita;) *γὰρ καινοτόμων ἀςῶν, ξενε,* -- *Alta voce in malignos quosdam cives, novarum rerum cupidos, insurrexi.* Idem v. 5. *μὴ πρόσχες* pro scriptura codicum *μὴ τρηχὺς, cave accedas,* moxque *ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι πεύσῃ Τρηχύτερον πέτρας.* Sed de his, ut de totius carminis impeditissimi sensu, consule Notas.

CXXII. Br. 122. In Anth. Wech. p. 312.

CXXIII. Br. 124. In Anth. Wech. p. 416. Ultimo disticho caret Planudea, in caeteris nullam lectionis varietatem exhibet.

Digitized by Google

Ἦ γὰρ δὴ καὶ πέτρος ἀνέστενεν, ἁνίκ' ἀπ' οἴκων
 Ἄλικες οἰμωγᾷ τὸν νέκυν ἀχθοφόρευν.
Πένθος δ' ἐχ Ὑμέναιον ἀνωρύοντο γυναῖκες,
 Αἴ, αἴ, τὰς μαστῶν ψευδομένας χάριτας,
Καὶ κενεὰς ὠδῖνας. ἰὼ, κακοπάρθενε Μοῖρα,
 Σπειρογόνας στοργὰν ἔπτυσας εἰς ἀνέμες.
Τοῖς μὲν ὁμιλήσασι ποθεῖν πάρα, τοῖς δὲ τοκεῦσι
 Πενθεῖν, τοῖς δ' ἀγνῶς πευθομένοις ἐλεεῖν.

CXXIV.

Εἰς τὸν τάφον Ἀντιπάτρε Σιδωνίε ποιητε̃, ἐφ' ᾧ σύνθημα ἦν ἀλέκτωρ, καὶ φοίνικος κλάδος, καὶ ἀστράγαλος.

Ἀ στάλα, σύνθημα τί σοι γοργῶπος ἀλέκτωρ
 Ἔστα, καλλαΐνᾳ σκαπτοφόρος πτέρυγι;
Ποσσὶν ὑφαρπάζων Νίκας κλάδον· ἄκρα δ' ἐπ' αὐτᾶς
 Βαθμίδος προπεσὼν κέκλιται ἀστράγαλος;
Ἦ ῥά γε νικάεντα μάχᾳ σκαπτεχον ἄνακτα
 Κρύπτεις; ἀλλὰ τί σοι παίγνιον ἀστράγαλος;
Πρὸς δὲ, τί λιτὸς ὁ τύμβος; ἐπιπρέπει ἀνδρὶ πενιχρῷ
 Ὄρνιθος κλαγγαῖς νυκτὸς ἀνεγρομένῳ.

Οὐ

VARIETAS LECTIONIS.

CXXIV. Br. 123. Ediderunt Pauw in Diatribe de Aleae lusu, p. 114., sed foedissime corruptum; emendatius Dorville in Vanno critica p. 139., Leichius denique et Reiske in Carminibus sepulchralibus, ille p. 16., hic p. 97.

2. C. Palat. Ἔστα κελαΐναι, ex quo Reiske, sed invito metro, Ἔστακε λαΐνα *stat gerens sub lapidea ala*; C. Lips. Ἐς τί κελαΐνα quod edidit Leichius vertitque *sub fusca ala*. Recte Dorv. Ἔστα, καλλαΐνα.

4. Βαθμίδος ἐκπροπεσὼν Reiske.

5. Ἦ - κρύπτεις sine interrogatione Dorv. et Reiske.

7. πρός δ' ἔτι Guietus, male. C. Palat. πρὸς δὲ τί. πρός δὲ est, ut Il. ε. 307., *insuper*, *praeterea*. Dorv. Pessimae lectioni alteram addidit Leichius, scribens λίθος pro λιτός.

Οὐ δοκέω· σκᾶπτρον γὰρ ἀναίνεται. ἀλλὰ σὺ κεύθεις
　　Ἀθλοφόρον, νίκαν ποσσὶν ἀειράμενον.
Οὐ ψαύω καὶ τῆδε· τί γὰρ ταχὺς εἴκελος ἀνὴρ
　　Ἀσραγάλῳ; νῦν δὴ τὠτρεκὲς ἐφρασάμαν.
Φοίνιξ ἓ νίκαν ἐνέπει, πάτραν δὲ, μεγαυχῆ
　　Ματέρα Φοινίκων, τὰν πολύπαιδα Τύρον.
Ὄρνις δ', ὅττι γεγωνὸς ἀνὴρ, καὶ πᾶ περὶ Κύπριν
　　Πρᾶτος, κἠν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.
Σκᾶπτρα δ' ἔχει σύνθημα λόγου· θνάσκειν δὲ πεσόντα
　　Οἰνοβρεχῆ, προπετὴς ἐννέπει ἀσράγαλος.
Καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα. τὸ δ' οὔνομα πέτρος ἀείδει,
　　Ἀντίπατρον, προγόνων φύντ' ἀπ' ἐρισθενέων.

CXXV.

Μελέαγρος εἰς ἑαυτόν.

Ἀτρέμας, ὦ ξένε, βαῖνε· παρ' εὐσεβέσιν γὰρ ὁ πρέσβυς
　　Εὕδει, κοιμηθεὶς ὕπνον ὀφειλόμενον,

 Εὐ-

VARIETAS LECTIONIS.

10. Male C. Vatic. cum Apographis nonnullis αἰολοφόρον. Dorv. Caeterum hic bene distinxit Brunckius: est enim ἀθλοφόρος, *qui pedum celeritate in stadio vincit*, nec cum νίκαν, quod Dorv. modo laudato placere videtur, iungendum.

11. Mavult Dorv. τᾶδε; mox εἴκελον Reiske mendose.

13. Sic praeclare correxit Reiske. In reliquis est Φοίνιξ μὲν ν. ἐ. π. τὲ μεγ.

15. καὶ τῶν περὶ K. Reiske. Sed corroborat vocula πᾶ dictum illud. Eodem modo ipse de se Meleager 128, 10. Dorv.

16. Πρῶτος ἦν. Leich., male.

20. φύντ' ἀπ' ἐρισθενέων ex emendatione Dorv., pro φύντα μ' ἐρισθενέων. Sic in Epigr. ἀδεσπότω 488, 3. οὐδ' ἀπὸ ταύτης ἐξέφυν. Habet tamen et lectio vulgata, quo se defendat, cum personae mutatio poetis non infrequens sit.

CXXV. Br. 126. In Anth. Wech. p. 405.

Digitized by Google

Εὐκράτεω Μελέαγρος, ὁ τὸν γλυκύδακρυν Ἔρωτα
Καὶ Μούσας ἱλαραῖς συστολίσας Χάρισιν·
Ὃν θεόπαις ἤνδρωσε Τύρος, Γαδάρων θ' ἱερὰ χθών·
Κῶς δ' ἐρατὴ Μερόπων πρέσβυν ἐγηροτρόφει.
Ἀλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσὶ, Σέλομ· εἰ δ' οὖν σύ γε Φοῖνιξ,
Αὔδονις· εἰ δ' Ἕλλην, Χαῖρε· τὸ δ' αὐτὸ φράσον.

CXXVI.

Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρα δ' ἐμὲ τεκνοῖ
Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις.
Εὐκράτεω δ' ἔβλαστον ὁ σὺν Μούσαις Μελέαγρος,
Πρῶτα Μενιππείαις συντροχάσας Χάρισιν.
Εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένε, πατρίδα, κόσμον
Ναίομεν· ἓν θνατοὺς πάντας ἔτικτε Χάος.
Πουλυετὴς δ' ἐχάραξα τάδ' ἐν δέλτοισι πρὸ τύμβου·
Γήρως γὰρ γείτων, κἀγγύθεν Ἀΐδεω.
Ἀλλά με τὸν λάλον καὶ πρεσβύτην σὺ προσειπὼν
Χαίρειν, εἰς γῆρας καὐτὸς ἵκοιο λάλον.

CXXVII.

Πτανὲ, τί σοι σιβύνη, τί δὲ καὶ συὸς εὔαδε δέρμα;
Καὶ τίς ἐὼν, στάλας σύμβολον ἐσσὶ τίνος;

Ὁμ

VARIETAS LECTIONIS.

7. Planudea Σάλαμ pro Σέλομ, et 8. Ναίδιος pro Αὔδονις.
CXXVI. Br. 127. In Anth. Wech. p. 302.

8. Γῆρας γὰρ γεῖτον Planudes.
CXXVII. Brunckio 128. addito titulo: Αἰνιγματῶδες ὅτι διὰ τὴν ὁμο-

Digitized by Google

Οὐ γὰρ Ἔρωτ' ἐνέπω σε. τί γάρ; νεκύεσσι πάροικος
Ἵμερος; αἰάζειν ὁ θρασὺς οὐκ ἔμαθεν.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτὸν ταχύπουν Κρόνον, ἔμπαλι γὰρ δὴ
Κεῖνος μὲν τριγέρων· σοὶ δὲ τέθηλε μέλη.
Ἀλλ' ἄρα, ναὶ δοκέω γάρ, ὁ γᾶς μὲν ἔνερθε σοφιστὰς
Ἐστί· σὺ δ' ὁ πτερόεις, τοὔνομα τοῦδε λέγεις.
Ἐν προβολᾷ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἔς τε γέλωτα
Καὶ σπουδὰν, καί που μέτρον ἐρωτογράφον.
Ναὶ μὲν δὴ Μελέαγρον ὁμώνυμον Οἰνέος υἱῷ
Σύμβολα σημαίνει ταῦτα συοκτασίης.
Χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν, ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν Ἔρωτι
Καὶ Χάριτας Σοφίᾳ εἰς μίαν ἡρμόσαο.

CXXVIII.

Ἁ πύματον καμπτῆρα καταγγέλλουσα κορωνὶς,
Ἐρκοῦρος γραπταῖς πιστοτάτα σέλισι,

VARIETAS LECTIONIS.

ὁμωνυμίαν τοῦ παλαιοῦ ἥρωος Μελεάγρου τὸν ἑαυτοῦ τάφον οὕτως ἐκόσμησεν σιβύνῃ καὶ κάπρου δέρματι. Exhibet carmen Anth. Wech. p. 406. in eoque has varias lectiones:

7. ὁ γῆς ὑπένερθε.

8. Ἐσσί et mox λόγος, utrumque male.

9. Ἀελίῳ pro Ἐν προβ., quod explicat Brodaeus *inter vivos, cum viveres*, sed vt rationem idoneam explicationis non addat. Felicior sine dubio scriptura nostra, cuius interpretationem in Notis tentavimus: at unde sit profecta, cum eius fontem, ut solet, Brunckius indicare neglexerit, divinare non licet.

14. σοφίαν perperam.

CXXVIII. Brunckio 129, Secundum distichon edidit Dorv. in Vanno critica p. 155., integrum carmen Reiske in Notit. poetarum Anthologicorum p. 244.

Φαμὶ τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἓν ἀμοργμόν.
　　Ὑμνοθέταν βύβλῳ τᾷδ᾽ ἐνελιξάμενον
Ἐκτελέσαι Μελέαγρον, ἀείμνηστον δὲ Διοκλεῖ
　　Ἄνθεσι συμπλέξαι μουσοπόλον στέφανον.
Οὖλα δ᾽ ἐγὼ καμφθεῖσα δρακοντείοισιν ἀώτοις
　　Σύνθρονος ἵδρυμαι τέρμασιν εὐμαθίας.

VARIETAS LECTIONIS.

3. εἰς ἕνα μόχθον Dorv. et Reiske.

4. ἐνελεξάμενον Dorv., nisi forte fit ex errore typographi.

6. ἀμπλέξαι μουσοπόλων Reiske.

7. δρακοντείοις ἀνὰ νώτοις Idem. Sed ut de singulis, ita quoque de aberratione huius versus maxime impediti, in Notis iudicabimus.

SELE-

SELECTA
MELEAGRI
CARMINA
VERSIBVS LATINIS
EXPRESSA.

Digitized by Google

Digitized by Google

SELECTA

MELEAGRI

CARMINA.

II.

In Ver. Idyllium.

Cum recedit bruma triſtis, nube velans aethera,
Hora prodit grata Veris mille picti floribus.
Nigra ſeſe Terra veſtit ſuaveolenti gramine,
Et decorat fronde plantas, fronde ramos arborum.
Alma tunc Aurora, ſpargens dona roris liquidi,
Nutrit agros atque ridens pandit os clauſum roſae.
Fiſtula ſtridente gaudet per nemus paſcens oves,
Quique capras ducit albas liberi ludo gregis.
Iam maris fluctus carinis tranſituri coerulos,
Vela dant auris Favoni lene flantis lintea.
Iam comas ornant racemis et corymbis pallidis
Maenades, laetum canentes iam petunt montis iuga.
Daedaleas curat artes nata tauris gens apum;
Sedulae campis inerrant, hincque ſparſae per favos
Cellulas fingunt tenaces atque odorum mel parant.
At genus tentat volucrum ſtridularum carmina,

Per

Per domos arguta hirundo, perque fluctus alcyon,
In ſacris lucis aëdon, cygnus uda ad littora.
En, viret ſi magna tellus, arbores iactant comas,
Paſtor aures voce mulcet, prata laetus grex metit,
Si choros ducit Lyaeus, nauta ſulcat caerula,
Ipſae aves gaudent canentes, gens apum prolem fovet,
Quid moror Muſis amicus vere cantus fundere?

Idem Idyllium

Interprete Hugone Grotio. *)

Horrida nimboſae ceſſerunt tempora brumae,
Blandaque purpurei pandit ſe gratia Veris.
Laetior induitur viridanti gramine tellus,
Et rediviva novis ornatur frondibus arbor:
Et matutinos rores ubi prata biberunt,
Rident, at foliis circum roſa ſurgit apertis.
Diſparibus cantat calamis, qui montibus altis
Paſcit oves, alboſque ſuis cum matribus haedos.
Carbaſeas Zephyris pandentes mollibus alas,
Fluctibus inſultant vitreis impune carinae,
Velatique hedera caput et livente racemo
Nyſaei celebrant evantes orgia myſtae.
At tauro ſata gens apium ſub regibus urgent
Mellis opus, ſubterque alvearia vimine texta
Multifores fingunt in caſtra tenacia ceras.
Omnis et in tremulos cantus diffunditur ales:
Fluctibus alcyones, tectis modulatur hirundo,
Perſtrepit albus olor ripas, iuga montis aëdon.

Quod

*) Edidit Brunckius ex ephemeridibus Trevoltinis Anni 1760. in Lectionibus Analectorum p. 314. Metro elegiaco non infeliciter noſtrum carmen expreſſit Vinc. Obſopaeus, quod harum deliciarum ſtudioſis ſervavit Anth. Wech. p. 180.

Digitized by Google

Quod ſi laeta viret tellus ramique comantes,
Si paſtorali pecudes mulcentur avena,
Bacchus agit choreas, ſulcant rate caerula nautae,
Exercentur apes, volucres quoque carmine gaudent,
Nunc certe, ſi quando, decet cantare poëtas.

VII.

In Myiſcum puerum et Myiſcam puellam.

Nutrit (teſtis Amor!) teneras Tyrus alma puellas,
At tenebris ſtellas Luna Myiſca tegit.

VIII.

Sic ego cui iuvenum modo comiſſatio tantos
Excuſſit riſus, vincla, Myiſca, fero.
At tua namque Deus ſtatuit me limina iniquus,
Inſcribens: „Spolium, laudis honore beans!"

IX.

Nullis laeſus eram telis, ſed pulchra Myiſca,
Cor iaculata oculis, haec mihi dixit ovans:
„Effere, ſic iaceas, valeatque ſuperbia frontis!
„Conſilium pedibus ſceptriferum, ecce, premo!
Aſt ego reſpirans: „Quid mirum, invicta puella?
„Sede Iovem ſupera cedere cogit Amor."

Idem Carmen.

Interprete Burmanno Secundo *).

Vulnere me nullo laeſum iaculatus ocellis,
Crudaque percutiens corda, Myiſcus ait:

„Ca-

*) In Editione Propertii p. 7.

„Captivum teneo: turgentia lumina fastu
„Sceptrigerique premo sub pede colla Sophi."
Respirans „nil, care puer, mirabile," dixi:
„Deduxit supera sede Cupido Iovem."

X.

Pulchra micat species, oculus iacit undique flammas;
Tene Iovem puerum finxit iniquus Amor?
Mitte, Myisce, precor, radios mortalibus aequos!
Telis laesa tuis nulla puella gemat.

XI.

In terris pulchrum nihil est, nisi pulchra Myisca.
Hanc avet, hanc oculus; caetera sperno levis.
Quidquid dulce, mihi dulcis largitur imago
Num, quae mens agitat, lumina blanda vident?

XII.

Si Iovis est eadem mens improba, quae fuit olim,
Ad calices raperet cum sibi Troe satum,
Hic sub visceribus condam te, care Myisce,
Ne tibi det pennas ausaque laeva paret.

XIII.

Cum Iove congrediar fidens, si forte, Myisce,
Te puerum ad calices ferre per alta velit.
Saepe equidem ille monet: „Cur sic tremis? invidus esse
„Desino: iam docuit parcere saevus Amor."
Saepe eadem repetit: sed cum praetervolat aures
Musca, Iovis tectos iam mihi fingo dolos.

XIV.

Digitized by Google

XIV.

Cur alas geminas, animorum praedo, remittis?
Cur arcus celeres telaque fracta iacent?
Tene oculis petijt nulli expugnata Myisca?
Sicne puer didicit, quae facit, ipse pati?

XV.

Grata Myisca mihi, nec nomen gratius ullum,
Vt caussa caream; cur ab amore vacem:
Forma namque Venus. — Sin forsan durior aequo,
Quid tum? melle suo tristia condit Amor.

XVI.

Ex te una pendent vitae retinacula nostrae,
Quodque animae superest omne, Myisca, tuum.
Iuro, puella, tibi per dulce loquentia surdis
Lumina, perque tuum suave supercilium:
Saeva adventat hiems, oculis cum concipis iras,
At cum laeta redis, veris amoena dies.

XVII.

Vndique tristis hiems, at fessum, o Myisca, choreis
Nocturnis durus me tibi tradit Amor.
Pectoris ima movens aestus, sed suscipe nautam
Ex pelago Veneris conde sinuque tuo.

XVIII.

Corpus suave Myrus, oculis Rhodoclea iucunda,
Phyllis blandiloquens, forte latusque Chloes.
Illam tu teneram palpes, hanc aspice, Dami;
Ista sit alloquio, quod super — haecce dabit.

Libe-

Digitized by Google

Libera ab invidia mea mens; ſin forte Myiſcam
Cernas, tunc iubeo nil, niſi turpe, vide!

XIX.

In Antiochum.

Quem puerum genuit, natum negat alma Dione,
Antiochum pueris nuper ineſſe videns.
En novus ortus Amor, novus ortus victor Amoris!
Laudibus hunc iuvenes, hunc celebrate choris.

XX.

Si chlamydem indueret pharetraque aliſque reiectis
Prodiret, petaſó tempora tectus, Amor,
Antiochus gracilis, (teſtis mihi ſit puer ipſe!)
Nunc tener eſſet Amor, nunc Amor Antiochus.

XXI.

Cum ſitiens puerum fervente aeſtate tenellum
Oſculor et ceſſat dira levata ſitis,
„Ah! pater, aio, Deum, labiis Ganymedis inhaerens,
„Nectare te ſatias? haec tibi vina fluunt?
„Certe ego, qui nitido carpſi modo baſia ab ore
„Antiochi, vitae dulcia mella bibi."

XXII.

In Lalagen.

Cum dulcem video Lalagen, tunc omnia cerno,
Cum prope cuncta mihi, ſed procul illa — nihil.

XXIII.

In Melam.

Grande es fata nefas, anima ad ſcelera omnia prona!
Proh Venus et Charites! Non tibi pulchra Mela?

Non

Digitized by Google

Non Mela pulchra tibi? tuque ultro haec ipſa fateris,
Nec Iovis ultoris fulmina ſaeva times?
En Nioben, ſignum linguae olim multa loquentis!
Hoc poſuit Nemeſis ferrea corde Dea.

XXIV.

In Praxitelem iuvenem.

Cyprigenae natum formans ex marmore ſculptor
Praxiteles Pario nobile finxit opus.
Praxitelem, ſtatuam vivam, nunc ſummus in arte,
Effigiem ipſe ſuam, ſiſtit amicus Amor.
Miſceat ut Divis philtra hic, mortalibus ille,
Et Veneris ſceptrum terra polusque colant.
O quam te celebrem, ſancta urbs, novus exiit unde
Hic Dis ortus Amor dux iuvenumque novus?

XXV.

Exanimem formam quondam ſculptor dedit ille,
Praxiteles. Laevi ex marmore fictus adeſt
Mutus Amor. Vivum mihi nunc heu! finxit in ipſo
Corde Deum iuvenis, magnus in arte magus,
Idem nomen habens, ſed qui, magis ardua praeſtans,
Non lapidum formas, ſenſa ſed ipſa novat.
Transformet cautus mihi mentem, ut ſervet Amoris
Templum in corde meo, ſi lubet, ipſe ſibi.

XXVI.

In Cleobulam.

Si quid ego patiar, (Veneris nam toſtus ab igne
Iam vitam, minima parte ſuperſtes, ago!)
Tum Cleobula, peto, cum vino aſperſeris oſſa,
Inſcribas urnae: „Donum Amor, Orce, tibi!"

Digitized by Google

XXVII.

Suave, mero latices mellis confundere, ſuave;
Formoſus parilem cum ſibi iungit amans.
Sic dulcem Cleobula fovet nunc dulcis Alexin.
Mulſum, quod Cypridos miſcuit ipſa manus!

XXIX.

In Zoilum.

Alas ni quateret pharetramque teneret et arcum,
Et quae cor penetrant, ignea ſpicula, Amor,
Haud facile ex forma cognoveris, (Aligerum ipſum
Teſtor!) ſitne puer Zoilus, anne Deus.

XXX.

In Andragathum.

Miſſus Amore malo Zephyrus levis aequora mulcet.
Pars animae melior nos fugit, Andragathus.
Fortunata ratis, vada ter felicia ponti,
Atque quater, puerum quae trahis, aura Noti!
Ah! fierem Delphin, humeris ut per freta noſtris
Vectum onus acciperet terra beata Rhodus.

XXXI.

In Charidemum.

Formoſum nolo Charidemum. — Ad ſidera tendit,
Propinans animo nectara grata Iovi.
Nolo. Cur violem, cur in certamen amoris
Irritem demens numina ſumma Dei?
Vnum ſervo mihi. Secum, ſublatus ad aſtra,
Ardoris teſtes, cara lavacra pedum,

Has

Digitized by Google

Has sumat lacrymas, oculisque det ipse madentem
Nutum, det leviter tangere summa labra!
Caetera cedo Iovi, sic fas. Ast annuat aequus,
Et gusto latices ambrosiamque Dei.

XXXI.

In Chloen.

Culmos frugiferos torrere inceperat aestas,
Cum medio spatians cerno calore Chloen.
Meque simul radius geminus petit, alter Amoris,
Virginis ex oculis, alter Apollineus.
Nox tamen hunc rediens extinxit, at acrius istum
Accendit species visa quiete levis.
Qui mulces alios, cur me angis, pessime Somne?
Conficit heu! animam subdola flamma tua.

XXXIII.

Somnium.

Dulces per somnos florentem aetate puellam
Suaviter amplexam clam mihi saevus Amor
Sub laena adduxit, et ego cum corpore molli
Coniungens pectus gaudia vana tuli.
Mentem nunc ardor sequitur, nec cedere novit
Luminibus somnus, phasma volucre petens.
O anima infelix! per somnia desine pulchra
Incendi specie, supplice voce precor.

XXXIV.

In Heraclitum et Diodorum.

Ore silens placidis ait Heraclitus ocellis:
„Ipsius exuro fulmina saeva Iovis."

Et iactat tacito Diodorus pectore ſecum:
„Aſpera flagranti corpore ſaxa liquo."
Heu miſeram, quamcunque petit puer alter ocelli
Lampade, blandiculis ignibus alter agit.

XXXV.

In Didymen.

Heu; prope laeta dies vigilansque ad limina Damis
Effundit vitae quod ſibi dulcis ineſt.
Infelix! vidit Didymen oculique ſub igne,
Mollis ut a prunis cera ſoluta, perit.
Portas linque, puer! namque isdem pectora telis
Confixus, lacrymas iam miſer addo meas.

XXXVIII.

In Ariſtagoram.

Suavis Ariſtagorae circum colla ipſe ego vidi
Divinas Charitas brachia lenta dare.
Hinc flammas ſpargit teneras, hinc ſuavia garrit,
Atque ſilens oculis dulcia verba refert.
Ah! procul, ah! procul abſit! at ut Iovis ignea dextra,
Sic puer in iuvenes fulmina ſaeva iacit.

XL.

In Dionem.

Ne cane per montes, paſtorum fiſtula, Daphnin,
Mulcens capripedem carmine Pana tuo.
Nec pulchri laudes Hyacinthi, ſancta ſacerdos,
Daphne, Phoebeo barbito ad aſtra feras.
Nobilis in ſilvis Daphnis fuit atque Hyacinthus,
Nunc, quae geſſit Amor, ſceptra Dionis erunt.

Digitized by Google

XLI.

In Irin.

Inſomnes extingue meos Amor acer in Irin
  Ardores, reverens, quae pia Muſa rogat.
Namque arcus teſtor, aliam queis laedere neſcis,
  Telaque, me profugum cunque parata ſequi,
Indicium ſceleris, placidus niſi parſeris, urna
  Hoc dabit: „Heu miſerum! ſtratus Amore iacet.

XLII.

In Daemonem.

Sic iaceo. Pedibus ferias nunc me improbe Daemon.
  Novi, iuro Deos, te tolerare malum.
Telorum et flammas novi; gravis ignibus inſtes!
  Me non comburis. Iam cinis ater ego.

XLIII.

In Lycen.

Heus! miſerum ſervate viri! Quem per freta ventus
  Nunc primum ad terrae littora fida tulit.
Huc vi raptat Amor, oſtendens lampadis inſtar
  Fulgentem longe conſpicuamque Lycen.
Nec mora. Iam propius tendo atque ex aëre labris
  Abſtracto ſigno baſia mille fero.
Cur pelagus ſaevum vitavi? Saevior iſta
  In terris minitans Cypridis unda ferox.

XLV.

In Theoclen.

Vovit me Charitum mater tibi, pulchra Theocle;
  Subiecit nudum me tibi mollis Amor.

Digitized by Google

Constrictus vinclis miser hospes in hospite terra,
Foedera nunc tecum iungere fida peto.
At tu non recipis flentem, nec te movet ullum
Tempus, nec mentis tessera amica data.
Sis facilis! — Divam designat te mihi Daemon.
Tu vitae et mortis stamina sola regis.

XLVI.

Threnus Panis in Daphnidis mortem.

Non me vita iuvat cum capris, nec iuga saltus
Pan ego, Pan capripes visere, ut ante, volo.
Quid nunc in silvis pulchrum, quid amabile? Daphnis
Extinctus, votis flamma petita meis.
Vrbs haec sola placet. Circumdet retibus alter
Montes. Est odio, quod mihi dulce fuit.

LI.

In Amorem.

Natantem in flammis animam si saepius ures,
Aufugiet; pennas, saeve Cupido, gerit.

LII.

Tres dulces Horae, Charites totidemque puellae.
Triplex foemineus me miserum angit amor.
Triplex num iaculum misisti, dire Cupido,
In me non unum, sed tria corda petens.

LIII.

Heu, anima infelix, iterumne in pectore stridet
Quod desaevierat vulnus Amoris atrox?
Ah! precor, ah! male sana, precor, cinerem cave turbes
Ne vires capiat flamma sepulta iacens.

Digitized by Google

Nam tibi securae nova Amor si vincula nectat,
Tum te, te profugam verbera dura manent.

LV.

Semper in aure sonus mihi notus tinnit Amoris,
Clam desiderii plurima gutta cadit.
Nec me luce sopor recreat, nec nocte revisit;
Ex philtris cordi nota relicta meo.
Advolitare quidem volucres didicistis Amores,
At nulli vestrûm vertere terga lubet.

LVI.

Durus Amor, durus! Sed cur ego saepius idem
Conqueror et lacrymans ingemo: Durus Amor!
His puer irridet, patiens mala, mente triumphat,
Nec dolet opprobriis, sed magis hisce viget.
Mirum prodigium, quod glauca ex aequoris unda
Tantum ignem genuit Cypria, nata maris.

LVII.

Quid mirum, trucibus si dire ridet ocellis
Atque ignita iacit tela scelestus Amor?
Ardet mater amans Gradivum, Mulciberoque
Nupsit, cum flammis enseque iuncta simul.
At perculsa Noti matris mater boat unda;
Ipse fuit genitus nec patre, neve pater.
Hinc flammis urit Vulcani, vi maris alti
Insurgit, Martis tela cruenta gerit.

LVIII.

Tradam, per Cypriam! tua saevis omnia flammis,
Arcus et pharetram promtaque spicula, Amor.

Digitized by Google

Tradam. Quid temere rides atque ore protervo
Ludis? Sardonius mox tibi riſus erit.
Abſciſſis rapidis ad corda ferentibus alis,
Iniiciam pedibus ferrea vincla tuis.
At Cadmi potiar palma, ſi cepero duris
Crudelem laqueis te prope ſepta lupum.
Migra, invicte puer, migra et talaria ſumens
Ad iuvenes alios te, rogo, tolle levis.

LX.

In Aſclepiada.

Aſclepias, veluti placidum mare, ſuadet ocellis
Caeruleis Cypridos caeca ſubire vada.

LXIV.

In Lycaenida.

Dic dominae Dorcas: „Tepidam mentita, Lycaeni,
„Ardes. Detegitur tempore fictus amor."
Haec Dorcas dominae, mandataque ſaepius iſti
Narrâ, ſic iubeo, Dorcas, abique volans!
Haud mora. Iam properes! — Ah! paulum reprime greſſus!
Quo tendis, Dorcas? non, puto, cuncta tenes.
Adiicias dictis — ſed quid temerarius addam?
Conduntur melius. — Non, age! cuncta refer!
Nec parcas facilis. Cur te tamen, impigra Dorcas,
Mitto? Dum prodis, ipſe ego carpo viam.

LXV.

In Demo.

Perfide, cur iterum ſuperadſtas, Phoſphore, lectis? —
Me Demus tenerae corpus amore fovet.

Digitized by Google

O utinam redeas fiasque benignior Heſper!
O lux, lux aliis dulcis, amara mihi!
Alcmenes precibus iuſſisque Deûm Patris ante
Ceſſiſti. Regredi non tibi, ſtella, novum.

LXVI.

Phoſphore cur ſubito ceſſas inimice redire,
Poſtquam ex alterius pendet amica labris?
Aſt mihi, cum teretem teneo, cur ocius adſtas,
Effundens in me, perfide, triſte iubar.

LXVIII.

In Timarium.

Vincula ſentit Amor, volucris dum pervolat auras.
Timarium, eſt oculis captus et ille tuis.

LXIX.

Captus Timarii lepidis Diodorus ocellis,
Ignes in iuvenum qui modo corda tulit,
Vim ſentit Veneris. — Nova me miracula turbant:
Acribus e flammis excita flamma furit.

LXXIII.

In Phanium.

Interprete Bernardo Moneta *).

Velivolae pinus, quaecunque Aquilonis egentes
Helleſpontiacum finditis aere ſalum,
Si mea ſe vobis in Coo Phanion offert
Littore, venturas proſpicit unde rates,

*) Publici iuris fecit Brunckius in Lection. p. 313.

Haec illi pro me vos pauca: „Quid anxia nautam
„Expectas? peditem dux tibi ſiſtet Amor."
Nulla mora: his dictis, Boreas a puppe ſecundus
Flabit et ad portum lintea veſtra feret.

LXXIV.

In Zenophilam.

Formam Zenophilae Cypridos puer obtulit almae,
Cypris blanda tori dona decusque Charis.

LXXVII.

Tres Charites triplicem ſociae nexere coronam
Zenophilae, triplici qua viget iſta modo.
Altera namque cutem teneram dedit, altera formae
Miras delicias, altera dulce loqui.
At Cytherea tori tibi gaudia blanda ter auxit,
Ter Suada alloquium, ter decus oris Amor.

LXXVIII.

Suave melos (per Pana!) cava teſtudine ludis,
Zenophile, doctum ſuave ſimulque melos.
Quo miſer heu! fugiam? circumſtrepit agmen
Amorum,
Nec iam luce quies, nec mora nocte datur.
Huc me forma rapit, Charis huc, huc grata Camoena.
Singula quid referam? Totus in igne feror.

Idem Carmen

Interprete Hugone Grotio *).

Dulce canis, mea Zenophile, teſtudine mota;
Sic Arcas faveat Pan mihi, dulce canis.

Ah

*) Meminit Franciſc. Vavaſſor in Libro de Epigrammate, c. 17.

Ah quo te fugiam? circum metantur Amores;
Nec requies puncto temporis ulla datur.
Hinc decor, hinc cantus tuus, hinc me gratia torquet.
Omnia quid verbis persequor? Ignis ego.

LXXIX.

Dormis Zenophile? Somnus non aliger isti
Insideam, germen dulce, supercilio,
Ne, Iovis indomiti qui solvit lumina fraude,
Advolet et custos sim tibi solus ego.

LXXX.

Exultat laetus scyphus hic, quod amabilis illi
Tangere Zenophiles ora iucunda datur.
Felix! o utinam, labris cupidissima labra
Coniungens, animam mox bibat ipsa meam!

LXXXI.

Albae iam violae florent et littora amantes
Narcissi, florent lilia, montis honos.
At quae rura colit, viridissima flore puella,
Zenophile, Suadae prodit amoena rosa.
Quid frustra nitidos crines ostenditis, agri,
Dulcia cum superat serta puella mea?

LXXXII.

En, age care culex! age nuntie fide celerque!
Pulchram ad Zenophilen haec, rogo, pauca feras!
„Te manet insomnis iuvenis tuus, immemor ipsa
„Dum dormis." — Cantus suavis amice vola!
Haud tamen haud incautus adi, sed falle maritum,
Ne mihi zelotypas dein paret ille manus.

Digitized by Google

Sin ipſam adducis, dabitur tum flava leonis
    Pellis, tum dextrae clava ferenda tuae.

LXXXIII.

Stridentes culices, avidiſſima turba cruoris,
    Immitis, noctis gaudia grata fugans,
Paulum Zenophilae, paulum, rogo, parcite ſomnis
    Dulcibus! Ipſe lubens paſcere membra dabo.
Verum ego cur mitis ſic ſurdis blandior? acres
    Invitat corpus ſuave calore feras.
Cede genus nocuum, tibi mando, cedite ſaevae!
    Invida iam vobis ecce! parata manus.

LXXXIV.

Idaliae repeto natum, modo namque reliquit,
    Expandens alas, ſole oriente torum.
Eſt puer intrepidus, plorans ridensque maligne,
    Velox, multiloquus, penniger, arma ferens.
At quo patre, latet; nec mirum, cum Mare, Tellus,
    Arduus atque Aether hunc genuiſſe negant.
Tantum odium ſequitur dirum! tamen, oro, cavete
    Ne veſtris animis mox nova lina paret.
Semper ad inſidias promtus. Nec nunc in ocellis
    Zenophiles latitans, me fugis, Arcitenens.

LXXXV.

Vendatur, matris quamvis ſopitus in ulnis,
    Vendatur! monſtrum cur male ſanus alam?
Naribus eſt ſimus, levis alis, unguibus acer,
    In riſum ſolvens ora ſimulque dolens.
Idem multiloquus, iuga ſpernens, lumine acuto,
    Saevus, ludibrio cui tenera ipſa parens,
Totus prodigium. Venum detur! Huc, age, flectat,
    Si pueri indigeat, navita vela ratis!

Sed

Digitized by Google

Sed supplex lacrimas fundit. — Non vendo gementem.
Mecum, Zenophiles dulcis alumne, mane!

LXXXVI.

In Heliodoram.

Te vitam vitae, facundam te Heliodoram
Ipse hic in nostro pectore finxit Amor.

LXXXVII.

Saevos nutrit Amor vafer ungues Heliodorae.
Vulnus, quod feriunt, intima corda petit.

LXXXVIII.

Testis Amor, cithara minus aures mulcet Apollo,
Quam blandis animos Heliodora modis.

LXXXIX.

Facundas Charitas linguae dulcedine vincit,
Si quid sentit amans, Heliodora Charis.

XC.

Languida serta fluunt circum caput Heliodorae.
Ipsa coronarum summa corona viget.

XCII.

Da mihi, da Veneris, da Pithus Heliodorae!
Heus, puer! atque iterum suaviloquae Charitis!
Namque erit illa mihi semper Dea. Dulcius ori
Dulci mixta Deae nomine vina fluunt.

XCIII.

Dic, puer, atque iterum dic: „Haec damus Heliodorae,"
Dic, age, commiscens nomine dulce merum,

Et

Digitized by Google

Et decus hesternum capitis, quod tradidit ipsa,
Sertum impone mihi nardo et odore madens!
Plorat, sorte mea tristis, rosa, namque in amantis
Heu! sedet alterius perfida amica sinu.

CIV.

En tibi sphaeristan alo Amorem? Proiicit iste
In te cor saliens, Heliodora, meum.
Esto Cupido tuus collusor! Non ego pulsus
Probrum, quod vetuit iusta palaestra, feram.

XCV.

Fer subito taedas et ad aedes Heliodorae
Tende, puer, rabies quo sine lege vocat.
Cessas? Vnde metus? Vindictane terret Amoris?
Iusto displicuit iam male fida Deo.
Non Divum petimus. Quis tam ferus est, ut Amori
Instet, cum socio bella nefanda gerat?
Haud mora, fer taedas et — quis sonus? Heliodorae
Intra cor iterum pectora sorte mea.

XCVI.

Cur, vernas violas contemnens, Heliodorae
Insequeris tenerum sedula corpus apis?
An stimulum vt prodas dulcem simul haudque ferendum,
Quod cordi infixit blanda puella meo.
Haec me, dico, doces. Sed sic mora nulla, recede.
Nil fert indicium nil, mihi crede, noui.

XCVII.

Vnum, magna Deûm rogo mater, Nox veneranda,
Te comitem choreae, consociamque ioci,

Si

Digitized by Google

Si quis, forte morans ſub laenis Heliodorae,
Somnum tám tenero corpore decipiat,
Tum pereat lychnus quemque illa ſinu tenet, alter
Endymion, domitus membra ſopore, cubet.

XCVIII.

O Nox, o nunquam ceſſans amor Heliodorae,
Quaeque tuli fugiens vulnera grata labris,
Accenſamne facem nutrit mea? mente tenetne
In lecto viduo baſia mille data?
Suntne illi lacrymae ſociae? num tempore ſomni
Fallentis mecum iungere pectus amat?
An nova vota fouet? noua gaudia? Ferre, lucerna,
Haec veto. Sit rediens, quae fuit ante, pia.

XCIX.

O coma ſuaue fluens Demus, o Heliodorae
Sandalum, o Timarii limen odore morans!
O Anticleae riſu dulciſſima labra!
Tuque in Dorotheae crine corona recens!
Nullas condit Amor tua picta pharetra ſagittas:
Fixa in pectoribus ſingula tela meis.

CI.

Dirae im amicam perfidam.

Tandem tè noui laſciuam, te male fidam.
Prodit te multo crinis odore madens,

Digitized by Google

Te vigiles oculi, ſed quos ſomnus grauis urget,
Te vinclum, capitis ſerta ſoluta tenens.
Vexatus miſere conturbatusque capillus;
Multo inflata mero languida membra trahis,
Hinc procul hinc fugias! Sonat en! iam noctis amica
Pectis, iam laeta cymbala pulſa manu.

CII.

Fallere vis, noui, vis fallere! Conſcia parce
Numina teſtari! Cognita cuncta mihi.
Hosne ſtruis periura dolos? Tu ſolane dormis?
O pudor, oque fides! Haec iterumne iuuant?
Nonne tegis gremio iuuenem? non ipſe ego vidi?
Ah! turpis fugias moecha probrumque tori!
Aſt vt grata tibi praeſtem, tu praeter amantem
Cernere nil geſtis: Sis, rogo, vincta diu.

CIII.

Dic, Nox, aſtra ferens, dic Phoebe, lumen amantum,
Tibia, dic choreae tu mihi fida comes,
Inſomnisne premit lectum laſciva puella,
Inſonti lychno triſtia multa precans?
Anne fovet ſocium? — Foribus ſupplex ego duris
Suſpendens lacrymis ſerta rigata meis,
Inſcribam: „Spolium Meleager, myſta ſacrorum,
„Queis Cytherea praees, hoc tibi dulce dicat."

CIV.

In nomine puellae.

Vos nobis teſtes, (alius non conſcius vllus!)
Nox o ſancta mihi tuque Lucerna vigil,
Fallere cum nunquam Theron, ego ſemper amare
Iuraſſem. Per vos mutua iuncta fides.

Foede-

Digitized by Google

Foedera nunc dicit ferri undis. Heu tenet illum
Alterius gremium, tuque, Lucerna, vides.

Idem carmen

Interprete Hugone Grotio. *)

Teſtibus eſt vobis, o Nox ſacra tuque Lucerna,
Iurando inter nos iure ſacrata fides.
Illa mei fore ſemper amans, ego fallere nunquam
Polliciti (teſtes eſtis uterque!) ſumus.
Raptari ſed aquis nunc foedera dicit et ipſum
In gremio alterius tute Lucerna vides.

CV.

Ad Phoſphorum.

Phoſphore, ave praeiens Auroram, Heſperque vocatus,
Quam nunc, dure, rapis, mox mihi clamque reduc.

CVI.

Ad gallum gallinaceum.

Contemtor ſomni, dire ales, tortor amantum,
Nocte canis media, quod latera ima ferit,
Lectum ſtansque ſuper mala noſtra illudis acerba,
Cedentem noctem, gaudia rapta tori.
Haec mihi, qui te alui, reddis? Per mane renatum,
Cras tu non crocis carmina amara tua.

CVI.

In cicadam.

Per deſerta canens, dulci ebria rore, cicada,
Agreſtem Muſam rura ſonare doces,

Sum.

*) Edidit Burmannus Sec. in Notis ad Propert. p. 315.

Digitized by Google

Summaque ferratis amplexa arbuſcula membris
E fuſco fundis corpore ſuave melos.
Edas monticolis edas nova ludicra Nymphis,
Alterno tentans carmine Pana Deum,
Vt natum Veneris fallam medioque calore
Solis ſub platano membra ſopore levem.

CVIII.

O deſiderii ſomnique medela, cicada,
Argutis alis ſuave per arva canens,
Viva mihi chelyos imitatrix, tange loquaces
Tange alas pedibus blandaque redde ſonos,
Vt liberes animum, curis inſomnibus aegrum,
Emittens cantus, queis requieſcat amor.
Matutina manent te praemia, ros et amoenum
Gethyum, labiis dona ſecanda tuis.

CIX.

Abdicat amore poeta.

Hoc munus, fidam Meleager pono lucernam,
Orgia quae coluit myſtica, Cypri, tua.

CXI.

In Bacchum.

Ex flammis natum Bacchum, nigraque favilla
Cinctum merſerunt flumine Naiades.
Deperit hinc Nymphas Bromius. Quem tu niſi prudens
Illis miſcueris, quod bibis, ignis erit.

Idem

Digitized by Google

Idem carmen

ex Anthologia Latina Burmanni. I. 22.

Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne
Prodiit, inventum ſub cinere, abluerant.
Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa eſt,
Seiunctus quod ſit ignis et urat adhuc.

CXII.

Funde merum, miſero periens ardore! ſoporat
Flammas ille mali victor, Iacchus ovans.
Funde merum! pateris vino ſpumantibus hauſtis,
Pectora ab indomito feſſa dolore levas.

CXIII.

Cedo, Bacche ferox! Commeſſans te vocat agmen.
Duc, age! Quis renuat ſigna ſubire Dei?
Ex flammis genitus flammas in amore miniſtras,
Meque iterum religas ſervitioque premis.
Perfidus es fidusque ſimul. Tua condere mandas
Orgia ſollicitus, noſtra patere iubes.

CXIV.

In taurum hoſtiam.

Ad triſtes aras ſtat bos, Saturnie magne,
Vt vitae parcas, ſupplice voce rogans.
Ruricolae miſerere, precor! Cum tergore ferres
Europen, Superûm rex modo, taurus eras.

Idem carmen

Interprete Vincent. Obſopaeo. *)

Ipſe tibi ſupplex mugit bos ductus ad aram,
Iuppiter, ut vitet triſtia fata necis.
Mitis aratorem, Saturnie, mittito, quippe
Europes rector tu quoque taurus eras.

CARMINA SEPVLCRALIA.

CXVI.

In Phanii leporem.

Auritum leporem me matris ab ubere carae
Abreptum (miſeros edidit ore ſonos!)
In gremium accipiens aluit formoſa puella,
Phanion, et veris pabula larga tulit.
Nec me matris amor tenuit, ſed lautior aequo
Inque cibis nimius vae! perii ante diem.
Ad ſtabulum corpus nunc condidit, ut ſit amoenos
Per ſomnos epulum funebre praeſto mihi.

CXVII.

In Lycambidas.

Furvae Perſephones thalamus ſit teſtis et iſta,
Cui Manes trepidant, dextera magna Dei,
Virginitatis honos nobis quoque ſalvus in Orco:
Aſt illi inflixit multa nefanda probra

Ar-

*) V. Antholog. Wechel. p. 50. Plura largitur cupientibus Rivini Florilegium Graeco-Latinum, Gothae 1651. p. 379.

Archilochus, fpernens qui fortia facta virorum
Invafit diro carmine molle genus.
Mufae, cur rabido rififtis? Vosne puellas
Verfibus infeftis fic lacerare decet?

CXVIII.

In Cleariftam.

Non iuveni dulcis nupfit Cleariſta, fed Orco,
Diffolvens zonae vincla pudica fuae.
Tibia nocte fonans impleverat atria Nymphae,
Iam thalami dederat ianua laeta fonum.
At redeunte die cantus mox flebilis ortus,
In numeros lugubres tum refolutus Hymen,
Taedaque, luce torum quae fparferat ante iugalem,
Praeluxit trifti per loca tetra via.

CXIX.

In Heliodoram.

Largas mitto tibi lacrymas, o Heliodora,
Ad Styga, relliquias, queis litat aequus Amor,
Largas atque pias lacrymas. Has fundo doloris
Teftes; hi latices triftia bufta decent.
Te gemo, te miferam Meleager plango fub Orco;
Fruftra: nam indomitum nil Acheronta movet.
Heu! quorfum germen nitidum? Raptavit Avernus,
Raptavit; violam fordida arena tegit.
Ah, precor, alma, precor, Tellus fis lenis et ipfam
In placido teneas, mater amica, finu.

CXX.

In Aesigenem.

Qui tibi, magna parens, oneri, dum vita maneret,
Non fuit, Aesigenem contege Terra levis.

CXXII.

In Philaulum.

Hospes et Vmbra.

H. Dic, age, scire velim, qui sis, cuiusque? *V.* Philaulus,
Eucratidae natus. *H.* Patria cara? *V.* Thria.
H. Quod genus arrisit vitae? *V.* Non rura colentis,
Nec nautae. Sophiae fidus alumnus eram.
H. Morbone an senio periisti? *V.* Sponte sub Orcum
Descendi, miscens pocula saeva mihi.
H. Grandaevus? *H.* Valde. *V.* Placidus tellure quiescas!
Praeceptis rigidis consona vita fuit.

CXXIII.

In Charixenum.

Ter senis annis, o Charixene care, peractis,
Sperabas chlamydem, nobile matris opus.
Cum raptum scopuli flerent aequaevaque turba,
Multa gemens, humeris triste subiret onus.

Non

Digitized by Google

Non Hymenaea, meras nuptae cecinere querelas;
Vberis heu! matri praemia falsa data,
Et vanos partus. Vae! vae! mandastis, acerba
Numina, spirogonae gaudia spemque Notis.
Nil, nisi vota pios aequales, flere parentes,
Et queis notus eras, fata dolere manent.

CXXV.

Meleager in semet ipsum.

Incede, o hospes, lenis! Iacet inter amicos
Manes, compositus membra sopore, senex,
Eucratides, dictus Meleager, qui sibi iunxit
Musas et Charitas, cui fuit hospes Amor.
Hunc divina Tyrus Gadarûm nutrivit in arvis,
Cos tenuit, Meropum dulcis alumna, senem.
Dic, Syre, quaeso, Selom, Phoenices Audonis edant,
Graii Χαῖρε suum! Χαῖρε nec ipse nega.

CXXVI.

Nutrix blanda mihi Tyrus insula, patria terra
Vrbs Atthis, Gadari quam coluere Syri.
Eucrate natus ego Musas Meleager amavi,
Et iuvenis petii serta, Menippe, tua.

Digitized by Google

Sin, peregrine, Syrus, quid tum? Mortalibus una
Eſt ſedes, tellus; una parensque, Chaos. —
Ante obitum tabulis mandavi haec languidus annis,
Haud procul a ſenio Tartarum abeſſe, memor.
Dulce vale dic, quaeſo, ſeni (petit umbra,) loquaci,
Vt quoque te ſenium dulce loquaxque beet.

NO.

Digitized by Google

NOTAE

IN

MELEAGRI

CARMINA.

Digitized by Google

Digitized by Google

NOTAE
IN
MELEAGRI
CARMINA.

I. Offert hoc carmine Meleager Anthologiam a se conditam amico Diocli poetasque, e quorum collectionibus suam constituerit, illi indicat. Suavi vero in his allegoria utitur. Librum enim suum coronae, e floribus, ramis et fructibus nexae, comparans, ipsorum poetarum indolem genusque scribendi brevi quidem sed feliciter saepe exponit. De singulorum patria et aetate cum Fabricius in B. G. II. 15, 9. et III. 28, 7. et post hunc VV. Cll. Reiske in Notitia litteraria, Cephaleae Anthologiae adiecta, et Schneider in Analectis criticis Fasc. I. 1. satis accurate iam egerint, horum autem scrinia compilare pudor, augere locus et institutum prohibeat, sufficiat, Lectores ad istos ablegasse; notisque pauca, quae addere forte liceat, reservare. Caeterum recte cum nostro comparetur prooemium, quod Philippus Thessalon. Coronae suae praeposuit, editum a Brunckio T. II. Anal. p. 211.

1. πάγκαρπον ἀοιδάν. Cum ex diversis nobilissimorum auctorum Idylliis, Hymnis, Epigrammatibus, longo ordine sese excipientibus, Anthologiam suam Meleager conflasset, non inepte eam ἀοιδὰν seu unicum quasi perpetuumque carmen, et ob argumentum varium πάγκαρπον vocavit. Nec ma-

Digitized by Google

magis a re alienus, quem mox eidem collectioni tribuit, titulus στεφάνα: Graecis enim, ut docte ad Solin. Salmasius p. 596., κύκλος et στέφανος omne opus praestans et absolutum. De voce ὑμνοθέταν dictum in V. L.

3. ἀριζ. Διοκλεῖ. Quis fuerit hic Diocles, cui vel genus vel fama ἀριζήλα cognomen pepererunt, frustra, ut puto, quaeritur. Notus quidem (v. Reisk. in Not. litt. Poet. Anth. p. 206.) Iulius Diocles Carystius, epigrammatum scriptor, cuius reliquias dedit Brunck. T. II. Anal. p. 182. et alter Diocles, Antigoni Gonatae medicus haud ignobilis, sed ille iunior Meleagro, hic, quod omnes vident, antiquior.

5. 6. Graecorum κρίνον, cui λευκὸν plerumque addunt, Latinis album lilium esse, satis ostendit Salmasius in Hom. H. I. c. 24. Liliorum species λείριον sine dubio fuit, quod cum quidam cum narcisso confundant, plures tamen et noster ipse v. seq. seiungunt. βαιὰ μὲν ἀλλὰ ῥόδα. *pauca quidem, sed praestantissima carmina*: nam multa fuere, in quibus, teste Suida, Sappho ingenium suum exercuit.

7. Μελανιππίδου. Poetam huius nominis, cui Suidas διθυράμβων βιβλία πλεῖστα tribuit, cum Martino intelligam, inprimis ob ὕμνους τόρους h. e. sonoros, amabat enim genus dithyrambicum numeros pleniores. Notum vel ex Luciano φωνὴ λαμπρὰ et φθέγμα τορὸν de voce clara et acuto seu vehementi sono. Pro simplici νάρκισσον Μελ., ut κρίνα Ἀνύτης, doctius, forte argutius dixit ναρκ. ἔγκυον Μ. ὕμνων *narcissum Melanippidae carminibus gravidum*. Vereor saltem, ne nimis subtiles sint, qui ipsum illud poeseos genus, verborum tumore celebre, per ἔγκυον notatum esse putent.

8. Οἰνάνθη, interprete Hesychio, ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου, καὶ φυτὸν οὕτω λεγόμενον, idque, ut monuit Theophr. Histor. Pl. 6, 7., βοτρυῶδες καὶ λευκὸν, unde suspicio facile enasci possit, sermonem h. l. de herba *oenanthe* esse. Sed priorem vocis significationem poscit adiectum κλῆμα et admisit iam Salmas. in Hom. H. I. c. 29. Nostrates dicerent *der junge Weinblüthenzweig des Simonides*.

9.

9. 10. De iride agresti optime ad huius versus epitheta explicanda Plin. 21, 7. „Radice commendatur iris, unguentis nascens; et paulo post: Floret diversi coloris specie, sicut arcus coelestis, unde et nomen." Plura de eadem loca collegit Salmas. libro laud. c. 22. Mox de Nossi e prorsus egregie ἧς δέλτ. κηρὸν ἔτ. Ἔ. *cuius tabellas ipse Amor cera obduxit.* Dulce ministerium, nec ingratae, quantum ex poetriae reliquiis patet, praestitum.

11. σάμψυχον herbam aromaticam, eamque ex amaraci genere esse, nemo est, qui neget; an ipsum amaracum, quod Plinio, 21, 22. Hesychio aliisque placuit, in dubium vocavit Salmas. libro laud. 13., et habet in v. 41. quo se defendat. De Rhiani patria locus nobilis apud Steph. Byz. in Βήνη.

12. Ἠρ. παρθ. κρόκον pro κρόκον Ἠρ. παρθενόχρωτος h. e. παρθένε: innupta enim, si fides Suidae habenda, et admodum iuvenis Lesbia Erinna decessit. De voce γλυκὺν, quod ad odorem referam, conferri potest Spanhem. ad Callim. H. in Apoll. 83. Mox simili modo v. 13. iunctum legimus λθρον ὑάκ. pro ὑάκ. Ἀλκαίε λάληθρε, nisi quis forte ad hyacinthum inscriptum, de quo Moschus 2, 6. Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, alludere nostrum malit. Caeterum cogitandus non antiquior ille Alcaeus Mytilenaeus, sed recentior quidam Messenius, quem sub Philippo Persei patre vixisse aiunt.

14. Σαμίε. Poetam huius nominis, non civem urbis Sami intelligo, nunquam enim hoc carmine poetas per patriam designavit. Nobilem illum olim fuisse, ex lauri ramo, quem ei tribuit, coniicere licet. Vtrum idem Samius, cuius duo epigrammata Brunckius dedit, quis pro certo affirmet?

17. ἀπέθρισε sc. Μελέαγρος, ut v. 3. Βλαισὴν ob brachia late diffusa et distorta. ὑγρὰ ἔρνεα, si vera lectio, interpretor ramos succi plenos adeoque teneros, lentos. At vereor, ne nomen proprium, ad καρύης referendum, sub οἴνης lateat. Notum κάρυον Ποντικὸν, Ἰνδικὸν etc.

Digitized by Google

19. 20. λεύκη *populus alba*, quae alias ἀχερωίς. Cf. Dioscor. 1, 88. σίσυμβρον et σισύμβριον, de quo multus Dioscor. 2, 156., Latinis est *lepidium agreste*, nobis *Wasserkresse*, Veneri (v. Ovid. Fast. 4, 869.) in primis amatum adeoque Niciae, si idem, quem ex Theocr. Id. 11. novimus, forte non sine caussa tributum. De παράλω seu παραλίω, specie tithymali, quae et lactuca marina, legendus Plin. 26, 8. et Dioscor. 4, 164. Ipsius Euphemi nomen nusquam alibi obvium.

22. συφ. μ. α. μέλ. vel, ut Martinus putat, ob acerbum pocina an Ilum, vel, quod Reiskio placuit, ob voces insolentiores fabulasque reconditas, a lectione hymnorum deterrentes. At cur nostrum non ad ipsa Callimachi epigrammata respexisse credamus? licet enim multa vere mellita, aliis tamen nec virus admixtum deest. Caeterum non solum flores arborumque ramos, sed fructus quoque, in iisque baccam, ex qua (v. Plin. 15, 29.) suave vinum premebatur, in ornamentis coronae memorari, nemini mirum fore existimo.

23. Εὐφορίωνος. Chalcidensem intelligo, cuius elegias amatorias a Cornelio Gallo versibus Latinis translatas Servius laudat. V. Fabr. B. G. II. 19. p. 678. Sequens v. per ambages significat poetam Dioscoriden, qui ob nomen ab ipsius Iovis filiabus, Musis nimirum, adscitum, ἀμέινον ἐπωνυμίην, quam Euphorion, habere dicitur: nam cur floris nomen in ἀμεινον latere putemus, causa nulla est. Vtrique poetae, ut infra v. 45. Hedylo et Posidippo, flos communis tribuitur. Caeterum quo tempore Dioscorides floruit, nusquam certum indicium extat; terram, qua plurimum vixit, crebra Nili et Adoniorum mentio prodit.

25. Ἡγησ. μαινάδα βότρυν an, quia calidos amores carmina Hegesippi spirabant? In fragmentis tamen nihil est, quod sententiam adiuvet.

27 — 30. μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Δ. *malum ex ramis, qui Diotimi frontem cingunt.* nam ἀκρέμονες βλαστοί, κλάδοι. Hesych. De Menecrate Smyrnaeo et Phaenno undique altum silentium. De Simmia Rhodio, cuius Musam silvestrem *eduli fructui piri in montibus natae* comparat, v. Fabr. B. G. III. 17. 14.

31.

31. Ἐν δὲ -- Παρϑ. Suaves Parthenidis poëtriae laudes, cuius collecta carmina *prato non vituperando*, i. e. optimis floribus abundanti, comparat. Est vero ἐν δὲ σέλινα, διακ. βαιὰ ἄνϑεα σελίνου, simplici ἐνέπλεκε δὲ καὶ βαιὰ ἄνϑεα σελίνε, διακνιζομένα ἐκ λ. ἀμο. Π. Ex variis apii generibus hoc loco apium pratense seu palustre, floribus albis nobile, intelligendum esse videtur. Caeterum Parthenidis ut scripta, sic nomen interiisset, ni hic versus memoriam servasset.

33. Λείψανα - στάχυας. Et hoc egregie. Nam dum Bacchylidis carmina *flavas aristas* hasque *dulcium Musarum reliquias frugiferas* appellat, recte innuit, Musas ipsas poetae carmina sua dictasse omnemque gloriam, ex illis proficiscentem, concessisse. De Bacchylide consulendus Fabr. in B. G. II. 15, 21.

35. 36. Ἐν δ' ἄρ' - ἀνϑέμιον. Impeditissimi versus, nec sine melioris codicis ope expediendi. Quod statim in limine offendit, Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρείοντα, defendi posse arbitror ex v. 21. et 45. Dixit pro Ἀνακρέοντος ποιήματα ἐνέπλεκε. Nec dubium, non de Anthemii, nescio, cuius? elegis, sed de ipsius Anacreontis tum odis, tum elegis, sermonem esse. At dure profecto dictum μέλισμα νέκταρος pro μέλ. νεκταρέον, quid? quod, ex more Meleagri, floris nomen, non merum epitheton desideres. Haec prima difficultas. Altera, haud minor, est in verbis εἰς ἐλέγκς εὔσπορον ἀνϑέμιον, quae utrum *anthemium foecundum elegis* commode verti possint, iure forte quaeratur. Hoc solum liquet, εὔσπορον, non ἄσπορον, lectionem unice veram esse. Anthemium enim, vulgo gith, semine, quod omnes norunt, abundat. Conferendus omnino Reiskius in Not. poet. Antholog. p. 183.

37. 38. Ἐν δὲ - ὠκεανὲ. Φορβὴ, ad quod Hesych. βοτάνη, ex spinarum genere est, forte hippopheum, flore racemoso seu tortili, quem σκολιόϑριξ bene designat, totaque aculeis horrida, unde ἄνϑος, licet ipsum non spinosum, recte tamen ἀκανϑὲς i. e. ἀκανϑῶδες, *spinis circumdatum*, dicitur. Huic Archilochi carmina, ut mordacia et dentata, egregie comparantur. Sic maxima ex parte Salmas. ad Solin. p. 280. Doctius quidem postea in Praef. H. I. p. 4. eundem versum et lectionem Εὐφόρβης explicuit, sed ut verius, iure ad Charit. p. 636. veritus est Dorville. μικρὰς στάγγας ἀπ' ὠκεανὲ h. e. pauca

Digitized by Google

pauca ex vastis scriptis Archilochi: μικρὸς enim, ut τῷ μέγας, sic etiam τῷ πολὺς, opponitur. Dorv. l. l. Allusionem ad naturam herbae, cuius radix incisa succum guttatim fundit, cum Salmasio, ne subtilior videar, non defendam.

39. De Alexandro Aetolo, sub Ptolemaei Evergetae imperio in Tragicocum Pleiade celebri, agit Fabr. in B. G. II. 19. p. 665. Polycleti nomen hic solus locus servavit, carmina tempora inviderunt.

42. ἀπ' Ἀντιπάτρȣ. Sidoniumne, cuius meminit carmen 124., an alium, in incerto est. De cypro, quae Aegyptiis zizyphus, Italis forte ligustrum, accuratissime dixit Salmas. in Hom. H. I. p. 90. Plagis orientalibus cum in primis frequens fuisse videatur, Φοίνισσαν malim ad arboris, quam cum Reiskio ad Antipatri Sidonii patriam referri.

43. 44. Ἑρμȣ̃ δῶρον. Acute hic observavit et e latebris produxit Martinus Hermodori poetae nomen. Quod cum respuerent metricae leges carminis, coactus fuit Meleager, litteram, quae compositione exciderat, revocare. Cur νάρδος σαχυόθριξ dicatur, docuit Plinius, 12, 12. „Cacumina nardi, inquit, in aristas se spargunt, ideo gemina dote nardi spicas et folia celebrant." De altero epitheto Συρίαν, utrum pseudonardum, an Indicam nardum indicet, multa disputavit Salmas. ad Solin. p. 746. et luculentius p. 751. quem, si tanti sit, lectores consulant. In Syria nardo et in Hermodori patria significanda lusisse nostrum, Reiske contendit, at cuius auctoritate fretus, non addidit. Certe hic versus poetam Syrum fuisse, non evincit ἀειδόμενον, ut saepe, *celebratum, laudatum.*

45. ἄγρια ἀέξȣσης sc. ἄνθεα *agrestes flores in agris nascentes*, unde Posidippum et Hedylum ex numero Bucoliorum fuisse, argute conficit Reiskius. Qui sit, quem sequens v. memorat, extra omnis dubitationis aleam posuit Scholiastes ad Theocr. Id. 7, 40. Intelligitur Asclepiades Samius, magister Theocriti, qui grati animi memoriam versu laudato reliquit. ἄνθεα ἀνέμοις φυόμενα sunt anemonae, quae, quia vento flante folia sua pandunt, nomen inde accepisse dicuntur. Cf. Diosc.

Digitized by Google

Diosc. II. 207. et Ovid. in Metam. X. 739. ubi de eodem flore egregie: Excutiunt idem, qui praestant nomina, venti.

47. χρυσεῖον κλῶνα, τ. ἐ. ἀρ. π. λαμπ. *aureum surculum, sua ipsius virtute undique fulgentem.* De praestantia argumenti Platonis carmina commendari, statim, ni fallor, liquet, minus autem, quam plantam, quamve arborem noster animo sibi finxerit. Respicere tamen potuit ad chrysocomen herbam, cuius corymbos ab auri fulgore laudat Plin. 21, 8.

49. Ἄστρων-ἕλικας. Humilibus abiectis, altiora, nimirum astra ipsa, Aratus petierat. Hinc recte carmina eius comparat οὐρανομήκει φοίνικι, h. e. *palmae ad coelum tendenti*, seu *procerae*, ex qua tamen nil, nisi πρωτογόνους ἕλικας h. e. *prima ramorum flagella*, (intelligo leviora carmina, elegias, epigrammata, quae gravioribus forte praecesserant,) coronae suae intexuerit: ἕλικας enim non de vitium tantum sed de cuiusvis arboris claviculis dici, notum. Scribere tamen quoque potuit Meleager πρωτογόνους κάλυκας *prima germina*: κάλυκες interprete Hesychio, βλαστήματα, et sic Philippus Thessal. in Praefat. v. 2. Quo minus Reiskio assentiar, qui ἕλικας de dactylorum racemis, vel de ipsis dactylis, quod ad cylindrorum formam accedant et cincinnos a vertice dependentes referant, interpretatur, prohibet adiectum epitheton et auctoritas aliunde petenda.

51. ἐν φλογὶ μίξας. De herba, quam Graeci φλόγα et φλόγιον, Latini *flammam* appellant, locus classicus est apud Plin. 21, 10. Cum colore non odore commendari omnes adfirment, iure forte conicias, Phaedimum minus argumento, quam ornatu, ex verbis petito, nobilem factum esse. Flos ipse, iudice Salmas. in Hom. H. I. p. 29., ex iridum genere, non, quod quibusdam placuit, ex caltharum, cui potius adnumeres ὄμμα βοὸς, i. e. βούφθαλμον. Cf. Salmas. ad Solin. p. 816. Poetae Phaedimi meminit Steph. Byzant. sub voce Βισάνθη.

53. Φιλάκρητον νεοθ. ἑρπ. *serpyllum, recens natum, vini amans.* Solebant enim veteres herbas olentes, inter quas et serpyllum, ut notum vel ex Virg. Ecl 2, 11., vino admiscere. Cur cyanum, supra v. 40. Polycleto tributum, nunc iterum

G Pha-

Digitized by Google

Phaniae tribuit, nulla alia causa, nisi memoriae lapsus, videtur.

55. τοῖς δ' ἅμα λευκόϊα: *simulque insuper addidit Musae suae violas, ni fallitur, tempestivas.* πῃ ut innumeris locis *fortasse.* v. Il. ξ. 144. Modesta haec de carminibus suis, quae utrum serius prodire debuissent, lectoribus iudicandum relinquit.

57. Iungendum ὁ ςέφ. τῶν Μουσέων. Librum amicis et μύςαις h. e. poetis (sic etiam Latinorum sacerdos, Propert. III, 1, 3.) communi usui seu sacrum esse vult.

II. Laeto adventu veris, quocum vita in arbores, plantas et in omnem naturam redeat, excitatus, in se ipso canendi studium revocat. Elegantissimum carmen appellant, et abundat dulcibus imaginibus, sed iis, quae, si quid video, grata novitate lectoris animum parum morantur, immo, ut nimis cumulatae, taedio quodam afficiunt. Iure praeterea dixeris, tam praeclaro initio tantaeque exspectationi exitum non satis respondere. Conspirat fere nobiscum Censor Zenobettianae huius Idyllii editionis in Ephemerid. Trevoltinis (Ianvier 1760. p. 180.) ubi de eo: „Les idées de cette poésie sont riantes et gracieuses, mais il y a un peu de Battologie et de répétitions." Versionem vernaculam haud inelegantem dedit Gedickius in Calendario Musarum Lipsiensi anni 1781.

2. Φεραυθ. εἴαρος ὥρη. Praecessere nostro Anacr. 39, 10. et Mimnerm. 2, 1. πορφυρέη pro *splendida, pulchra*, ut notum. Cf. Intpp. ad Virg. Ecl. 9, 40.

4. καὶ φυτὰ-πετήλ. *arboresque denuo viridi fronde vestitae sunt.* Γῆν κομῶσαν φυτοῖς παντοδαποῖς dixit Aristot. de Mundo, *humum comantem* Stat. in Theb. V. 502. Simillimus nostro quoque locus Horat. IV. carm. 7, 1. 2.

5. Ἠὼς ἀεξιφ. quippe quae rorem, plantarum alimentum, coelo demittere credebatur. Cic. de Div. I. 14. c. 8. Quod sequitur, ἀνοιγομ. ῥόδοιο, additum est ad explicandum γελόωσιν: rident rosis, quas ros aperuit, prata.

7. χαί-

7. Χαίρει νομεύς. Exquisite in eodem argumento Hor. I. car. 4, 3. Ac neque iam stabulis gaudet pecus aut arator igni, et v. 2. de studio navigandi, multo exquisitius, quam noster v. 9.

10. πνοιῇ - κολπώσ. Latine dixit Virgil. Aen. III. 683. ventis intendere vela secundis.

11. Ἤδη δ' εὐάζ. sc. μύσαι Δ. ἐρεψ. τρ. ἄνθ. κισσῷ. *Bacchique sacerdotes, crines hedera, ergo planta verna, ornati, laeta voce Deo racemifero acclamant.* Innuit vero Διονύσια μεγάλα, quae vernis mensibus saltem in quibusdam Graeciae civitatibus (v. c. Athenis, Thucyd. V. 20.) agebantur.

13. βουγενέεσσι ex communi veteribus opinione, posse ex bove caeso nova apum examina excludi. Cf. Varro II. 5, 5. III. 16, 4. et in primis Heyne ad Virg. Georg. IV. 281.

15. Λευκὰ - κηρῶ. Favos, seu potius cellas, ex cera foraminosa recens ductas, fictas, intelligit. Has a colore λευκά, ab interna structura κάλλεα vocat: nam κάλλος quidquid artificiosum et pulchrum.

21. Δ. δὲ χορεύει. Quod de Venere et Gratiis Horat. I. car. 4, 5. 6. idem noster, et maiori cum iure, de Baccho, Deo, choreae iocisque prae omnibus apto. Cf. Hor. II. car. 19, 25.

22. ὠδίνειν, ut apud Aristotel. (H. Anim. 5, 19.) aliosque τίκτειν, de novis examinibus apum.

23. Similis color in Anacr. od. 19. qua ad bibendum poeta se hortatur.

III. In Venerem, quae ultro filio mala praecipienti cedat, culpam turpis criminis transfert.

2. ἀνιοχεῖ. moderatur, adeoque stimulat, ad amorem incitat.

3. Ποῖ ῥέψω; cum delectu de dubio consiliique incerto animo: proprie ῥέπειν dicitur de lance in utramque partem vergente, ut Il. χ. 212.

Digitized by Google

IV. Insanum furorem necessitate amandi, a Venere puero-que sibi imposita, defendit. Est vero Allegoria a mari nautisque petita, qua noster in primis frequenter usus est, v. c. Carm. 17. et 63.

1. *οἴακα.* Quid inter se differant οἴαξ et πηδάλιον docuit ex Diogeniano Eustath. ad Od. ε. p. 1533. 47. quem locum iam laudavit Schneideri diligentia in Per. cr. p. 57. Diogenianum ante oculos habuit Hesych. Οἴακες, dicit, sunt *αὐχένια καὶ οἱ ταῦτα ἐπιστρέφοντες κανόνες καὶ κρίκοι, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διείρονται.* Est igitur sensus: *Moderatur Amor corrigiam gubernaculi, cuius parti anteriori insidet.*

4. Παμφ. *ἐν πελάγει.* Alludit quidem ad mare Pamphylium crebris tempestatibus agitatum, sed ut παμφύλῳ appellative positum sit; pro *mari omnibus puerorum generibus abundanti.* Br.

V. Damnat iratus oculos, quod novum semper amorem venentur eosque, si quid adversi patientur, in posterum doliturum esse negat. Caeterum hoc carmen non immerito cum Cl. Schneidero nimis φορτικὸν ludensque in verbis dixeris. Multo sobrior in eodem argumento tractando Paulus Silentiarius car. 37. (Anal. III. p. 82.)

1. *ὀφθ. αἰὲν ἐγχριόμενοι κατὰ βλ. ἰξῷ* K. *qui, quoties suspicitis, vos Veneris visco inunctos statimque vi pulchritudinis captos sentitis.* Poeta anonymus de semet ipso epig. inter ἀδέσποτα 52. λάτρις Ἔρωτος Φοιτῶ, θηρευτὴν ὄμμασιν ἰξὸν ἔχων. et Rhianus car. 4. (Anal. I. p. 480.) Οἱ παῖδες λαβύρινθος ἀνέξοδος· ἧ γὰρ ἂν ὄμμα Ῥίψης, ὡς ἰξῷ τοῦτο προσαμπέχεται.

3. *Κορώνη τὸν σκόρπιον. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων.* Hesych. Eodem redit, quam prius posuit, *παροιμία* Ἄρνες τὸν λύκον.

5. 6. Δρᾶθ' - τάχος. Vox summae indignationis. *Agite,* ait, *quaecunque lubet. Quid ad me fallaces lacrymae, instar imbris, quem Notus concitat, profluentes, cum mox eadem vincula iterum*

Digitized by Google

iterum, oculi, fubcatis? Non abfimilis huic loco, v. 13. carm. 59. ubi ad animam: ἄξια πάσχεις, ὧν ἔδρασας.

7. 8. Ὀπτᾶσθ' - Ἔρως. Defperat poeta, oculos ad fanitatem redituros effe, cum omnium malorum auctor, Amor, animae fummae infideat, illique flammis emollitae vim abducendi oculos adimat. Sic explicatus, difficillimus locus forte minus ineptus videbitur. Caeterum ex Theocr. 7, 55. utrum μάγειρον fuum petierit Meleager, quis pro certo affirmet? Τύφεσθ' ὑποκ. νῦν. *Marcefcite igni fubiecti*, τύφεσθαι, μαραίνεσθαι. Hefych.

VI. Philocli multis pueris amato praecipit, quod minifterium in amore fingulis demandandum fit. Foedum carmen, in quo pauca adnotaffe laus erit.

2. κάλλευς ἄνθ. Χ. *Gratiae quae fibi flores ex pulchritudine legunt*, h. e. forma grata cum fumma fuavitate morum coniuncta.

3. ἀγκὰς ἔχειν, ut Il. ξ. 346., in ulnis habere, amplecti.

5. Ἰαίνοι fc. θύμον. Theocr. 7, 29. vel fimpliciter *foveat*.

6. περισκυθίσαι. κυρίως τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δέρμα σὺν ταῖς θριξί. Suidas. Turpis libidinoforum confuetudo, ad quam h. l. alludit, vel ex Martial. IX. 28. et Lamprid. Vita Heliogab. c. 31. fatis nota, ut addere verbum non opus fit.

8. ὑπὸ χλανίδι. Χλανίδες funt hominum delicatiorum veftes, refocillandis corporibus, praecipue ex balneo exeuntium, inprimis aptae, unde, cur hoc verfu χλανίδι fuadente Brunckio dedimus, vel nobis tacentibus patet. Multa de illis attulit Cafaub. ad Athen. XV. 11. p. 946.

9. οἵαν - λοπάδα. Quid fit λοπὰς Ῥωμαϊκὴ docuit Salmaf. ad Tertull. de pallio, p. 432. nimirum patina mifcellanea fictilis, variis exquifitisque cibis referta. Senfus igitur: *Hem, quam multas quamque egregias delicias in amore tum tu guftabis!*

Digitized by Google

VIII. Victas manus Myisco dare se coactum esse fatetur.

2. Κώμοις τοῖς δυσέρ. ἐγγελάσας. quippe crudeles precibus exorare inter alia finis τῶν κώμων, isque saepe votis frustra petitus. Nostrum expressisse videtur Tib. I. 2, 89.

4. Σκῦλ' ἀπὸ σωφροσ. *en spolium, quod ipsi sapientiae exui!* idem enim σωφροσύνη, quod seq. epig. v. 4. σκηπτροφόρος σοφία.

IX. Cladem a Myisco acceptam Iovis exemplo excusat. Nostrum respexisse videtur Paulus Silent. ep. 32., (Anal. III. p. 81.) quo superbum senem, a Venere tamen victum, inducit.

1. Τόν - τοξεύσας. Gemella, quem Dorv. citavit, Callimachi Romani ἔννοια, I. 1, 1. Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis, Contactum nullis ante Cupidinibus.

3. ἐπ' ὀφρύσι. Sedes superbiae in oculis et superciliis res nota. De feroci iuvene Paulus Silent. 35, 1. (Anal. III. p. 82.) ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων. ποσσὶ in servitii signum. Bene de Cynthia sua idem Propert. I. 1 Tum mihi constantis deiecit lumina fastus, et caput impositis pressit Amor pedibus. Cfdus quoque II. 23, 59. 62.

5. ὅσον ἄμπν. ut indicaret, verba sibi vix libera superesse. Dorv.

6. Καὐτὸν Ζῆνα κ. Ἔ. Pari modo de vi Amoris Euripid. apud Stob. 61. 388. Καὶ τὸν (sc. Ἔρωτα) δ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται. Plura exempla undique obvia.

X. Myiscum, Deum ab Amore mortalibus constitutum, ut sibi sit propitius, rogat.

2. Ἆρα κεραυνομάχαν ἀνέδ. *Num nobis Iovem fulminibus armatum dedit, designavit?* Modo dixerat φλόγας ὄμμι βάλλει.

3. Πόθων ἀκτῖνα *radium, quo Amores feriunt,* i. e. formae delicias, nisi ad solos oculos illud referre malis. Sic infra 32, 3.

XI. Elegantissimi versus, quibus, quae carm. 22. in Theronis laudem dicta sunt, iure comparari merentur.

2. τάλ-

Digitized by Google

2. τἆλλα δὲ τυφλὸς ἐγώ. Non minori cum suavitate de puella sua Tib. IV. 13, 2. Tu mihi sola places, nec iam, te praeter, in urbe formosa est oculis ulla puella meis.

3. ἄρ᾽ ἐσορῶσιν. Egregie de eiusmodi inter animum et oculos foedere.

XII. Variis carminibus, per Graecam Anthologiam sparsis, occasio fuit Ganymedes ab Iove raptus. Ad eorum numerum et hoc, quodque sequitur, referendum. In utroque mire delectat amantis animi suspicio et metus. Priori tamen palmam posterius sine dubio eripit. Cum utroque contulisse iuvabit Strat. 36. (Anal. II. p. 367.) et ex ἀδεσπ. 5. et 6.

1. Εἰ Ζ. κεῖνος ἔτ᾽ ἐςίν. *Si Iupiter idem est, qui olim.* ὁ δὴ *is scilicet, qui Ganymedem rapuit, ut poculum sibi ministraret.* Br.

4. μή με - πτέρυγας. *ne iterum aquilam mittens puero alas suppeditet sicque me fallat.* Sequitur vero eos, qui aquilam ad Ganymedem rapiendum ablegatam esse volunt; alii Iovem ipsum in aquilam mutatum narrant. Cf. Apollod. III. 12, 2. et in eum Heynii Notas, p. 741.

XIII. 4. ἢ σε βαλῶ ζήλοις *te non invidia peto, lacesso.* Ζῆλος, ut saepe, pro φθόνος. Notus Hesiodi (Ἐργ. 195.) ζῆλος ςυγερώπης, quid? quod iunctim apud Platonem aliosque saepe leguntur ζῆλοι καὶ φθόνοι. Ipsam locutionem βαλεῖν τινὰ ζήλοις illustrabit forte Pindari (Pyth. 14, 55.) τὶν ἀελπτίᾳ βαλεῖν, quod iam adduxit Schneider in Per. cr. p. 41. παθῶν sc. ἄλγεα seu κακῶς. Vtrumque addidit Homer. illud Il. υ. 297., hoc Od. π. 275.

5. ἐγὼ - γέγονεν. Egregie simili amore periens Propert. II. 34, 18. Rivalem possum non ego ferre Iovem.

XIV. Amorem a Myisco victum deridet. Alterius distichi ἔννοιαν repetitam exhibet carm. 68.

2. διφυῆ ταρσὸν πτερ. pro τὰς διφυεῖς πτέρυγας, quod dixit Strat. c. 63, 2. (Anal. II. p. 373.)

Digitized by Google

4. ὡς μόλις ἔμαθες. *quam invitus tandem dedicisti!*

XV. Tantam esse Myisci suavitatem et pulchritudinem, ut ipsa, quam interdum exerceat, crudelitas, facile ferri possit.

2. ἵν' ἔχω μὴ πρόφ. *ut caussa nulla mihi sit.* Sic οἶνος ἔχει πρόφ. Callim. Ep. 44, 4. (Anal. I. p. 471.)

3. εἰ δ' ἀνιηρὸς-μέλιτι. Respexit forte Theocr. 12, 25. ubi de mico amicus: Ἤν γάρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας. Semper obvia nostro imago Amoris τοῦ γλυκύπικρου. Similis, si orationem spectas, conversio in Asclepiad. 24, 3. (Anal. I. p. 216.)

XVI. Solum esse Myiscum, ex quo poeta, vitae procellis agitatus, tanquam navis ex ancora sua, pendeat, per ipsum puerum iurat.

1. πρυμνήσια: τὰ ἀπόγεια σχοινία, οἷς ἐκ τῆς πρύμνης προσδεσμεῖται ἡ ναῦς πρὸς τῇ γῇ. Schol. Hom. Il. α. 436. Grata simulque exquisita comparatio, cui facile cedit notior illa, a portu ducta, qua seq. carm. utitur.

3. τὰ κὰὶ κωφ. λ. ὄμμ. explicat poetae mentem 39, 4., ubi de Aristagora, σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ.

4. φαιδρὸν ἐπισκύνιον. *supercilium hilare, non contractum.* De superciliis Quintil. XI. 3, 77. Ira contractis, tristitia deductis, hilaritas remissis ostenditur. Illis v. 5. συννεφὲς ὄμμα *oculum trucem* opponit. Est enim συννεφές i. q. σκυθρωπόν. Cf Eurip. Phoen. 1318. et VV. DD. ad Hesych. Caeterum ultimi distichi acumen forte non immerito ad ea referes, quibus nimius usus nunc contemtum attulit. Ipsum nostrum multi iam praecesserant, v. c. Theocr. 8, 41.

XVII. Ex commessatione nocturna, tempestatibus hibernis infesta, ad Myiscum se recipit. Cf. Ascelep. 23. (Anal. I. 215.)

2. γλυκύδακρυς Ἔρως. non, ut alibi, lacrymas dulces fundens, emittens, sed potius *lacrymas ciens, provocans.* Sic πολύδακρυς Ἄρης Mars, lacrymarum multarum auctor. Il. γ. 132.

XXIII.

Digitized by Google

XVIII. Solum Myiscum ab insidiis voluptarii cuiusdam liberum esse cupit, caeteris omnibus, quos amat, ultro renuncians. Simile nostro carmini Cattulli 15. nisi quod hic rem turpem turpiorem verbis reddidit.

1. Τερπνὸς h. e., explicante v. 3., ἁπαλόχρως. ἐν ὄμμασι sc. ἐςὶ. *in oculis semper haeret.* Laus tecta pulchritudinis pueri, quam adeo magnam esse ait, ut, qui semel illum viderit, ab eius facie oculos vix avertere possit. Redundare tamen quoque potest vocula ἐν (Cf. Brunckii Indic. ad Sophocl.) et esse τερπνὸς ὄμμασι *oculis valet, placet.*

2. ὀσφύι Οὐδ. corpore ad voluptatis usum. Sic forte latus Horat. Ep. I. 7, 26.

5. ἦν δὲ Μ. -- τὸ καλόν. At si Myiscum λίχνως oculis hiantibus adspicis, tum ut omni sensu pulchri priveris, precor.

XIX. Tria haec, quae nunc damus, carmina in laudem pulchri iuvenis, nomine Antiochi, scripta sunt. Omnibus summa dulcedo et elegantia nihilque, quo castiores offendant, inest. Prius tamen et alterum iam expresserat Asclepiades Samius carm. 2. et 3. (Anal I. p. 211.)

1. Ἀρνεῖται ἡ Κύπρις. Modestior forte Asclepiadae Venus, dubitans tantum, non negans.

3. Ἀλλὰ ςέργοιτε. *Agedum colite, preces mittite, obsecrate.*

XX. 1. Εἰ χλανίδ' εἶχεν Ἔρως. Huic loco utrum χλαμύδα an χλανίδα, de quorum frequenti inter se permutatione diximus in lectionibus variantibus ep. 6, 8., restituendum sit, definire sane non ausim. Χιτῶνα, quem Anacreon 4, 4. Amori tribuit, hic nullius momenti esse, facile patet; maioris forte erunt Pollucis ex L. X. segm. 164. ab Schneidero adducta verba: Τὸ δὲ τῶν ἐφήβων φόρημα πέτασος καὶ χλαμύς.

3. ναὶ τὸν ἁβρὸν ἔφηβον. ex more veterum, qui charissimos plerumque obtestabantur.

XXI. 3. ἆρα - οἰνοχοεῖ; *num Ganymedis osculum vicem nectaris praestat, hoccine tibi infundit?* Carm. ἀδεσπ. 6. de puero

ro Dionysio: ἆρα γ' ἀναρθεὶς, Ζεῦ πάτερ, ἀθανάτοις δεύτερος οἰνοχοεῖ;

6. Ψυχῆς ἡδὺ μέλι. Aristenaët. de amantibus 2, 19. Οὐ μόνον στέρνω ἁρμάζοντες, ἀλλὰ καὶ φιλήμασι ἐπισυνάπτοντες τὰς ψυχάς.

XXII. Hausit forte, ni falso opinatur Brodaeus, ex Xenophontis symposio, 4, 12. qui de Clinia: Νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἥδιον μὲν θεῶμαι, ἢ τἄλλα πάντα, τὰ ἐν ἀνθρώποις καλά. Τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι, ἢ Κλεινίου ἑνὸς ὄντος. Eodem redit carm. ἀδεσπ. qui od legitur in Anth. Wechel. p. 629. Καλὸς ὁ παῖς, Ἀχέλωε, λίην καλός· εἰ δέ τις οὐχὶ φησὶν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

XXIII. Iratus Theroni suo, pulchritudinis laudem illi aliquando inviderat. Nunc se ipsum corrigit et Niobes exemplo ab iudicii praecipitantia dehortatur. Caeterum Meleager sine dubio vel praeeuntem habuit Callim. ep. 47. vel sequentem Philippum Thessal. ep. 21: dubitant enim, uter carminis in Archestratum auctor sit.

5. τὴν πρόσθε λάλον. Eandem intelligit, quam Antipater Thessal. carm. 55, 2. (Anal. II. p. 123) itidem τὰν λάλον et ipse noster c. 111, 11. τὰν λάλον στέρξασαν πάλαι στόμα dixit, nimirum Nioben, ob magniloquentiam, cuius vindicem (Horat. IV. od. 6, 1.) Appollinem sensit, satis notam adeoque iustum θρασυστομίης, seu *nimiae in loquendo audaciae* periculique inde timendi, exemplum. Bene vero addidit Τοίγαρ, ἰδοὺ, ut indicaret, sibi, etiamsi Iovis fulmina neglexisset, saltem Nemesin, quamque in eadem causa iam exercuerit, poenam omnino metuendam fuisse. Cf. Hoogeveen de Part. Gr. Ed. Schützii, p. 750. Nolim igitur suspicari cum V. D., (*Bibliothek der alten Litter. und Kunst. Göttingen.* 1786. *Zweytes Stück. Inedita*, p. 45.) latere in Τοίγαρ ἰδοὺ ipsius Niobes nomen, inscitia librarii cuiusdam deletum. Nam si substituas Ταντ͵αλίδην, adversantur leges grammaticae, sin Ταντάλιδα, metricae. Verumtamen posterius per caesuram productum esse, dixeris.

XXIV.

XXIV. A statuario Praxitele occasionem pueri cognominis laudandi captat. Summa carminis: Ille Amorem, hunc Amor finxit.

2. Κύπριδος παῖδα τυπῶσ. Locus classicus de statuarii Praxitelis Cupidine, dono amicae Phrynae dato, extat in Pausan. l. 20. p. 46., quocum forte comparasse non pigebit Epigrammata Anth. Gr., in idem Amoris signum scripta; (Ed. Wechel. p. 470.) et Francisc. Iunium de pictura Veterum T. II. p. 179.

4. Αὐτὸν ἀπεικονίσας. *se ipsum effingens, sui ipsius imaginem in iuvene Praxitele sistens.* Mire nostrum illustrant Amoris de Praxitele statuario verba apud Simonid. c. 90. (Anal. I. p. 143.) διεκρίβωσεν Ἔρωτα, ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης.

5. ὁ μὲν ἐν θνατοῖς. Non, quod Reiskio placuit, Amor marmoreus sculptoris Praxitelis, sed Praxiteles iuvenis, illud Amoris ἔμψυχον ἄγαλμα. *Hunc Deus, dum ipse vim in coelestes exerceat, phiitra dispensare,* h. e. munus suum in terris obire vult. De voce βραβεύειν vide Dorv. ad Char. p. 445.

7. Μερόπων πόλις. Vrbs Cos in cognomini insula maris Icarii. Cf. Intpp. ad Callim. H. in Delum, 160.

8. ὑφηγεμὼν i. q. ἡγεμὼν ab ὑφηγεῖσθαι.

XXV. Arguta Praxitelis eiusdem cum statuario huius nominis comparatio et egregia inde deducta laus, in qua nihil, nisi nimiam circa finem subtilitatem, iure vituperabis.

1. Πραξιτέλης – ἐνειδοφορῶν. *Praxiteles, antiquus statuarius, venustum simulacrum inanimis formae, sensu carentem Cupidinem sculpsit, lapidi figuram inducens.* Brunckius in Addendis, p. 312. Optime sane. Εἰδοφορεῖν speciem gerere, repraesentare saepius legitur apud antiquos. Hinc vox ἐνειδοφορεῖν, unum ex centenis illis, quae sola in his carminibus reperiuntur, compositis. Reliqua per se clara.

3. ἔμψυχα nimirum poetam ipsum, cum contra Ζωογλύφος tantum ἄψυχον marmor mutasset.

4. τὸν

4. τὸν τριπανοῦργον *callidum, versipellem.* Eiusdem sensus simplex πανοῦργος ὁ πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργαζόμενος. Suidas. Sic de Cleone Aristoph. in Equit. 249.

5. Ἢ ἔχει μόνον ταὐτὸν (τὸ αὐτὸ) ὄνομα *Profecto nihil, nisi idem nomen, cum Ζωγλύφῳ illo commune habet*, ἔργα δὲ κρέσσων sc. ἐστὶ, μεθαρέρ. ὁ λίθον, ἀλλά τιν. φρ. Sic optime, puto, inter se ideae cohaerent. Quomodo vero hisce aptari possit vox τάχα, ego quidem non assequor. Latet forte μέγα sub τάχα. Μέγα ὄνομα *nomen celebre, magnum*, epitheton Praxiteli conveniens et saepius hoc sensu obvium, v. c. in Xenoph. Cyrop. IV. 2. 3.

7. Ἵλαος - ἔχῃ. *Sed lenis procedat in transformanda indole mea, ut templum Amoris in anima mea habeat.* Simpliciter dixisset: Propitium se mihi praebeat, ut Deum decet, sicque sempiterno honore et amore se dignum reddat.

XXVI. Ad Cleobulum de iustis sibi persolvendis mandata.

1. Ἤν τι πάθω sc. κακόν. Plene Homer. Od. β. 179. De formula ipsa egit Klotzius ad Tyrtaeum p. 111.

3. ἀκρήτῳ μέθυσον. Spectabat nimirum ad religionem cineris et ossium aspersio. Cf. Homer. Od. ω. 71. et Heynius ad Tib. III. 2, 19.

4. Δῶρον Ἔρως Ἀΐδῃ. Causa mortis inscripta titulo] ex more. v. Kirchman. de Fun. Rom. III. 20. Idem votum Δυσέρωτος Theocriti, Id. 23, 46.

XXVII. In pueros Alexin et Cleobulum, pulchritudine et Amore mutuo sibi invicem pares. Disticha, si in iuvenem et puellam transferuntur, elegantissima, quibus proxime accedit Asclepiad. 7. (Analect. I. p. 212.)

4. Ὄντως - οἰνόμελι. Notum, antiquos poetas, quoties alicuius rei suavitatem describunt, comparationes a melle et mulso repetere. Ad nostrum versum egregie facit Martial. XIII. 188. qui de vino Falerno, melle confuso: Misceri decet hoc a Ganymede merum.

XXVIII.

Digitized by Google

XXVIII. Misera et inepta allusio in Meleagri nomen, compositum ex μέλας et ἀργὸς, indigna meo iudicio, quae interpretem detineat. Multo acutior, licet etiam in re turpi, Strato ep. 83. (Anal. II. p. 378.)

2. οἱ δισσοὶ K. ἀνθοφόροι *quorum uterque florem amoris prae se fert*, h. e. suavissimas amoris delicias praebet.

XXIX. Ad Zoilum adplicantur, quae c. 20. in Antiochum dicta sunt. Eadem sententia eademque sententiae conversio.

2. ἀκίδες πυριβλήτοι *tela igne infecta, in ignem mersa*, seu πυρίπνοα τόξα, ut infra dixit c. 57, 1. Ἀκτῖνας πυρσοβόλους de lucentibus oculis legimus in Stratonis ep. 38, 2. et quod inprimis huc spectat, ποθόβλητους μέριμνας curas, quas amor iniicit, excitat, apud Nonnum.

XXX. In Delphinum mutari optat, ut Andragathum, ventis secundis Rhodum abeuntem, humeris ferre possit. Pleni amicitiae et dulcedinis versus.

1. Νότος Tyro proficiscentibus (Tyri enim habitasse Andragathum dixerim,) οὔριος.

5. Εἴθ' εἴην δελφὶς Celebres ob amorem in pueros delphini. Exempla attulit Oppianus in Halievt. V. 448 - 518.

6. τὰν γλυκύπαιδα qualem Rhodum iam laudaverant Anacreon, 32, 16. aliique.

XXXI. Summam Charidemi pulchritudinem celebraturus dignum eum iudicat, qui in coelum, ut Iovi ministret, recipiatur.

3. τί μοι τὸν ἐπουρ. βασ. ἄνταθλον λαβεῖν; *cur Iovem ad certamen provocem, contra Iovem insurgam?* Ἄνταθλος adversarius, ut συνάεθλος socius. Bene auctor carminis inter ἀδέσποτα 7. Κρίνατ' Ἔρωτες, ὁ παῖς τίνος ἄξιος. εἰ μὲν ἀληθῶς Ἀθανάτων, ἐχέτω· Ζανὶ γὰρ οὐ μάχομαι. Ad Ganymedis raptum ubivis alludi neminem latet.

5. ἐς

Digitized by Google

5. ἐς Ὄλυμπον - λάβοι, *lacrymas meas ad pedes sibi lavandos secum in coelum sumat.* Ὑδρία τις ἢ χαλκοῦς ποδανίπτης, λέβης· τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ νίπτρον, ἢ λουτρεῖον, ἢ ποδάνιπτρον. Pollux X. s. 78. At quantus in his affectus! quanta animi amantissimi testificatio! Nec maiora, quae v. seq. adfectat, nempe νεῦμα δίυγρον *nutus humidus*, h. e. nutus oculorum madentium, in amore natantium, et φίλημα ἀκροθιγὲς *leve*, summis labiis raptum. Tenerrimus sane sensus in amante, qui hisce contentus abit, seque felicem praedicat.

9. εἰ δὲ θελήσοι. Redit amoris vis. Subita, at quam grata conversio!

XXXII. Luget poeta, se dies noctesque ipsisque in somniis, ex quo Alexin casu viderit, agitari. Vulgaris ἔννοια, sed ob novam conversionem et elocutionis ornatum grata.

1. Εἰνόδιος pro ἐν ὁδῷ. τὸ μεσαμβρινὸν, ut in Theocr. I, 15., meridiano tempore, circa meridiem.

2. Ἀρτικ. — θέρεος. *cum aestas fruges iam comatas (die bärtigen Früchte) demeteret, demetendas esse moneret,* h. e. calidissima anni parte. Denotat vero καρπὸς ἀρτικόμης aristas, sive spicarum apices, qui instante messe arescunt et acuum instar e gluma eminent. Cf. Varro de R. R. I, 48.

5. ἃς δ' ἐν ὀνείροις - ἀνεφλόγισεν. Mire versum nostrum illustrat locus, quem ex Achill. Tat. VI, 18. laudavit Schneider Cl., ubi de Thersandro: ἐπεὶ δὲ εἶδεν τὴν Λευκίππην, ἀνεφλέγει τὴν ψυχὴν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ τότε καλλίων γεγονέναι. θρέψας γὰρ ὅλης τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ, ἀνεζωπύρησεν ἐξαίφνης, ὕλην λαβὼν εἰς τὴν φλόγα τὴν θέαν.

7. πόνον ἔτευξεν *dolores intulit.* Sic ἄλγεα, κακὰ τεύχειν. Cf. Il. α, 110. et Hesiod. Ἔργα, 265.

8. ἀπεικον. κάλλος, pro καλῆς μορφῆς εἴδωλον *pulchram imaginem animae adducens, in anima effingens.*

XXXIII. Quomodo somnium omnem animi quetem turbaverit, narrat. Magna inter hoc quodque praecessit carmen, tum in

in argumento, tum in verbis similitudo, quae nobis quoque, cur alterum alteri subiunximus, caussa fuit.

1. Ἡδὺ χλαῖναν. Ordo est: Ἔρως ἤγαγέ μοί τι ἡδὺ ἐνύπνιον διὰ νυκτὸς, παῖδα ὀκτωδ. ἄβρα γελ., μετ' ἀγκ. ὑπὸ χλ. *amplexum laenaque tectum.* μετὰ pro ἐν, ut μετὰ ϛρατῷ Il. χ. 49.

5. Καί μευ - ἔχω. Praeclare et ex amoris natura. Idem color in Anth. Latin. III. 206. et Horat. Carm. IV. 1, 37. ὕπνον ἀγρ. πτ. Φάσμ. *somnum, volucrium phasmatum venatorem, qui pulchras adducit species, semper in oculis habeo*, i. e. nunquam non revoco. Alia ratio Moschi 2, 19. ubi Europa ἀμφοτέρας εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.

7. παῦσαι - χλιαινομένη. *Desine tandem aliquando, anima, etiam per somnia occulte, furtim incendi.*

XXXIV. Heraclitum et Diodorum, summae pulchritudinis pueros, ut omnes, quibus libertas cordi sit, devitent, serio monet.

1. Σιγῶν ἐν ὄμμασι αὐδᾷ. Infra Carm. 38, 4. de Aristagora σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ.

3. ἐνὶ ϛέρνοις. Vt in oculorum, ita in pectoris agitatione modo calidi modo temperati amoris indicium. Hinc pectus avidum, cupidum. Ovid. Ep. 9, 161. 18, 90.

6. Δύς. ὃς ἐδέξατο τοῦδε πόθ. τ. γ. π. *Infelix, qui igne, ipsius pueri ardore paulatim incenso, se correptum sensit.* τύφεσθαι de amore tum gliscente, tum aestuante. Cf. Dorv. ad Char. p. 522.

XXXV. Damin quendam, amore pueri Heracliti pereuntum, erigere sibique reddere conatur.

1. ἐν προθύροισιν ex consuetudine amantium, qui vel canerent ante fores, vel cantu finito se prosternerent. Cf. Theocr. 23, 17. et 3, 53. inprimis Intpp. ad Horat. III. car. 10, 3.

3. ἔϛη

Digitized by Google

3. ἐςη-ἀνθρακίην. Hausit forte ex Asclep. Samio, qui de Didyme ep. 24. (Anal. I. p. 216.) ὤ μοι, ἐγὼ δὲ τήκομαι, ὡς κηρὸς παρ πυρί, κάλλος ὁρῶν.

5. Καὐτὸς-δακρυχέω. *Desine a querelis et cogita, hanc caussam dolendi non tibi soli sed aliis quoque esse.* Recte vero, ni fallor, amorem innuit, quo ipse in Damin flagrabat. et a crudelitate exemplo Heracliti dehortatur.

XXXVI. 1. ὅτ' ἦν ποτὲ *priusquam pubesceret.*

2. δέῤῥις. *cutis dura et hirsuta.* Δέρις καὶ δέῤῥις. [λέγεται τὰ ξηρὰ δέρματα καὶ ἀμάλακτα. Etym. M.

3. Πολυξενίδη. cuius amore poeta nunc peribat.

4. Ἔςι Νέμεσις *Est Nemesis, quae imperium etiam in occultas partes exercet.* Recte vero hic Nemesin advocat, utpote quae contra superbiam colebatur. Cf. Macrob. in Sat. I. 22. Caeterum epigrammati nostro simillimum Philippi Thessal. 5. (Anal. II. p. 212.) quod, cui tanti videatur, comparet.

XXXVII. Violentum amorem, quo Dionysius eum exagitet, incendio comparat, ad quod extinguendum omnes, qui eadem flamma se correptos sentiant, advocat. Merus lusus parumque se commendans, in locutione proverbiali ψυχρὸν χεύειν, quod est *frigidam aquam suffundere* itemque *calidum alicuius animum minuere.* V. Plin. Ep. 3, 5. et Plaut. in Cistell. 1, 1, 37. quaeque in eum adnotavit Gesner. in Thes. L. L.

2. πικροῦ γευσ. μ. *amorem, votis non respondentem, experti.* Sic infra epigr. 59, 14. ὀπτὸν μέλι.

5. Ἀλλ' ὁμ. -- σβέσατε. *Immo, succurrite, socii malorum meorum, extinguite flammam quae iam in intimis furit, antequam totus ab illa corripiar et consumar.*

XXXVIII. Laudat Aristagoram, eumque tot donis a Gratiis ornatum esse ait, ut nunc, velut alter Iupiter, in regno Amoris dominetur. Blanditiae saepius repetitae v. c. ep. 10. Nec absimile nostro Rhiani c. 5. (Anal. I. p. 480.)

1. Iungo

Digitized by Google

1. Iungo ἀντίον ἐσιδοῦσαι, sicque etiam interpunxi. Sensus igitur: *Gratiae, cum aliquando ex adverso Aristagoram conspexissetis, statim tanto eius amore captae estis, ut illum amplexae sitis. Hinc factum est, ut* etc. Concinnius tamen forte legeretur Ἦ Χαρ. *Profecto, Gratiae.*

3. Οὕνεκα. Eadem locutio recurrit ep. 78, 5. Καίρια γλυκυμυθεῖν est *apte atque venuste dicere.*

XXXIX. Luget fortunam suam poeta, quod, cum ante amore vacuus sed amandi desiderio actus infelicem se senserit, ex quo ceperit eum Diophantus, longe infelicior factus sit.

1. Ἤρικται - Ἔρως. *Invaserat cor meum dolor, nam Amor temere prima nocte oberrans ei vulnus inflixerat.* De Amore Moschus Id. 1, 15. ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως, quocum ἀλύειν congruere puto. Θερμός, ni fallor, addidit, ut naturam vulneris aestuantis et ferventis indicaret. Eo saltem spectare videntur Amoris verba ἕξεις ταχὺ τὸ γλυκὺ κρᾶμα.

5. Ἐξ ὦ - δύναμαι. Eodem fere modo infra Ep. 78, 3. de Zenophila: Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιστείχουσιν Ἔρωτες.

XL. Obmutescere laudes Daphnidis et Hyacinthi solumque Dionem in posterum praedicari poeta vult. Praecessit forte nostrum Callimachus, ep. 46. (Anal. T. I. p. 471.)

1. Αἰπ. - χαριζόμεναι. Nobile in carminibus pastoritiis argumentum Daphnis eiusque amores, ut ex nonnullis Theocriti in primis Id. 1. et 7. locis, apparet. A Pane musicam edoctum fuisse, testatur Servius ad Virg. Ecl. 5, 20. ab aliis amatum, noster ipse ep. 46. Cf. quoque Diodor. IV, 84. et Aelian. V. H. X, 18.

3. Μηδὲ - ἔτι. „Vt in primo disticho poeta non Pana, sed caprarios silere iubet, sic in secundo non Apollinem, sed sacerdotem Apollinei templi, cui, in honorem amatae Deo Daphnes, nomen Apollini carum, Daphne, impositum. Confertur μηδὲ σὺ προφ. Δ. παρθ. cum αἰπολικαὶ σύριγγες, μέλπε

ἔτι Τάκ. cum μηκέτι Δάφνιν φωνεῦντε, τὸν σεῤχ. λύρη Φοίβοιο cum ἀγκβάτη Πανὶ χαρίζ. Dixit autem λύρη Φοίβοιο, pro Φοίβω λυρᾳοιδῶ, aút quia fingitur Apollo amasio Hyacintho affectus suos fidibus cecinisse, aut pueri pulchritudinem celebrasse et mortem lugubribus elegiis ad lyram cantando deflevisse." Br.

6. Πόθων σκῆπτρα. Cf. Ep. 24, 5. 6.

XLI. Obsecrat poeta Amorem, ut grave suum in Heliodorum desiderium sopiat minasque, ni sibi in his obtemperet, addit.

1. τὸν ἄγρυπνον πόθον idem, quod carm. 108, 5. πόνας παναγρύπνοιο μερίμνης dixit.

5. φωνεῦντα γράμματα, *inscriptionem, quae caussam mortis meae* adeoque ipsam tuam crudelitatem *exponat, narret.*

6. Ἔρωτος - μιαιφονίην. Theocriti δυσέρως Id. 23, 47. Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε.

XLII. Retulit Brunckius inter carmina Musae παιδικῆς illudque de puero quodam Daemone intelligendum esse, littera unciali et accentu significavit. Habet omnino V. D., quo se tueatur, in ep. 26. v. 1. et 2. me tamen carmen, potissimum ob verba οἶδα καὶ ἔμπυρα τόξα, de Amore interpretari atque acerbam huius daemonis gravissimi irrisionem dicere malle, ingenue fateor. Sententiam saltem mire confirmat Pauli Silentiarii Ep. 20, (Anal. III. p. 77,) ubi similia de Amore. Forte hec comparare poenitebit Carm. inter ἀδέσποτα. 47.

XLIII. Poeta, ex longa navigatione in portum tandem delatus, videt puerum suavissimae formae eiusque pulchritudine statim capitur. Hinc de novo in terra sibi minitante periculo et crudeli Veneris, Deae marinae, lusu querelae.

1. Μὲ πρωτοπλ., τὸν ἐρειδόμενον ἄρτι ἴχνος ἐκ πελ. ἐπὶ γ. *Me qui, primo maris periculo facto, modo pedem ex navi in terra fixeram.* Bene vero μὲ πρωτόπλουν: quo maior laetitia, mare

mare nondum tentatum superasse, eo tristior subitus in continenti casus.

3. Ordo verborum: Ἀπαςρ. δὲ sc. Ἔρως, προφ. οἷα φλόγα, κάλλος παιδὸς, ἐραςὸν ἰδεῖν puerum, *suavem aspectu*, *instar flammae*, *mihi obiicit*. ἀπαςράπτειν transitive, ut ἀπολάμπειν, emittere, iaculari. Sic Lucian. in Somn. T. II. p. 164. Ed. Cl. χρυσίον τὴν αὐγὴν ἀπαςράπτον.

5. ἐν ἀέρι - ἡδυφιλῶ. *menteque imaginem in aere formatam ad me traho et osculor*. Egregie vero, tum ad vim pulchritudinis, tum ad ardoris magnitudinem indicandam.

8. κῦμα πολὺ πικρότερον τῦ κύματος ἐκείνης sc. ἁλὸς, quam effugisse laetatus erat.

XLIV. Idem est huius carminis argumentum, quod praecedentis fuit. Meleager, ex mari servatus sed in terra amore pueri modo visi perculsus, hospites suos, in quos commessabundos egrediens incidisse videtur, ut se recipiant et tueantur, rogat.

6. Ludit ex more suo noster in verbis Αὐτόματος δ' ἀκὼν *coactus et non coactus*. Exempla, ubi contraria iungit, ubivis obvia. Sic infra 56, 6. de Amore: ἐξ ὑγρῦ, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας.

7. Κωμάζω - γεμ. *Nunc me instar commessabundi agit non vinum, sed ignis in corde furens*.

9. Ξενίου πρὸς Ἔρωτος *per Amorem Xenium obsecro*, ut 53, 3. πρὸς Διὸς. Novum vero inter Deos hospitales Amoris nomen. δέξασθε sc. in commessationem vestram, qua incendium restinctum iri putabat. Ep. 112, 1. 2. Ζωροπότει, δύσερως, καὶ σοῦ φλόγα τὰν φιλόπαιδα κοιμάσει λάθας δωροδότας Βρόμιος. ὀλλύμ. τὸν φιλίας ἱκέτην. *qui, ne peream, ad vos amicos confugio*.

XLV. In terra peregrina amicis destitutus Theoclem rogat, ut, diuturnae fidei tenerique animi tandem memor, mi-

 serum,

Digitized by Google

ferum, qui totus ab eo pendeat, redamare dignetur. Carmen haud dubie inter praestantiora sui generis, affectus in primis simplicitate et veritate.

2. γυμνὸν referendum tum ad πόρε, tum ad ὑπεξόρεσεν. Malim tamen explicare *inermem* sc. contra Amoris impetus, quam nudum. Γυμνὸς de inermibus dixit Homer. Il. π. 815. et Eurip. in Heracl. 724.

3. ἐπὶ ξένης sc. γῆς ut in Eurip. Androm. v. 136. ἀκλινὴς φιλία *amicitia, omnis mutationis expers, stabilis, firma.*

6. ξυνῆς σύμβολα σωφροσύνης *mutuae modestiae et probitatis indicia, experimenta.* Cicero de Amicit. c. 14. Contrahit autem amicitiam, si qua significatio virtutis elucet, ad quam se similis animus applicat et adiungit. Σωφροσύνην idem explicuit Tuscul. III. 8.

7. Ἄναξ, ut δεσπότης, κύριος, Latinis Dominus, vox amantium, blanditiis apta. Cf. Marcil. ad Hor. II. od. 12, 13. Δαίμων vel *Fatum*, vel, ut ep. 42., *Amor, fato imperans.*

8. Ἐν σοὶ - θανάτε. Aliam imaginem vidimus ep. 16, 1.

XLVI. Pan, morte Daphnidis Syracusani praeter solitum tristis, venationi et silvis valedicit.

1. ὐκέτι ναίειν - κορυφάς. Cum nostro conferendus Theocr. Id. 1, 123 - 126.

5. ἄςυ τόδε. Intelligo Syracusas, quae Siculis vulgo urbs. Daphnidis moribundi scena, ut bene adnotavit Harles ad Theocr. 1, 66., circa Syracusas, vel in earum vicinia constituitur. θηρῶν - ςελλέσθω. Summae indignationis et moestitiae vox. Nam idem est, ac si dixisset: Novum vobis quaerite montium te ferarum custodem.

XLVII. Condiderat Meleager, ut in vita eius monuimus, geminam Anthologiam, alteram maioris ambitus et varii argumenti,

Digitized by Google

menti, alteram solis puerorum laudibus destinatam. Posteriori carmen, quod hoc loco edimus, praemissum aut potius subiectum esse videtur. Comparat vero, ut in prooemio carmina poetarum, ita nunc illos ipsos, quorum formas cecinerat, pueros herbis et floribus coronamque ex iis nexam Veneri dono tradit.

1. De στέφανος et πάγκαρπος diximus ad Carm. 1, 1. τρυγᾶν peculiariter de uvis, dein de fructuum et florum collectione in genere. σοὶ καθ. Ἔρως ψυχαπ. *tibi offert, suspendit poeta, ab Amore,* qui (cf. Carm. 3.) in mares incitat, *satis delusus.* Occulte, ni fallor, indicat, quod seq. carm. libere fatetur, se a pueris ad puellas transiturum esse.

5. Ἡράκλ., ὅς - ῥόδον. *Heraclitum, rosam sine spinis, aculeis.* ἀπὸ pro χωρὶς, ut saepe. V. Thucyd. VI. 65. et in eum Scholia. Innuit autem puerum, non ἀνιηρὸν, sed animo et moribus placidum, qualem Myiscum raro esse luget carm. 15, 3. οἰνάνθη - Δίων. pro ἐνέπλεκεν Δίωνα, ὅς ἔθαλλε, ὡς οἰνάνθη. De *oenanthe* diximus carm. 1, 8. Vtrum tamen herbam, an vitis florem h. l. intellexerit Meleager, parum liquet.

10. ἱμερτοὺς ἀρετῆς κλῶνας. *pueros, virtutibus suis amabiles.* Sic supra c. 1, 48., ob carminum praestantiam, Platonem dixerat κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς παντόθι λάμπόμενον.

11. Ὀλβ. νήσων Τύρος. nam Alexandri oppugnantis operibus adeoque arte tantum continens facta est. Plin. V. 17. ἱερὰ utpote Deorum in primis Herculis cultu venerabilis. Mox ἄλσος παίδων πυρίπνεν pro παίδων πυριπνόων et ad eorum multitudinem denotandam ἀνθοφόρον, nisi, cum non careat epitheto suo ἄλσος, legere malis ἀνθοφόρων. Sic supra carm. 28, 2. de duobus pueris forma praestantibus οἱ δισσοὶ Κύπριδος ἀνθοφόροι.

XLIX. Interpretari prius epigramma, ut mutilum et corruptum et foedum, lectoribus, ni fallimur, haud invitis omisimus; eosdem si in carmine, integro quidem et sano, sed non minus turpi, immo turpiori, istum morem teneamus, non

Digitized by Google

male id laturos esse speramus. Adeant, qui sordibus delectantur, Lexica, in primis Suidam et Hesychii Interpp. sub voce Λάςαρνοι seu potius Λάςαυροι.

L. 1. Ματρὸς ἔτ' ἐν κόλπ. Egregie ad Amoris levitatem et periculum inde nascens notandum. Vix expergefactus, immo nondum e matris sinu dimissus, Deus iam talis de vita poetae ludit. Caeterum Cupidines talis ludentes praeter nostrum memorant Asclepiades c. 8. (Anal. I. p. 212.) Apollon. III, 117. et inter Polycleti sculptoris opera Plin. XXXIV. c. 19.

LI. Miratur et increpat poeta Amoris in bene tractanda anima inscitiam. Reiske. Ludi simul in voce ψυχὴ, quae cum animam, tum animalculum illud notat, quod noctu lucernas circumvolitat Graecisque φάλαινα dicitur, contendunt Toupius et Schneider, ille in Epistola critica sub voce διάληψις, hic in Peric. crit. p. 9., an vere, aliis diiudicandum relinquo. Mihi saltem sensus, etiam missa ista amphibolia, minime obscurus esse videtur.

1. πυρὶ νηχομένην *angoribus agitatam*, ut 59, 7.

LII. Incusat Amorem, quod tribus puellis cor suum dilaniandum dederit. Simillimum nostro carmen inter ἀδέσποτα 43., cuius tamen auctor utrum Meleagrum an ipsum Meleager respexerit, non liquet.

1. τρεῖς Ὧραι utpote quae Deae pulchritudinis habebantur. Cf. Rufini epig. 17. (Anal. II. p. 394.) et Ipp. ad Theocr. Id. 1, 150.

2. Τρεῖς - πόθοι. *Tresque me puellae vulnerarunt hucque et illuc agunt.* οἶςρος de omni vehementiori cupiditate Lucillius 97, 4. (Anal. II. p. 337.) Μή σέ γ' ἀπειρεσίων οἶςρος ἕλῃ κτεάνων.

LIII. Alloquitur semet ipsum poeta monetque de periculo, quod vetus amor, cui se subtraxisse falso putarat, denuo movere minetur. Carmen satis lepidum et iucundum sed in quo iure vituperari possit poetae inconstantia, qui primo disticho

ſicho animam ut telo Amoris ſaucium, altero ut igne combuſtam, tertio ut vinculis elapſam compellet. Conſtantior licet ieiunior in ſimili argumento Poſidippus, ad cuius carm. 8. (Anal. II. p. 47.) noſtrum expreſſum eſſe fere arbitrer.

1. Ψυχὴ δυσδάκρυτε. Carent Lexica voce δυσδάκρυτος, quamvis non ignorant, compoſita ἀδάκρυτος et εὐδάκρυτος. Commode verti poteſt: *Anima, quae calamitati tuae illacrymas, ſeu quae invita lacrymas, indicia ardoris occulti, fundis.* Vtramque ſignificationem particula δὺς admittit. Praeſtat tamen poſterior. τὸ πεπαυθὲν τραῦμα. pulchre et exquiſite! πεπασμὸς de morbis et ulceribus, quae redeunt ad ſanitatem. Cf. Dorv. ad Charit. p. 322. et loca e Scholiis ibi adducta.

3. σὲ ſe. λίτομαι. At quanta vis in iterato μὴ πρὸς Διός! Trepidantem et cum ſemet ipſo pugnantem coram veluti cernimus.

5. λήθαργε κακῶν *o tu malorum, quae experta es, immemor!* Sic infra 82, 3. λήθαργε Φίλεντων. πάλιν ad λήψεται refer.

LIV. Dubius cum animo ſuo ſermocinatur Meleager, utrum commiſſaturus ſit, necne. Placet vero carmen, cui comparaſſe iuvabit inter ἀδέσποτα 24 et 25., in primis conſultantis inconſtantia et levitate.

1. Βεβλ. τόλμα. Verba legis poetae, qui puero, ut facem accendat, praecipit ſeque ipſum ad audendum hortatur. Βάλλειν τὸν κύβον metaphorice pro *periclitari*. Cf. Eraſmus in Adag. p. 230. et Caſaub. ad Sueton. Caeſar. 32. Solemnius ἀναῤῥίπτειν et ῥίπτειν τὸν κύβον.

2-4. Οἰνοβ. μελέτη; His verſibus ita ſecum poeta diſputat, ut modo ſanae rationi aures praebeat, modo a malo affectus impetu ſe iterum abripi patiatur, donec tandem inſania mentis vincit. ἔρωτι λογισμὸς *ſoletne amor ratiocinari, deliberare?* ἅπτε τάχος i. e. ταχέως. verba ad puerum ut v. 1. λόγων μελέτη i. q. verſu ſeq. σοφίας πόνος. quorſum abiit litterarum et ſapientiae ſtudium?

Digitized by Google

5. Ἐξέφθω - Ἔρως. Conversio maxime iocosa et suavis! *Valeat*, inquit, *omnis opera, quam Musis severioribus dedi. Satis me profecisse puto, quod didicerim, ipsius Iovis invictum animum Amori subiectum esse.*

LV. Luget poeta, se dies noctesque ab Amore cruciari. Memorabile carmen, in primis ob indicia amantis animi, graphice hic descripta.

1. ἦχος Ἔρωτος. nomen adamatae puellae. Egregie Propert. I, 12, 5. de Cynthia, quam perfidam esse credebat: Nec mihi consuetos amplexu nutrit amores Cynthia, nec nostra dulcis in aure sonat. Diversus ab hoc ille tinnitus aurium, de quo Sappho 5, 11. ἐπιρρόμβεῦσι ἀκουαί.

2. Ὄμμα - φέρει. Quam vera et praeclara impotentis amoris imago! Simili modo de se Horat. IV. od. 1, 33. Sed cur heu! Ligurine, cur Manat rara meas lacryma per genas? σῖγα ut σιγῇ tacite. πόθοις - φέρει *caloribus libat*, i. e. illacrymat, quoties puellas dilectas animus sibi fingit.

3. ἀλλ' - τύπος. *notae enim imagines ex amoribus meis in corde residere.* ὑπὸ τῶν φίλτρων pro ἐκ τῶν πόθων quod modo dixerat.

5. Ὦ πτανοὶ - ἰσχύετε; Plenius dixit Paulus Silentiar. 20, 3. (Anal. III. p. 77.)

6. οὐδ' ὅσον sc. χρόνον, ut carm. 78, 4.

LVI. Amorem, ut crudelem et aliorum malis gaudentem, detestatur.

1. Δεινὸς Ἔρως. Notum Theocriti (Id. 3, 15.) Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα. βαρὺς θεός. et Musaei (v. 245.) Δεινὸς Ἔρως καὶ πόντος ἀμείλιχος. Δεινὸς, *cui resisti nequit.* Accurate de ea voce disputantem vide Perizon ad Aelian. p. 2.

3. Ἡ γὰρ - γελᾷ. Plane, ut noster, Crinagoras de Amore, 1, 7. (Anal. II. p. 140.) Ἔρως, πᾶν θνητῶν ἐστί σοι γέλως ἄχη.

4. ἦν

Digitized by Google

4. ἣν δ' εἴπω — τρέφεται. Similis ἔννοια Virgilii, Ecl. 10, 29. Non lacrimis crudelis Amor saturatur. Caeterum κακίζειν τινὰ et εἰπεῖν λοίδορα ita inter se differunt, ut illud quavis iniuria; hoc maledictis aliquem lacessere denotet.

5. διὰ γλ. φαν. κύματος. quae ex mari prodiit, filia maris. Fere, ut Anacreon, qui Venerem 53, 30. χαροπῆς ἐκ θαλάττης λοχευομένην appellat. Vltimum versum turpat merus et ieiunus lusus in verbis ὑγρὸν et πῦρ. Culpa haec istius saeculi, cuius corruptum genium lectores pluribus locis, vel me non monente, animadverterint.

LVII. Mali mores Cupidinis, ex matris ortu et consuetudine derivati.

2. λαμυροῖς ὄμμασι. Intellige *oculos protervos, impudentes*, minime, quod Suidae placuit ad λαμυρὸν, (ibi enim versus quosdam carminis laudat,) εὐλάλεε, τερπνὲς. Sola Amoris petulantia, neutiquam vero eius pulchritudo hic spectatur. Caeterum notandum, eundem Lexicographum pro vulgato πυκνὰ recte tueri πικρὰ, idque etiam in Cdd. Parisiensibus, reperiri doctus Interpres testatur.

5. Ματρὸς · βοᾷ. Veneris parens mare, ut notum. Hoc, figura satis audaci, obvia tamen in Tragicorum choris, *ventorum flagellis caesum mugire* ait. γενέτας δ' οὔτέ τις. De eodem Amore 84, 5. πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος. Cum delectu vero h. l. addidit οὔτε τίνος, puto, ut indicaret, feroces Dei mores neque patre monitore correctos esse, nec animum eius mollioribus affectibus, quales sunt parentum in liberos, unquam patuisse.

LVIII. Crudelitate Amoris exagitatus, saeva in illum consilia poeta ceperat, sed ex solita amantium inconstantia in mitiora ea repente mutat.

2. Σκυθικὴν a praestantia dixit, ut Virgil. pharetram Lyciam. Aen. VII. 816.

Digitized by Google

3. τί μάταιαι - μυχθίζεις; *cur temere rides atque ore hianti et dentibus nudatis amare illudis?* σαίρειν proprie de iratorum canum rictibus. Schol. ad Arist. Pac. 635. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. μυχθίζειν vero pro μυκτηρίζειν. Μυχθίζειν, χλευάζειν, μυκτηρίζειν. Suidas, qui locum sub hac voce laudat. Caeterum γελᾷν et σαίρειν iuncta quoque leguntur in Theocr. Id. 20, 13. et alibi. De voce σιμὰ v. carm. 84, 4. τάχα - γελάσεις. *Mox risum Sardonium*, i. e. labiis, quae contraxit dolor, *ridebis*. De proverbii ortu cf. Schol. ad Od. υ. 302. Pausan. X. 17. quique ex illis hausere, Suid. et Hesych. sub v. σαρδάνιος et σαρδόνιος γέλως.

5. ὠκύπτερα quae ποδηγὰ Πόθων i. e. *Amoris duces* appellat, (ποδηγὸς enim idem, quod ὁδηγός,) sunt *pinnae alarum prominentes*, *et celeritatem in volando iuvantes*, nobis *Schwungfedern*. Cf. Aristoph. in Avibus 802., quaeque ibi laudat Beckius, Geop. 14, 7, 6.

6. Χαλκ.-πέδην *compedem ex aere parabo pedibusque tuis iniiciam.* Idem usus verbi χαλκόδετος in Eurip. Phoen. 114. et apud Aeschylum, V. Athen. XI. 8. p. 479.

7. Καίτοι - αἰπολίοις. Corrigit se ipsum poeta. *Quis fructus*, inquit, *emergeret*, *si Amorem vinculis constrictum cum anima mea cohabitare et veluti lupum in stabulis domicilium suum prope me constituere paterer. Eiusmodi victoria vere Cadmea* i. e. funesta et illaetabilis *esset.* Varias eruditorum de proverbio κράτος Καδμεῖον φέρειν sententias collegit Erasmus in Adag. p. 958. Verissima forte, quae de dracone, Cadmi ope occiso, novisque monstris, ex dentibus interemti genitis, illud explicat.

9. λαβὼν κοῦφα πέδιλα. et hoc proverbialiter, pro *fugam adornare, capessere.* Cicero ad Att. XIV, 21. quare talaria videamus.

LIX. Colloquitur cum anima sua Meleager et iratus eam vituperat, quod amori tam diu tamque secure indulserit, nec tamen mala, quae ex eiusmodi negligentia oriri necesse sit, subire

Digitized by Google

bire velit. Inter feliciſſima carmina referrem, niſi nimium ludendi ſtudium auctor ubivis proderet.

1. Οὔ σοι - προσιπταμένη; *Nonne haec, te animam inclamans, vaticinatus ſum: „Capieris tandem, quae ſaepius viſco advolas?"* Intelligit ἰξὸν Κύπριδος, ut ſupra vidimus 5, 1.

4. σὰ πτερὰ σε nota imagine. Cf. 51, 2.

5. μύροις δ' ἔῤῥαινε λιπόπνεν *te pingui odore iam fragrantem unguentis ungit*, pro vulgari, tibi iam calenti magis magisque flammis inſtat, in dies acrius te incendit.

7. σὺ δ' ἄρτι - ἀνάλεξ. *modo in ſummum diſcrimen te adducit, modo*, ut crudelius te torqueat, *ſpem aliquam ex longinquo oſtendit.*

9. τὸν ἄτεγκτον Ἔρωτα *Amorem, qui emolliri nequit, crudelem, durum.* Cf. quae egregie de hac voce diſputavit Ruhnken. in Lexico Timaei, p. 178.

10. ἐκ ᾔδεις, ὡς ἐπὶ σοὶ τρέφετο; Infra carm. 85, 2. de Amore noſter: τί δ' ἐμοὶ τὸ θρασὺ τῦτο τρέφειν;

13. ταῦτα ſc. πῦρ καὶ χιόνα.

14. ὀπτῷ καιομένη μέλιτι. ὀπτῷ pro ὀπτητῷ, ut explicat vocem Euſtath. ad Il. δ. 345. p. 367. 12. Ed. Baſ. μέλιτι pro κάλλει. Sic carm. 40, 4. et alibi. Senſus igitur: *Digna pateris, quae in caluiſti melle, cui torrendi vis ineſt.* Facile vero patet, poetam ſe ipſum accuſare, quod amet puellam, quae pulchritudine ſua in perniciem amantum abutatur.

LXI. Longe a ſenſu huius diſtichi aberrarunt Brodaeus et Obſopaeus, quorum notas hic repetere ſuperſedemus. Verum vidit Salmaſius in Herodis Attici inſcriptione p. 223. Si nudam, inquit poeta, videris Καλλίςιον, fateberis, vocandam illam eſſe Καλλίσχιον, mutato T in duplicem litteram Syracuſiam, h. e. in X. Notandum vero, *duplicem* hanc dici a poteſtate, quae duplex eſt, valet enim KH, *Syracuſiam,*

siam, ab inventore, quem Epicharmum Syracusanum fuisse ex Aristotelis testimonio perhibet Plin. VII. 56.

LXII. Mera ambiguitas in voce τρυφέρα, quae neminem linguae peritum fugit. In eandem Trypheram scriptum carmen

LXIII. in quo eius amorem Scyllae fallaci comparat et ne denuo abripiatur timet. Mire fallitur Toupius, (Emend. in Suid. T. I. p. 61.) qui in mercatorem et muliereculam quandam Scyllam scriptum epigramma existimat.

1. ἀκοίμητοι πνέοντες Ζῆλοι; invidia seu zelotypia, ventorum instar, semper vigil. Bene Ramlerus Od. 38, 18. *Eifersucht immer wach.*

2. κώμων χειμερ. πέλ. pro simplici κῶμοι χειμέριοι, *commessationes inquietae, turbulentae*, nisi quis malit *commessationes, noctibus, tempestate infestis, agitatas* intelligere. Sic supra carm. 17, 1. legimus Χειμέριον μὲν πνεῦμα· φέρει δ' ἐπὶ σοί με, Μυΐσκε, ἁρπαστὸν κώμοις ὁ γλυκύδακρυς Ἔρως.

3. Φρενῶν οἴακες ratio et prudentia, quas amor debellare solet.

4. Ἦ πάλι - ἐποψόμεθα; Simili modo de amante misere pereunte Hor. I. od. 27, 19. Quanta laboras in Charybdi?

LXIV. Fefellerat poetam Lycaenis aliquamdiu simulato amore; nunc perfidiam tempus detexerat. Dubius ergo, utrum ipse coram cum ea rixetur, an ancillam seu laenam Dorcada ableget, huic, ut mandata perferat, modo praecipit, modo euntem revocat. Singularis vero in toto carmine regnat consiliorum inopia et amantis aestus.

1. ἐπίτηκτα φιλεῖν *non amare ex animo, simulatum amorem prae se ferre.* Cicero ad Atticum VII. 1. Omnia illa prima, quae etiam tuis litteris in coelum ferebas, ἐπίτηκτα fuerunt. Quam non est facilis virtus! quam vero difficilis eius diuturna simulatio. Hinc manifestum est, ἐπίτηκτα non *caduca*, sed *simu-*

Digitized by Google

simulata significare. Br. Nec aliud quicquam suadet verbum ἐπιτήκειν, quod est *liquefacto obducere, tegere.*

5. Μηκέτι μέλλε, πέτευ. *Ne cunctare, vola.*

LXV. In amicae Demus amplexu haerens de Luciferi nimis accelerato reditu queritur. Similes preces fundit Macedonius carm. 9. (Anal. III. p. 113.)

5. ἐπ' Ἀλκμήνην Διὸς sc. ἐρωμένην *in Alcmenes a Iove amatae gratiam*: nam in unam duas noctes Deus confuderat.

LXVI. Iterum cum Lucifero, sed in caussa dissimili, litigat.

4. ὡς βάλλων - ἐπιχαιρέκακον. *perinde ac si gratum tibi sit, malevolum lumen in me spargere, mala mea videre.* ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν. Aristoteles in Ethic. II. 7.

LXVII. Irridet amicam suam, Iudaei amore captam; ita tamen, ut ipse animi aegritudinem non satis caute celet. Caeterum quonam modo posterius distichon cum priori cohaereat, ego non assequor.

3. πόθος σαββατικὸς pro πόθος σαββατικῶν *amor Sabbathum celebrantium*, h. e. Iudaeorum. Rivalem, ex ista gente raro alioquin obvium, non mirabuntur, qui Meleagrum Gadarenum fuisse recordantur.

4. ἐν ψυχροῖς σάββασι vel quia ignem Sabbathis accendere non licebat, vel quia otio et quiete quasi frigebant. Sic *frigida sabbatha* Rutilii I. 389. Clam vero perstringit Demo, cuius amator sine dubio parum elegans parumque calidus erat.

LXX. Timario in anum mutatae poeta petulanter insultat, utens allegoria, a navigio ruinoso annisque corrupto petita, sed tam flagitiosa et putida, ut interitum carminis sane non lugerem. Longe verecundior, licet non lenior, in irridenda

dendа vetula Lyce Horat. IV. od. 13. Ex epigrammatariis cum nostro, maxime ab inventione et verbis, comparabitur Antiphilus Byzantin. carm. 1. (Anal. II. p. 169.)

1. Οὐκέτι - εἰρεσίῃ. Ludit poeta, ut recte doctissimus Küsterus ad Suidam, in ambiguitate vocis κέλης, quam etiam de re venerea dici constat. Cf. Eustath. ad Od. ε. p. 229. 37. κέλητος πῆγμα pro simplici κέλητα. Sensus est: „*Timarium, venusta antea et solida, non amplius fert* (πῆγμα) *corpus, Veneris remigio* (πλωτόν) *aptum.*" Verbis Toupii usi sumus simulque emendationis supra memoratae rationem reddidimus.

3. Ἀλλ' ἐπὶ - πρότονος. Interscapilium gibbere auctum extare ait. Istum autem tumorem *antennae mali nautici*, sicuti capillum canum et horridum *rudenti soluto*, comparat.

5. Ἱςία - μάςων. Meminit nostri versus Suidas sub v. σπαδών, ad quod recte Toupius: „Σπάδονος membra flaccida sunt et pendula. Hinc poeta σπαδονίσματα μαςῶν *de mammis pendentibus*." Cum vero addit, languere istas instar ἱςίων αἰωρητῶν, intelligit vela contracta et suspensa adeoque laxa.

6. γαςρὸς nove et inusitate pro γαςρά, *navis alveus, venter*. Br. Bene vero in metaphora substitit noster, dicens, ventris rugas natas esse ἐκ σάλε: nam σάλος pr. de agitatione ponti ex remis et tempestatibus.

7. Νερθε - σάλος. *Inferiores vero navis partes nunquam sentina vacuae sunt. Hinc cavi sordium receptaculi continua exundantia, hinc inconstans genuum vacillatio.* Ad vetulae temulentiam refero. Recte vero Reiske de notione vocis θάλασσα: „Omnem cavam voraginem Graeci θάλασσαν appellant, ipsisque in sacris foveam sub altari, in quam reliquiae sacrorum coniiciuntur."

9. Δύςανος - εἰκοσόρῳ. Eximius, quamvis in re turpi, dicterium! Minus recte Aristoph. in Ecclesiaz. 1090. Ὦ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν βινεῖν. Mox ἀνωθ' ἐπιβὰς γραὸς ἐν εἰκοσόρῳ. *ascendens navem viginti remigibus agitatam*, sensu, quem et parum acuti assequuntur.

LXXI.

Digitized by Google

LXXI. Narrat poeta tum in hoc tum in altero, quod nostrum excipit, carmine, sese Phanium fere iam effugisse, cum occultis insidiis iterum in eius amorem inciderit. Ludit vero ex more suo in voce φανίον, quae modo facem, modo puellam Phanium denotet.

1 - 4. Οὔ μ' ἔτρωσεν - ἔβαλεν. Non violenta media, quibus olim usus est, adhibuit Amor, sed scintillam in pectore sopientem dolose excitavit sicque denuo me incendit. Significat autem φανίον μορόφεγγὲς *facem, cuius flamma amantibus est* μόρσιμος *fatalis, exitialis*. Quam cum σύγκωρον Πόθοισι, *sociam Cupidinum in commessationibus* vocat, forte ad ipsam Phanium, cui in eiusmodi κώμῳ nova illum vincendi occasio oblata esset, alludit. Raro autem obvia composita cum μόρος. Vnicum inveni μοροπονοῦν, quod Hesych. κακοπαθοῦν explicat. ἄκρον πῦρ idem videtur, quod mox βραχὺ φανίον et seq. e. κνίσμα πυρὸς, ἀκρωνόχοις δισσοῖς θραυόμενον, *exigua ignis particula, digitis summis avulsa*. Facile apparet, novas blanditias, vel formae gratiam et oculorum nutus fomitem amoris fuisse.

5. Ἐκ δέ με φέγγος ἔτηξε pro φέγγος δὲ μ' ἐξέτηξε *statimque ignis me corripuit et liquefecit*. Non monuissem, nisi quendam turpiter in his se dantem nossem. τὸ δὲ - κραδίᾳ. *moxque intellexi, ex ista scintilla prodiisse flammam internam, quae cor exederet*.

LXXII. 2. μὲ κρυπτόμενον *me latentem, Phanii aspectum vitantem*. Sed Φεύγειν δὴ τὸν Ἔρωτα κενὸς πόνος.

5. μοι ἐπέδραμεν sc. Ἔρως *ex ista flamma prosiliens undique me adortus est, me totum invasit*. ὦ βαρὺ - ἐμοί. *O inimica lux, quae mihi affulsit!* Antea dixerat Ἐκ δέ με φέγγος ἔτηξε. Gratam in fine solutionem allegoriae nemo non, ut puto, agnoscet. Similis conversio in Epigr. inter ἄδηλα 24.

LXXIII. Navibus, ex regione Hellesponti vela ad insulam Co facientibus, mandata dat puellae Phanio, in Caria, ni fallor

fallor, (cf. v. 6.) tum moranti, perferenda iterque prosperum, si praecepti memores sint, promittit.

3. ἐπ' ἠϊόνων Κῴαν κατὰ νᾶσον. *in littoribus insulae Coae oppositis.* h. e. in Caria, forte Halicarnassi. Sic κατὰ βορέαν ἐστηκὼς *obversus Boreae.* Thucyd. VII. c. 104. κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν. Idem II. c. 30. in fine. Quam significationem nisi nostro quoque locô admiseris, vereor, ut v. 6. omnino explicari possit.

4. δερκομέναν ob reditum amantis exspectandum.

5. Τοῦτ' ἔπος - πεζοπόρον. *Hoc meo nomine nuntiate: Desiderium tui, pulchra puella, me,* moram nautarum et adversam tempestatem timentem, *quo minus navim ascenderem, prohibuit, pedibus vero iter perficiens tutius et celerius adfuturum esse spero.* Sic omnia inter se conspirant. Fefellit interpretes, quod haec e Tyro scripta esse putarent et ad puellam in insula Co degentem.

7. Ζεὺς οὔριος. Satis notus Iupiter, qui mare ventosum temperat. Cf. Intpp. ad Horat. III. od. 4, 45. et ad Statii Theb. X. 373.

LXXV. Gratum animum testatur amico, qui ipsi in familiaritate cum pulchra Zenophila contrahenda profuerat.

3. Ἦ ῥ' ἐτύμως - χάριτι. *Profecto iucundissimum* ἐτύμως κεχαρισμένον *officium is mihi praestitit, quippe donum, et in gratia tribuenda ipsam Gratiam dedit.* Lusum in verbis, cum nec lingua Latina istum fugiat, facile lectores agnoscent.

LXXVI. Zenophilam, a Gratiis muneribus ornatam, Amorum imperio potitam esse, laetatur. Non absimile, quod de Praxitele legitur Epigr. 24. Nec cum nostro comparasse poenitebit laudem multo praestantiorem Euphrosynes in carminibus elegantissimi Götzii III. p. 150.

1. Ἀδυ-

1. Ἀδυμελεῖς - ἀπένειμαν. Haud satis Intpp. intellexisse videntur, quae his versibus sibi invicem opponuntur. Inde nata quoque correctio Toupii, cuius in V. L. iam meminimus. Musae, Sapientia et Amor Zenophilae imperium in Πόθους tradunt, i. e. quicquid pulchrum et elegans sit, in eius potestate esse volunt, simulque omnia potentiae insignia ultro deponunt. Hinc Musae Zenophilae plectrum gerere, Sapientia habere comitem Suadam, Amor denique, ἡνίοχος σὺν κάλλει, qui antea *cum pulchritudine* i. e. vi et potentia pulchritudinis (cf. 77, 6.) dux rerum summus et moderator fuerat, suavi forma superare permittunt. Sic omnia omnino conspirant. Vtrum recte viderim in carmine δυσνοήτῳ, acutiores iudicent.

4. τρεῖς χάριτας. Quaenam sint ista Gratiarum dona, ipse explicuit carminis seq. v. 3. 4. Caeterum idem lusus verborum invasit quoque carm. inter ἀδέσπ. 50. (Anal. III. p. 160) ubi de formosa puella: Αἱ Χάριτες τρεῖς εἰσί· σὺ δὲ μία ταῖς τρισὶ ταύταις Γεννήθης, ἵν' ἔχωσ' αἱ Χάριτες χάριτα.

LXXVII. Zenophilam suam, Gratiarum sociam, felicem praedicat, quod a tribus sororibus triplici, quae feminis impertiri possit, gratia instructa procedat. Eandem ἔννοιαν persequitur Rufin. c. 17. Anal. II. p. 394.

1. τρισσὸν στεφάνωμα. Reticetur, ut solet, verbum πλέκειν vel aliud huius generis.

2. τρισσὰς σύμβολα καλλοσύνας *adeoque tripliciter sua contulere, ut formosa evaderet.* σύμβολον et συμβολὴ *quod confertur, collatio.*

3. χρωτὸς πόθον. *illecebras, quibus* (cf. v. 5.) Κύπρις ὅπλιζει εὐνάν: (σύγκοιτα φίλτρα carm. 74. appellavit;) accuratissime enim huic disticho, ni omnia fallunt, respondet ultimum, quod ita constituendum existimo: Τρισσάκις εὐδαίμων, ᾇ (vel ας) καὶ Κύπρις ὥπλισεν εὐνὰν Καὶ Πειθὼ — *Ter felix, Zenoph., cui dona, quibus valent Venus, Suada et Amor, amicae Charites tribuere.*

Digitized by Google

LXXVIII. Eximiis Zenophilae dotibus, in primis artis musicae praestantia, adeo sese fuisse captum testatur, ut fugae via non pateat.

1. πηκτίδι μέλπεις. Πηκτὶς, εἶδος ὀργάνυ κιθαρῳδικῦ. Suidas, qui nostrum quoque versum servavit, male tamen πηκτίδος de ἀκολάςυ σχήματος genere interpretatur. πάνδυριον, ψαλτήριον, Hesych. Pectida Sapphus inventum nec diversam a magade esse, docuit Athenaeus, XIV. 9. p. 635., qui in his multus. Additum μέλπειν indicat, cantum fidium cum voce sociasse Zenophilam. Eodem modo Latini *melos tibia et cithara dicere*. Horat. III. od. 4, 1.

2. ἁδὺ κρέκεις τι μέλος. κρέκουσα, αὐλοῦσα. κυρίως δὲ κρέκειν, τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. Suidas.

4. Οὐδ' ἴωσι τόσον βαιὸν χρόνον, ὅσον ἀμπνεῦσαι ἔςι *quantum ad respirandum sufficit*.

5. μορφὰ βάλλει πόθον Macedon. 6, 6. κάλλει σῷ παῦσον τὸν πόθον, ὡς ἔβαλες.

LXXIX. Somni officiis apud Zenophilam fungi cupit, ne Deo fallaci puella sit committenda. Placet tenera anxiaque amantis cura.

1. τρυφερὸν θάλος, ut ποθεινὸν θάλος, carm. 119, 7. *puella delicata, amabilis*.

3. ὁ καὶ Δ. ὄμματα θέλγων. Somnus de se ipso Il. ξ. 251. Ἦ τοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο.

LXXX. Sortem scyphi, labia amicae tangentis, sibi optat. Votum dulce et amoris plenum, sed ad nauseam usque variis modis repetitum. Omnes forte festivitate vicit Dionysius in carm. Εἴθ' ἄνεμος γενόμην -- Anth. Wech. p. 621. τῦ λαλίυ i. e. εὐλάλυ. Cf. Ruhnk. ad Hermes. Eleg. v. 78. in Epist. crit. p. 296.

Digitized by Google

5. εἴθ' - πρόπιοι, ex solito amantium more. Cf. Theocr 27. 62. et Bion. 1, 47. De Europae osculo Rufin. 30, 4. τὴν ψυχὴν ἐξ ὀνύχων ἀνάγει.

LXXXI. Laus pulchrae Zenophilae, a comparatione cum floribus vernis ducta.

2. ὀρεσίφοιτα κρίνα. forte narcissi Dioscoridis, de quibus III. 116, Νάρκισσος, ἔνιοι καὶ τοῦτο, ὥσπερ τὸ κρίνον λείριον ἐκάλεσαν. Φύεται ὁ κάλλιστος ἐν ὀρεινοῖς τόποις.

3. ἐν ἄνθεσιν ὥριμον ἄνθος. Flores tempestivos vocamus, cum calycibus ruptis summae pulchritudinis lumine lucent. Facile inde patet, cur h. l. Zenophilam ὥριμον ἄνθος dixerit. Eodem modo Catull. 17, 14. viridissimo flore puella, et de immatura Lysidice Philodemus 15, 1. Οὔπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος.

4. 5. Πειθοῦς - γελᾶτε. *facundiae laude* (cf. carm. 77.) inter aequales, *ut rosa* inter reliquos flores, *eminet. Quid ergo frustra violis et liliis, o prata, tam blande arridetis, quid vultu vestro superbitis?*

6. Ἁ γὰρ - στεφάνων. De Lydia auctor incertus: Quae bene superas lac et lilium Albamque simul rosam rubidam. Nec minus egregie de Lina sua e nostratibus Bürger: *O May, was frag' ich viel nach dir, Der ganze Frühling webt in ihr.*

LXXXII. Mandata ad Zenophilam, culici praemiis propositis commissa.

1. οὔασι ἄκροις ψαύσας *extremae auris orae* (timidum teneramque amantem agnosce!) *arrepere* muscam iubet, ne somno Zenophila nimis subito excitetur.

3. Ἄγρυπνος sc. Meleager. Mox pro φιλέντων malim φιλέντος, ut ad solum poetam referretur.

Digitized by Google

4. ναὶ Φιλόμυσος. ad culicis gratiam ineundam. Nam quis alioquin otio et studiis poetarum iniquior?

5. σύγκοιτον beatiorem rivalem, vel maritum ipsum intellige.

7. δορᾶ - ῥόπαλον. Arma Herculis, ut nuntium paratiorem reddat, promittit. Illecebrae, quibus vix ullae aliae ad movendum magis idoneae. Nihil frequentius, quam muscarum in bellis ardor et pugnandi cupiditas. Hinc ista solemnis in veteribus et recentioribus armatae muscae imago. Cf. Achilles Tatius II. 22. et Hagedorn. L. I. Fab. 12.

LXXXIII. Dirae in culices, dormientem Zenophilam circumstrepentes.

1. αἵματος ἀνδρῶν σίφωνες. Similitudinem duxit a tubis, aquam insugentibus et emittentibus. Eodem redit comparatio cum βδέλλαις, qua, ut frequentiori, utitur Theocr. 2, 56.

2. νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα. *monstra nocturna, binis alis volantia.* κνώδαλον vero cum delectu h. l. positum esse puto: nam licet reptilia quoque et insecta noxia indicet, in primis tamen de maioribus bestiis monstrisque marinis dicitur. κνώδαλα· κυρίως τὰ θαλάττια θηρία. Hesych.

5. καὶ θῆρες - χλιαινόμενοι. *non ut se sanguine satient, accedunt immanissimae bestiae, sed ut delicato corpore eiusque calore delectentur.* Notandus vero in his tum repentinus amantis aestus, tum vilissimi ipsius rivalium generis metus, tum denique occultae pulchrae puellae laudes.

LXXXIV. Poeta, quod ex v. 2. coniicere fere licet, Zenophilae deliciis satiatus, missum Amorem facit et, ut fit, nil nisi perfidum et malignum animum in Deo cernit, sed illecebris puellae mox iterum captus vix sibi temperat, quin statim denuo sententiam suam mutet. Praeivit autem nostro maxima parte Moschus in Id. 1, quod ut diligenter comparent, iuvenes in primis monemus.

1. Κη-

Digitized by Google

1. Κηρύσσω τὸν Ἔρ. *Magna κήρυκος voce Amorem omnibus notum reddo.* Eodem sensu de Venere Moschus: τὸν Ἔρωτα μακρὸν ἐβώστρει.

4. σιμὰ γελᾷν *naribus diductis*, i. e. subdole et vafre *ridere*: nasus enim, ut irae, ita quoque irrisionis sedes. Plin. 11, 59. Hinc forte quoque Latinorum *naso adunco suspendere*, pro illudere, subsannare.

5. Παῖδος - τίνος. Notus Amor ἀπάτωρ vel ex Platonis Symposio Tom. X. p. 177. Ed. Bip. et Theocr. Id. 13. 2. sed novum colorem rei addidit, quod tanta feritate et immanitate hunc Deum esse fingit, ut omnes ipsumque mare violentum eum genuisse negent.

9. Καίτοι - κρυπτόμενος. Bene de Amore Propert. II. 30, 9. Excubat ille acer custos; quique proprior ad nostri acumen accedit. Musaeus de Hero, 94. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει. Nec sine delectu dictum περὶ φωλεόν: nam φωλεὸς proprie de lustro, ex quo ferae rapaces praedatum exeunt.

LXXXV. Consilium de Amore vendendo infelix amator capit, sed parum sibi constans mox illud, ne laedat Zenophilam, revocat. Notus ex Anaglyphis Amor in cavea, ut vendatur, inclusus.

1. Πωλείσθω - τρέφειν. Singula fere verba mentem exacerbatam produnt, in primis, quod ipsum Amoris nomen poeta nusquam pronunciat, sed signis tantum Deum invisum notat. τὸ θρασὺ sc. παιδάριον ut supra epigr. 3. 4.

3. σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον. Vtrumque ad pueri mores pingendos. Nam simae nares libidinis, (Aristot. Physiog. 6.) alae levitatis indicium. Eodem spectat v. 4. κλαῖον πολλὰ μεταξὺ γελᾷ, quippe modo risum, modo tristitiam simulare summae perfidiae nota. Cf. Moschus 1, 25. 26. ἄκρα ὄνυξι κνίζει *summam cutem unguibus vellicat.* Supra epigr. 39, 2. legimus κραδίαν ἔκνισ' ὁ θερμὸς Ἔρως.

Digitized by Google

6. οὐδ' - τιθασόν. Moschi Venus de filio v. 21. Τοὶ πτεροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει. Cf. quoque Apollon. III. 93. et Lucian. D. D. 12 et 19.

11. Καίτοι - μένε. Inexspectata eoque gratior conversio. Parcitur Amori, ut cum Zenophila nutrito et educato, h. e. fatetur poeta, facilius sibi esse, superbiam et crudelitatem puellae ferre, quam sine ea vivere.

LXXXVI. 2. ἔπλασεν Ἔρως. Amor, in corde domicilium sibi constituens, iam notus ex Anacr. 33, 6. Non mirum igitur, eundem in pectoribus imagines delineantem fingi. Simili modo e nostratibus elegantissimus Götz T. III. p. 7. *Meiner Hirtinn allerliebsten Namen Grub die Liebe mir ins Herz hinein.*

LXXXVII. 1. ὑπ' Ἔρωτος ἀνέτραφες. *sub auspiciis Amoris crevisti, nutritus es.* Respicit, ni fallor, poeta ad proelia sectis unguibus acria, sive ad lusus istos amatorios, de quibus epigr. 98, 2. sermo est.

LXXXVIII. Iunge: θέλω μᾶλλον κλύειν παρ' ὤασιν *auribus excipere* τὸ φθ. Ἡλ., ἢ τὸ φθ. τᾶς κιθ. Λατ. Excidisse vero potius poetae videntur, occasionibus, nescio quibus, oblatis, hoc quaeque sequuntur duo carmina, quam consulto in laudem Heliodorae scripta. Neminem igitur offendet cuncta ingenio et acumine parum sese commendare.

XCI. Tenue, cum in tenui argumento versetur, carmen, forte etiam inter ipsa pocula ortum statimque recitatum. Longe gravior idea a Rufino carm. 15. expressa. Ipsam veterum in coronis nectendis diligentiam caussasque, cur in bibendo eas adhibuerint, cui libet, discat ex Athen. XV. 10.

3. ὑάκινθος πορφυρέη. Virgilio vaccinium nigrum et ferrugineus hyacinthus. Cf. Intpp., in primis Martin et Heyne ad Ecl. 2. 18. et Georg. IV. 183. Adde Ovid. in Metam. X. 211 - 213.

5. Ὡς

5. Ὡς ἀν-στέφανος. *ut corona, temporibus Heliodorae, corymbio ungentis madente conspicuae, imposita, omnem eius bene comatam caesariem floribus tegat, obumbret.* Erat crinis, qui βοτρυδὸν i. e. in racemi morem congestus et concumulatus erat, Graecis βότρυς et βόστρυχος, (habet ergo utraque lectio versus nostri, quo se defendat,) Romanis corymbus et corymbium. Cf. Salmas. ad Solin. p. 534 g. et 536 f. At in re vili Meleager sine dubio nimis diu moratus est.

XCII. Adhortatio ad puerum, vina ministrantem.

1. Ἔγχει. Plene dixisset Ἔγχει κυάθον ἕνεκα Ἡλ. Marcus Argentar. carm. 12. Ἔγχει Λυσιδίκης κυάθους δέκα. De more in amicorum et puellarum nomen bibendi v. Theocr. Schol. ad Id. 14, 18. et Intpp. ad Horat. III. od. 19, 9.

2. Καὶ-Χάριτος. *et alterum poculum in eiusdem suaveloquentis Gratiae honorem.* ὡς τὸ ποθ.-πίομαι. Ornatius dixit: cuius nomen, a ministro, dum scyphum exhaurio, saepius repetendum, cum mero quasi imbibitur. Alia arridet interpretatio Reiskio, sed confirmatur nostra carm. 93, 2.

XCIII. Iterum mandata ad pocillatorem. Dulce vero in primis carmen tenero amantis affectu, cui nomen et dona amicae, licet perfidae, unice in deliciis sunt.

3. τὸν βρεχθέντα-στέφανον. *coronam, quae heri comas ornarat etiamque nunc guttas ungenti* (lacrymas eas v. 5. vocat,) *demittit.* At vide, quantum singula fere verba aegrae mentis dolorem produnt!

5. Φιλέραστον quippe rosa flos Veneris et pulchritudinis symbolum. Pausan. VI. c. 24. p. 514. Ῥόδον μὲν καὶ μυρσίνη Ἀφροδίτης ἱερά ἐστι καὶ οἰκεῖα τῷ εἰς κάλλος λόγῳ. et Auson. Idyll. 14, 17. Ros unus, color unus et unum mane duorum Sideris (*Luciferi*) et floris, (*rosae,*) nam domina una Venus. Caeterum noli ἄλλοθι de mera Heliodorae absentia interpretari. Satis indicat ἱστορῶ, puellam sub ipsius poetae oculis in alterius amplexu haesisse.

Digitized by Google

XCIV. Nova mirique prorsus leporis idea. Pila inter se ludunt Meleager et Heliodora. Pila poetae cor, quod Amor ipse in puellam mittit. Hinc preces, ut iungat collusorem Πόθον i. e. Desiderium seu Cupidinem, et, ni id faciat, minae.

2. τὰν ἐν ἐ. μοὶ παλ. sc. ob metum, ne reiiciatur.

4. τὰν ἀπάλαιςραν ὕβριν. erat enim pila ludentibus inter alias haec quoque lex, ut alter alterius pilam reciperet, nec in adversam partem eam detorqueret. Cf. Wernsdorf ad Poet. L. min. T. IV. p. 398.

XCV. Recte ait Brunckius, ultimum distichon venustissimum nemini non desiderium initii deficientis incutere. Quae de ipso epigrammatis argumento statui, ex Latina versione apparet. Vtrum vero satis feliciter lacunam expleverim, lectores videant. Forte melius commodo meo consuluissem, si in Brunckii indicio, qui carmen in disputationem poetae cum semetipso, ut supra carm. 64., scriptum esse autumat, acquievissem.

XCVI. Occasionem epigrammatis apis Heliodoram circumvolans dedisse videtur. Pretium ejus cum viro, eximio veri pulchrique sensu praedito, Schneidero, perexiguum esse iudico, nec auctum iri arbitror, si quis Heliodorae Melissae cognomen fuisse dixerit. In Stratonis vero carmen 88. (Anal. II. p. 379.) longe praestantius Meleagrum respexisse, quis pro certo affirmet? Forte nil, nisi caussa, utrique commune fuit.

1. Ἀνθοδίαιτε, ἐν ἄνθεσι διαιτωμένη *vitam in floribus agens.* Sic ἀγροδίαιτος Gell. 1, 5. si lectio certa, et ἁβροδίαιτος. Aeschyl. in Persis 41.

3. εἰαρινὰς κάλυκας *flores vernos, nondum expansos.* κάλυξ, τὸ ἄνθος τοῦ ῥόδου, τὸ μὴ ἐκπέτασθὲν ἄνθος. Hesych.

4. Πικρὸν ἔχει. Iungi posset ἔχει ἐνὶ καρδίᾳ, vereor tamen, ut recte. Malim κέντρον, ἀεὶ πικρὸν καρδίᾳ, *aculeum, cordi semper gravem, acerbum.* Telum pungens Heliodorae vis est pulchritudinis, qua amantes sollicitat, raro beat.

XCVII.

Digitized by Google

XCVII. Noctem, Deam omnis amoris doliqne furtivi conscium, rogat, si quis amplexibus Heliodorae fruatur, ut gaudia eius turbet.

1. παμμήτειρα θεῶν *Deorum omnium mater*, ad gratiam ineundam. Orpheus H. in Noctem: Νύκτα, θεῶν γενέτειραν ἀείσομαι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. Νὺξ γένεσις πάντων. κώμων σύμπλανε. *quae comissabundis undique interes eosque ad ipsa puellarum cubicula sequeris.*

3. ὑπὸ χλαίνῃ Ἡλ. *in lecto Heliodorae*: nam χλαίνη h. l. de lodice seu stragula, ut in Il. ω. 646.

4. χρὼς ὑπναπάτης *corpus, quod deliciis suis somnum ab amantibus arcet.* Cum dilectu vero simul addidit χλιαινόμενος, ut calorem ex tam teneri corporis motu orientem indicaret.

5. Κοιμάσθω ὁ λύχνος. Lucernam enim in mysteriis nocturnis adhibebant homines voluptarii, quos omnibus sensibus imbibere amorem iuvabat. Cf. Statilius Flaccus carm. 3. Martial. X. 38. quaeque ad Anthol. Latin. T. I. p. 684. et ad Propert. II. 12, 12. annotavit Burmannus Sec. Simile quid rivali et periurae Heracleae imprecatur Asclepiad. carm. 25.

6. δεύτερος Ἐνδυμίων. Satis patet, Meleagrum rivali gravem simul et inquietum somnum, qualis aegrotantium esse solet, (de horum enim insomniis anxiis ῥιπτάζεσθαι pr. dicitur,) imprecari. Illud autem non statim liquet, cur prae aliis Endymionem huc traxerit. Respexit tamen, ni fallor, saltem potuit ad fabulam istam singularem; qua Endymion, quoniam in amorem sui Iunonem allexerat, tam alto ab Iove immisso somno in Latmio luco sopitus esse dicitur, ut diva frui omnino non potuerit. Cf. Schol. ad Theocr. 3, 49. et Apoll. Rhod. IV. 57.

XCVIII. De fide Heliodorae, a qua primo diluculo discesserat, mire sollicitus, lychnum Amoris testem obsecrat, ut puellam, fidam quam acceperit, fidam tradat. Poematium, quo vix ullum aliud suavius! Tam gratum in amante metum, tam dulcem affectum prodit.

1. φιλάγρυπνος πόθος, *desiderium, quod sopiri nequit, semper vigil.* Obversantur autem animo aegro tum magnitudo amoris in Heliodoram et periculi inde timendi, si fidem fallat, tum omnes gaudii furtivi modo percepti imagines, maxime illa κνίσματα ὄρθρων σκολιῶν h. e. *vellicationes et molles morsiunculae,* quales, *diluculo infesto ingruente,* amantes in discessu sibi inferre solebant. Erat nimirum in Venereis deliciis illud quoque, labella inter basiandum leniter stringere. Nota ex Plutarcho (Pompei. c. 2. p. 419.) ἑταίρα Flora, laudans Pompeium, quod ἀδήκτως ab eo discedere nunquam potuerit. Et hic est mos, si quid video, quem noster quoque indicat, cuiusque plures meminerunt, v. c. Catull. 8, 18., Plautus in Pseudolo 1, 1, 65. et Horat. I. od. 13, 11. Recte mihi explicuisse videor κνίσματα et σκολιὰς ὄρθρους, quorum posterius si cum Reiskio de noctibus *tarde procedentibus* i. e. hibernis intelligas, vereor, ne a sensu poetae aberres et significationi verbi vim inferas. Novimus iam ὄρθρον δυσέραστον ex c. 65. et bene σκολιὰ interpretatur Hesych. δυσχερῆ. At quid sit δηξιχαρῆ, (nam δακιχερῆ v. V. L. tum metro, tum analogiae adversatur,) ego, ut verum fatear, non assequior. In promtu sunt κν. δακρυχαρῆ *morsus gaudenter lacrymis, lacrymas gratas cientes.* Habet tamen ne hoc quidem, (quamvis compositionis modum defendat vox δακρύγελως, obvia in Ach. Tat.) quo se satis commendet, ideoque codicis auxilium merito expectandum.

4. ψυχρᾷ ἐνὶ κλισίᾳ de viduo toro intelligendum. Bene ad nostrum Ovidius III. Amor. 5, 42. Frigidus in viduo destituere toro.

7. νέα παίγνια. Παίγνια sunt lusus, quibus amantes ad amorem se invicem excitant. Haec infra carm. 100, 3. φίλα, nunc, alludens ad amatorem post se receptum, νέα dixit.

8. ἧς παρέδωκα sc. σὲ φύλακα cuius te custodem constitui.

XCIX. De Amore triumphat, nulla, quibus laedi in posterum possit, tela Deo superesse contendens. Nostro simillimum Philodemi carm 21. (Anal. II. p. 88.)

Digitized by Google

1. ὢ σάνδαλον Ἡλ. Σάνδαλον et σανδάλιον pr. genus calceamenti muliebris, auro saepe gemmisque ita distincti, ut oculos facile alliceret. Indicat igitur noster, se quamvis artem, qua in vincendis virorum animis puellae utantur, nosse viresque eius expertum esse. Scite de variis capiendi modis Ovid. in Rem. A. 343. Auferimur cultu; gemmis auroque teguntur Omnia. Pars minima est ipsa puella sui.

2. πρόθυρον μυρόῤῥαντον, *vestibulum unguentis aspersum, stillans.* Nolim cogitare de studio, quod amantes in superbis puellarum postibus ungendis ponere interdum solebant: (cf. Lucret. IV. 11. 71. et Athen. XV. 3. p. 670.) satis nota nimia in hac re veterum diligentia, et erat sine dubio Timarium suna ex iis, quae in atriis, tricliniis et cubiculis exornandis non minorem, quam in se ipsa, curam ponens, undique amantibus retia tenderet.

6. ἐν ἐμοὶ π. γ. ἐςι βέλη. De saucio Melissiadis corpore Rufin. 20, 2. (Anal. II. p. 395.) Κέκραγεν, ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην.

C. Per suaves, quibus deceptus sit, puellarum illecebras perque ipsam nocturnam lucernam, iurat, se Amoris iugum diutius non esse laturum.

3. ναὶ Φιλάγ-μόλη. *te tandem testem facio, lucerna, quae mihi comissationes agenti semper praeluxisti,* (cf. carm. 98, 1.) *totque cantilenas ante fores decantatas audisti.*

5. βαιὸν ἐπὶ χείλεσι τραῦμα. vulnus externum adeoque, quatenus opponitur vulneri ἐνὶ κραδίᾳ seu interno, leve.

CI. Dirae in perfidam, cuius culpam ex manifestis indiciis intellexisse putat.

1. μυρόπνους ἀρτιβρ. κτλ. *coma unguentis haud ita pridem infusis stillans* Suspicatur, amicam Φιλάσωτον et intemperantem nocturno κώμῳ adfuisse modoque rediisse.

4. καὶ

Digitized by Google

4. καὶ - μίτος et *filum*, quo devinxisti coronas, *σφιγκτὸς ἀμφὶ κόμαισι*, *nunc quoque comas circumdans, ambiens.* Novum indicium, suspicionem nocturnae comissationis celebratae augens: nam in conviviis ad dolores ebrietatis arcendos serta praecipue adhiberi solebant. Athen. XV. 5. p. 675.

5. Ἔσκυλται - κίκιννος. *cincinnos etiam manibus protervis dilaniatos et inquinatos video.* De comae laniatu, frequenti in puellis, quae vinci pugnando amant, egregie disputat Cl. Ruhnkenius in Epist. crit. I. p. 73. Pertinet huc in primis, quem ibi citat, locus ex Ovid. Amor. III. 14, 33. Cur plus, quam somno, turbatos esse capillos Collaque conspicio dentis habere notam? et praeter hunc Pauli Silentiar. carm. 4. et 9. quorum utrumque nostrum respicit et illustrat.

7. καλεῖ· πάταγος. De pectide dixi ad carm. 78, 1. Κρόταλον (secundum Suidam ὁ σχιζόμενος κάλαμος καὶ κατασκευαζόμενος ἐπίτηδες, ὥςε ἠχεῖν, εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσὶ) teste Ioh. Sarisber. in nugis curial. 8, 12., instrumentum musicum, quod in sono vocem ciconiae imitatur, et non nisi in saltationibus impudicis adhibitum esse videtur. Hinc auctor Copae. 1 - 3. Copa Syrisca, caput Graia redimita mitella, Crispum sub crotalo docta movere latus, Ebria famosa saltat lasciva taberna.

CII. Iurgia cum ἑταίρᾳ, cuius e cubiculo, maligne primum clauso, sed postea vi effracto, rivalem beatiorem fugarat.

1. τί θεῦς sc. ὀμνύεις. ex perfidarum more.

3. μόνη σὺ πάλιν, μόνη ὑπνοῖς; Simularat, se languere ideoque noctem solam transigere velle. Notum commentum, quo lenae amantes plerumque fallebant. Tib. II. 6, 49. Saepe, ubi nox promissa mihi est, languere puellam Nuntiat, (lena) aut aliquas extimuisse minas.

4. νῦν ἔτι. licet in ipsius amantis amplexibus deprehensa.

7. Καίτοι - μενεῖ. Corrigit se poeta. Abigere puellam constituerat, nunc mente mutata ait: *Sed quid agito? Gratia non*

Digitized by Google

non poena haec missio tibi esset: nam, quod unice exoptas, ad amantem te statim reciperes. Age! ὧδε. *In eodem, quo nunc est, statu, tam tristis*, tam pudore suffusa, αὐτοῦ *hic vincta manebit, tenebitur.* Summa vero in eo ipso, quod mutavit personam, vis indignationis et irae.

CIII. Ex comissatione domum rediturus ad amicae fores constiterat. Cuius cum fidei parum crederet, anxius sibi ipsi varias quaestiones proponit et, si spem fallat, amori vltro valedicit. Placet vero in carmine tum tenerrimus, quem spirat, affectus, tum blanda animi, licet offensi, submissio.

4. Ἄγρυπνον adeoque desiderio mei ictam. Eodem redit, quod sequitur, λύχνῳ πόλλ' ἐπαρωμένην.

6. ἐνδήσω στεφάνους. Quae olim artifices, in primis autem pugiles et milites, pugnis bellisque defuncti, facere solebant, idem hic in amante videmus. Coronas, κώμων ornamenta, Veneri (cf. v. 7) suspendit, ut nuntium amori remissum esse declaret. Egregie autem simul, dum in puellae foribus has deponit, ni fallor, indicat, se domum eius sacellum divae Veneris iudicare. Aliud est consilium Iphis, qui (v. Ovid. Metam. XIV. 708.) *madidas lacrymarum rore coronas Postibus intendit*, ut duram Anaxareten sibi exoret. τὰς ἱκέτας. ultionem perfidiae innuit, at quam modeste! Sic Venerem ad Chloes arrogantiam puniendam tecte Horat. excitat III. od. 26, 12.

8. στοργῆς σκῦλα forte modo in comissatione detracta, nisi quis σκῦλα malit interpretari *pignora*. σύλον, (σκύλον) Hesychio ἐνέχυρον. Caeterum de his amantium ineptis studiis v. Brouckhus. ad Propert. I. 9. quosque ad Tib. I. 2, 7. laudavit Heynius.

CIV. Puellae de amante foedifrago ad noctem et lucernam, quas solas promissi ultro citroque dati conscias esse ait, dulcis querimonia.

1. συνίστορας ὅρκοις fere, ut apud Philodemum, qui itidem carm. 17, 1. lychnum τὸν σιγῶντα συνίστορα τῶν ἀλαλήτων vocat.

Digitized by Google

vocat. De lucernarum in congressibus amatoriis usu v. 97, 5. et Intpp. ad Mart. XIV. 39. Eadem vero conversio, quae in Asclep. c. 18. (Anal. I. p. 214.) Νύξ, σὲ γάρ, οὐκ ἄλλην μαρτύρομαι.

5. νῦν - φέρεσθαι. εἰς ὕδωρ φέρειν nota de irritis promissis et verbis locutio, nec Latinis inusitata. Theocr. 22, 167. εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα πνοιὴ ἔχροισ' ἀνέμοιο.

6. Λύχνε - ἑτέρων. Melius forte interrogative: nam talia ferre nefas lucernae erat. v. carm. 98, 7.

CVI. In gallum invehitur, quod matutina vociferatione ab amicae amplexibus eum divellat, mortemque indignabundus minatur. Simillimum nostro Argentarii carm. 8. (Anal. II. p. 267.) Eadem causa rixae, eaedem minae. Respexit sane Argentarius Meleagrum. Meleager ipse Anacreontis c. 12. Utrumque vero e nostratibus longe superavit elegantissimus Götz Tom. I. p. 47.

1. Ὀρθροβόας Meminit epitheti, cuius ratio facile patet, Athenaeus III. 20. p. 98. τρισάλαστε. ἄλαστε, ἀλάθητε, δεινὰ καὶ ἀνεπίληστα εἰργασμένε. Schol. ad Il. χ. 261. Vox graviter irascentis. Nec otiosum, quod addidit, verbum νῦν. Iam tum, inquit, cum infeliciter amarem, noctesque insomnis transigerem, infensus mihi Aurorae nuntius fuisti, at quanto magis nunc, cum amicae favore fruar? Paulo lenior Antipater Thessal. carm. 5, 3. (Anal. II. p. 110.)

2. πλευροτυπὴς κέλαδος (ut in Epigr. κέντρων μηροτυπὲς et apud Eurip. in Suppl. 604. στερνοτυπεῖς κτύποι) clamor, qui latera i. e. intima ferit, percutit.

3. ὅτι - φιλεῖν. *quod finis instet tum noctis, tum amoris.*

5. θρέπτειρα χάρις non praemium alens, sed *praemium nutricium, in nutritionis gratiam datum, Ammenlohn.* Sic θρεπτήρια alimenta et aliturae praemia. Hesiod. Ἔργ. 188. Confirmant interpretationem verba Argentarii, carm. laud. v. 3. ἢ τάδε θρέπτρα τίνεις.

CVII.

Digitized by Google

CVII. Hoc et quod sequitur epigramma sibi invicem lucem affundunt. In utroque blanditiis, in altero quoque donis cicadam tentat, ut dulci suo cantu somnum adducat curasque levet.

1. τέττιξ. Graecorum τέττιξ, Latinorum cicada genus est insecti volantis, in calidioribus regionibus frequens, nigris alis, argenteis maculis distinctis, ac voce longe magis canora, quam locustae. Cf. Heyne et Martin ad Virgil. Georg. III. 328. et, qui in primis carmen nostrum illustrat, locus ex Hesiodi Scuto Herc. v. 393 - 397. δροσεραῖς γενόνεσσι μεθυσθεὶς. ex antiqua opinione, ab omnibus poetis servata, (V. praeter Hesiodum memoratum Virgil. Ecl. 5, 72. et Anacr. 43, 3.) forte, quia ad cicadae vitam felicem curisque solutam indicandam nil aptius videbatur.

2. ἄγρον. μέλπεις μοῦσαν. Latine expressit Virgil. Ecl. I. 2. Facile vero patet, poetam nulla alia de causa cicadae nunc cantum pastoritium, moxque sonos lyrae tribuere, quam ut eius gratiam ineat.

3. πριογώδεσι κώλοις *pedibus serratis*, sive *dentatis*, quorum ope arborum ramos et folia amplectuntur.

6. ἀντῳδὸν Π. κρεκῶν κέλαδον *quae mutuo cantu Pani respondes*. Ἀντῳδὸν, κατάλληλον. Suidas. Κρέκειν ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν sonum ab aliis acceptum reddere, imitari, dixit Archias ab eo laudatus carm. 28, 4. (Anal. II. p. 99.)

7. ὄφρα - πλατάνῳ *ut amorem et quicquid curarum amor habet oblitus hic sub platano somnum vener.*

CVIII. 1. Ἀκρὶς Latinorum locusta, a cicada omnino diversa (v. Plin. 11, 35.) sed non minus, quam illa ipsa, vocalis, (cf. Argentar. c. 29. Anal. II. 273.) ut recte eam, quemadmodum Horat. lyram suam, (I. od. 32, 14.) *dulce laborum lenimen*, moxque ex sententia veterum, λιγυπτέρυγον dixerit, quippe ope alarum, quas v. 4. pedibus pulsari noster ait, sonos ἀκρὶς emittere credebatur. V. instar omnium Mollum ad Longi Pastoral. I. 12. In versu altero interpungendo con-

cinnio-

Digitized by Google

cinniorem Brunckii rationem secuti sumus. Nam iungi quoque potest et iunxit Planudes Ἀνϑ. ἀρ., M. λιγ.

3. αὐτοφυὲς μίμημα non arte sed natura ipsa lyram imitans. Mox κρέκε μοι τὶ ποθεινὸν, ut, quod modo legimus, φθέγγε τι νέον παίγνιον. Eadem ratione de interfecta locusta Mnasalcas 10, 3. (Anal. I. p. 192.) Οὐδ' ἐμὲ κεκλιμένον σκιερὴν ὑπὸ φυλλάδα τέρψεις Ξουθᾶν ἐκ πτερύγων ἁδὺ κρέκοισα μέλος.

5. Ὡς με - ἐρωτοπλάνον. Variat poeta in verbis. Carmine praecedente dixerat: Ὄφρα φυγὼν τὸν Ἔρωτα ὕπνον ἀγρεύσω: est enim φθόγγος ἐρωτοπλάνος cantus amorem fallens, decipiens. μιτοῦν simpliciter h. l. canere, propr. de fidibus citharae.

8. Δῶρα - ψεκάδας. Vt facilius locustam exoret, dona enumerat, quae quovis sole oriente ei missurus sit, nimirum γήθυον sive γήτειον, quod, teste Plinio, (XIX. 32) ex ceparum genere est saepiusque ut porrum resecatur, praeterque hoc δροσερὰς ψεκάδας σχιζομένας h. e. σχιδαμένας (V. Vigerius de Idiot. Gr. L. p. 335.) σόματι, roris guttulas, ore solvendas, dissecandas.

CIX. 2. παννυχίδων. Non festa solemnia, in Veneris honorem celebrata, cogitanda, sed κῶμοι potius, seu pervigilia, quorum μύστην se ipsum vocavit carm. 103, 7. Vt in isto vero coronas, sic in hoc Deae lychnum officiis suis defunctum consecrat.

CX. Increpat Mars insipientem militem, qui spolia, sanguine non imbuta, templo eius, donarii loco, affixerat. Expressit vero poeta ad singula usque verba Leonidam Tarentin. qui epigr. 47. (Anal. I. p. 232.) idem argumentum tractavit.

1. Τίς - Ἐνυαλίου; Quis mihi ornamentum tam turpe et inglorium, arma late fulgentia adeoque nondum contra hostem lata sed viro imbelli detracta ex templi tholo, suspendit? Carmine modo celebrato eundem Martem interrogantem audimus: Τίς,

Digitized by Google

Τίς, ὁ θριγκοῖσιν ἀνήψας Ἄρηος ταῦτα τὰν ἄχαριν χάριτα; Sic iudicabam, antequam inspexeram, quae ad Leonidae carmen Anal. III. p. 51. notarat Brunckius. Nunc video, esse θηητὰ ex emendatione, quam V. D. Scaligeri codici allevit et Huetius probavit, antiquam autem lectionem, a Suida sub θριγκὸς servatam, Τίς τάδε μοι θνητῶν θριγκοῖσιν ἀνῆψε σκῦλα; optimam profecto, si ad sensum respicis, (quid enim opus θηητὰ, cum sequens distichon satis et abunde declaret, esse arma splendentia, pulchra?) pessimam contra, si ad metrum. Edidit Küsterus, in Notis θνητῶν περὶ τοῖς et sic iam, omissa tamen vocula τοῖς, Planudes: sed hoc quoque vix genuinum. Requiri videtur epitheton, θριγκοῖσι congruum. Ipsum θριγκὸς de omni coronide et fastigio. θριγκὸς, στεφάνη, περίβολος, ἢ τῶν οἰκιῶν τὰ ἀνωτάτω. Suidas. Iure igitur etiam, ni fallor, de interiori tecto rotundae aedis, in testudinem concameratae, ut loco, anathematibus in primis sacro. Cf. Thomasinus de Donariis c. 6. et Heyne ad Virgil. Aen. IX. 408.

3. Οὔτε γὰρ αἰγανέαι, οὔτε πήληξ sc. εἰσὶ περιαγέες, ἄλλοφος, (sine sensu Planudes εὔλοφος) οὔτε ἄρηες (male idem ἄνῆες) σάκος φ. χ. *immo ne scutum quidem sanguine inquinatum affixit*, ἀλλ' ἔναρα.

5. αὔτως γανόωντα utpote quorum usus in bellis nullus fuerat.

6. χορῶν pyrrhichiam saltationem innuit.

7. Οἷς θάλ. κοσμεῖτε. Leonid. Tarent. v. 7. Παστάδα τίς τοιοῖσδε Κοσμείτω, καὶ τὸν νυμφίδιον θάλαμον.

CXI. Monet Meleager, vinum aqua admixta innoxium esse reddendum. Eleganti imitatione expressit carmen Ianus Brouckhusius L. III. El. 1. p. 34. pluresque e recentioribus, ut docuit Burmannus ad Lotich. L. I. carm. 24. et ad Anth. Latin. p. 12. Recte ibidem clarissimus Editor, Epigramma, quod ex eius Collectione supra cum Lectoribus communicavimus, suspectum indicat et ut versionem, e Graeco confectam, taxat.

Digitized by Google

1. Αἱ Νύμφαι - καλινδόμενον. Bacchum, ex igne natum ideoque Ovidio (Metam. IV. 12.) *ignigenam*, Nonno (Dionys. XXIV. 13.) πυριτρεφέα dictum, Nymphis nutriendum traditum esse, satis notum ex fabulis. (V. Burmannus l. l.). In eo vero singularis noster, quod eum non in Iouis femore conditum, sed ab ipsis Nymphis statim e cineribus raptum et educatum scribit. Cf. Heynii ad Apollodor. Notas, p. 559.

3. Τοὔνεκα - καιόμενον. Bene ex Tibullo huc advocavit Burmannus III. 6, 57. Naida Bacchus amat; cessas o lente minister? Temperat annosum Marcia lympha merum.

CXII. Admonet vel se ipsum, vel δυσέρωτα quendam, ut vino amoris aegritudinem pellat.

1. Ζωροπότει - Βρόμιος. Egregie de Baccho Propertius III. 17, 3. Tu potes insanae Veneris compescere fastus Curarumque tuo fit medicina mero, moxque v. 6., qui bene convenit cum epig. nostri 4. Tu vitium ex animo dilue, Bacche, meo.

2. λάθας δωροδότας. *oblivionis* hic, qui alibi, ut in Virgil. Aen. I. 734., laetitiae, *dator*.

CXIII. Accusat poeta Bacchum perfidiae in Amorem, quod mysteria huius revelet, sua contra (nam festa Bacchi nocte magnoque cum silentio celebrabantur,) abscondat. Comissationem, ex convivio ad amicae ianuam institutam, et huic epigrammati ortum dedisse, v. 1. indicare videtur.

2. θεὸς θν. ἀνιόχει κραδίαν. Hinc forte Deus χαλίφρων in Hymno eius laudes canente. Anth. Wech. p. 83. v. 23.

3. ἐν πυρὶ γεννηθεὶς. Cf. Not. ad car. CXI, 1.

4. καί με - ἱκέτην Nimirum vim in supplicem et clientem exercet Bacchus, quatenus amantem ad proditionem Amoris impellit. Bene de Nicagora Asclep. Samius car. 19. (Anal. I. p. 213.) Οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος. ἐρᾶν ἀρνεύμενον ἡμῖν Ἤτασαν αἱ πολλαὶ Νικαγόρην προπόσεις.

6. νῦν

Digitized by Google

6. νῦν comissatione incepta, utpote quae, cum agmen plerumque, amante praeeunte, ad puellae dilectae fores procederet, aperta animi interni proditio esset.

CXIV. Praecatur Iovem, cuius ad aram taurus mactandus constitutus erat, ut misero, cum ipse tauri forma quondam indutus fuerit, parcat. Idem acumen in Moschi tauro arante.

4. Πορθμεὺς sensu proprio. Πορθμεῖς πάντως λεγόμενοι, ὡς διὰ πορθμοῦ, ὅ ἐστι στενοῦ πόρου θαλάσσης, τοὺς περαιουμένους ἄγοντες. Eustath. ad Od. υ. 187. p. 728.

CXV. In Nioben eiusque liberos pereuntes, vel marmore, vel aere expressos. Comparent iuvenes cum nostro ex Antipatri Sidonii carminibus 42. et 43, ex Theodoridae 7. (Anal. II. p. 17. et 42.) ut in idem ἄγαλμα scripta.

1. κλῦθ' ἐμὰν φάτιν. Cogitandus est poeta, ab una ad alteram partem operis transiens, nunc quidem solis in pueris haerens, sed mox ad puellas tandemque ad ipsam matrem se vertens. Inde intelligendum, cur φάτιν suam, ἄγγελον ἄτας i. e. *nuntium cladis* appellat. Matrem ut nondum visam alloquitur: Ταντάλι παῖ. Cf. Heynii Not. ad Apollod. p. 590.

2. Δέξαι - λαλιάν. *Accipe, quam mihi calamitas tua extorquet, querelam.*

3. κόμας ἀνάδεσμος est taenia, sive vinculum, quo mulieres in crinibus ligandis, ne sparsi fluerent, utebantur. Notus autem mos, capillos in luctu solvendi. Bion de Venere 1, 19. ἁ δ' Ἀφροδίτα, λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται. ἰὼ - γόνον *Vae tibi, mater infelix prolis masculae, quae Apollinis telis gravibus perit!*

5. Ἀτὰρ τί τόδ' ἄλλο; Nova oculo contemplantis se scena luctus pandit, filiae vel iamiam occisae, vel propinquam mortem horrentes, ipsaque mater, sensim sensimque rigescens. Est vero φόνος v. seq. non caedes, sed potius *caedis locus* (ut in Od. χ. 376.) quem interemtis puellis repletum, graviter ait.

Digitized by Google

8. ἁ δ' ἐπιμαζίδιος altera occisa ad pectus reclinata iacet. Nil tamen impedit, quo minus cum Brodaeo infantem pectori admotam intelligamus. Ex veterum enim locis non liquet, utrum omnes Niobes liberi adulti fuerint, nec ne.

9. Ἄλλα - δρέπει. Haec sagittam ex adverso venientem horret, illa, telorum metu perculsa, fere iam exanimata iacet, altera oculo adhuc spirante lumen quaerit. Excellens imago! Non inferior tamen Antipater Sid. 43, 5. Ἁ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας· ἁ δὲ λιπόπνυς Κέκλιται· ἁ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται. Mira caeterum in liberorum numero diversitas. Sed in his quoque cf. Heynii ad Apollod. Notas, p. 590. Noster cum Euripide septem filias posuit.

11. Ἁ δὲ λάλον - λίθος. Sensus est: Ipsa autem mater ἀδυρόγλωσσος terrae affixa conspicitur, mutata in saxum, speciem carnis, ex qua concrevit, prae se ferens. En de eadem Niobe Theodoridae verba, (car. 7, 5.) quae, quid sit λίθος σαρκοπαγής, optime explicant: Ἁ δὲ λίθῳ καὶ σαρκὶ μεμιγμένον εἶδος ἔχουσα πέτρουται.

CXVI. Lepus, ab amica Phanio nutritus eiusque nimia liberalitate necatus, fata sua enarrat, hospitisque humanitatem praedicat. Parem gratiam apud Leonidam Tarent. carm. 65. (Anal. I. p. 237.) locusta dominae Philaenidi refert.

4. Φανίον ἁ γλυκερόχρως, ut ἁπαλόχροος, (Hesiod. Εργ. 519.) puella tenera, delicata.

5. θνήσκω παχυνόμενος. Tandem, cum iam satis pinguis et saginatus essem nec tamen ullum edendi finem reperire possem, interii.

7. με νέκυν me mortuum. Frequenter ὁ νεκρὸς et ὁ νέκυς substantive pro cadavere. Pausan. in Achaic. p. 399. Ἐφέσιοι τοῦ Ἀνδρόκλου τὸν νεκρὸν ἔθαψαν. Epigr. ἀδέσπ. 613. de Niobe Αὐτὸς αὐτῇ νέκρός ἐστι καὶ τάφος. Mox vocem τάφον non de sepulchro, sed ut Il. ψ. 29. de περιδείπνῳ seu epulo funebri interpretaberis. Lacte Phanium nutriverat leporem. Is igitur, ipsa in morte, qualis fuerat in vita, Epicuri

auri sectator, gaudet, se prope stabula conditum esse sicque causam mortis, ut sibi haud ingratam, semper ante oculos habere. Non enim in vituperationem, sed in laudem puellae haec dicta esse, manifestum.

CXVII. Inducit poeta Lycambis filias, sub inferis se ab Archilochi contumelia defendentes: cumque Musis rixantes, quod tantam iniuriam improbo viro permiserint. Patet vero ex epigrammate nostro, si illud cum Dioscoridae 23. (Anal. I. p. 498.) compares, Archilochum maxime Lycambidarum pudicitiam fuisse insectatum, satisque audacter iactasse, se cum ipsis in Iunonis templo concubuisse. Ab his paulum discedit Acron ad Horat. V, car. 6, 13.

1. τὰ μελαινὰ Φερσεφόνης. Iurat per Proserpinae torum, quia haecce Dea, instar matris, pudicitiae fama florebat et eandem ob causam Graecis κόρη vocabatur. ἀῤῥήτα i. e. πότνιας epitheto Siculi in primis Proserpinam ornabant. Cf. Theocr. 15, 14.

3. πολλὰ Ἀρχίλοχος. Apud Dioscorid., quem noster forte respexit, Lycambidae v. 5. καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὀνειδέος φήμην τε ςυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος. Φλύειν. τὸ ἀναζεῖν, βράζειν Suid. hinc nostro pro *eiicere*, seu *evomere*.

5. ἐπέων φάτιν pro ἔπεα φατὰ *carmina, quae vulgantur et nomen poetae conciliant.* Lugent virgines, Archilochum Musarum donis abusum esse.

CXVIII. In Clearistam, quae prima nuptiarum nocte vitam cum morte commutarat.

1. ἐπινυμφίδιον sc. δῶρον. *Non tori gaudia, sed mortem Clearista dono nuptiali accepit.* παρ. ἅμματα λυομένα. *cum iam in eo esset, ut zonam solveret.* Milesiae quaedam puellae, quae, ne ignominiam paterentur, mortem sibi ipsis consciverant, in epigr. ἀδήλ. v. 5. (Anth. Wech. p. 379.) αὐ' ὑμεναίων Νυμφίον ἀλλ' Ἀΐδην κηδεμόν' εἱρόμεθα.

Digitized by Google

3. Ἄρτι-θύρῃ. Novae nuptae plerumque tempore vespertino, praeeuntibus taedis et accinentibus tibiis cithoroedisque (Il. σ. 490.) in mariti domum deducebantur. Hinc bene noster: *Iam in sponsi foribus loti* h. e. tibiae e loto factae *sonabant, iam strepitus valvarum thalami exaudiebatur*. Nostrum, ni fallor, imitatus est Philippus Thessal. qui in simili argumento, carm. 79. (Anal. II. p. 234). Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὺς ἐπήχει Λωτὸς, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις. moxque, ut Meleager v. 6. Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν. Recte cferes quoque Ach. Tat. I. c. 8. p. 44.

5. Ἠῷος-μεθ. Praeivisse nostro Erinnam car. 3, 8. (Anal. I. p. 59.) acute iam animadvertit Censor eruditus Analectorum in Nova Bibl. Philolog., vernacula lingua scripta, Lipsiae 1778. Tom. IV. p. 60. Sed recte eundem emendasse Ἠ. δ' ὀλ. ἀνέκραγε· τὸν δ' Ὑμ. Ἄλγεος ἐς γοερὸν Φθ. μεθ. profecto ne non Criticus sibi persuadeat, vereor. Requirit sensus, ut mutetur *Hymenaeus* i. e. nuptiale carmen, non, ut mutet-quid? quod litteris mirum quantum inter se distant σιγαθεὶς et ἄλγεος ἐς. Ipsum tamen locum nec ego sanum pronuntiem. Redundat vocula ἐν et carere omnino nequit μεθαρμόζειν particula ἐς vel εἰς. Propius forte ad veram lectionem accedet: Ἠῷος δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν· ἔνθ' Ὑμέναιος Σιγῶν εἰς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο. *At die illucescente coorta est lamentatio* sc. ob defunctam: *tum Hymen obmutescens in flebiles planctus transiit, se convertit.*

7. Αἱ δ' αὐταὶ-ὁδόν. *Eaedemque faces*, quae, cum lectum ascensura esset, illi praeluxerant, *nunc intra thalamum lucem fundebant, ut viam ad inferos munirent.* Praeferebantur enim faces, ut novis nuptis, ita quoque vita defunctis, cum funere efferrentur, unde de decrepitis notum proverbium ἐπὶ τῇ δᾳδὶ τοῦ βίου.

CXIX. Luget poeta fatum dilectae suae Heliodorae eamque terrae commendat. Spirat vero carmen in ipsis singulis verbis tam dulcem, tamque amabilem affectum, qualis numquam, nisi in charissimis, obtinet.

Digitized by Google

1. στοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδαν *siquidem nihil aliud restat, quo tibi in Orco versanti amorem intimum testificari possum.* στοργὰ de omni pietate, etiam in defunctos.

2. δάκρυα δυσδάκρυτα, ut Homeri (Od. Θ. 531.) δάκρυα ἐλεεινὰ *lacrymae moestissimae.* δὺς intensive.

6. κενεὰν εἰς Ἀχέρ. χάριν, repeto αἰάζω *Te lugeo Heliodoram, lugeo vanam in Plutonem gratiam* h. e. preces et libationes, quibus fore ut flectatur, speravi, sed frustra. Sic Ep. 83. 5. ἐμυρέοντο γυναῖκες τὰς μαζῶν ψευδομένας χάριτας καὶ κενεὰς ὠδῖνας.

8. ἀκμαῖον ἄνθος De Zenophila carm. 81. 3. ἐν ἄνθεσιν ἀκμαῖον ἄνθος.

10. ἠρέμα ἐγκάλισαι. Expressit Tib. II. 4. 50. Terraque securae sit super ossa levis.

CXX. In usum suum contulit, vel potius e Graeco Latinum reddidit distichon nostrum Martialis V. 34. 9., ubi de Erotio, puella sex annos nata: Mollia nec rigidus cespes tegat ossa, nec illi Terra gravis fueris: non fuit illa tibi. Hinc, quo sensu Arsigenem Meleager ἀβαρὴν dixerit, ethico an physico, in incerto. Illud sententiae suavitas, hunc locus, male laudatus suadet.

CXXI. Epithaphium, quantum coniicere licet, in Heraclitum Ephesium, philosophum, morum acerbitate et odio humani generis satis celebrem, scriptum, sed tanta obscuritate laborans, ut non immerito Reiskius σκοτεινῷ ipsi Heraclito illud compararit, quodque in primis ad incitas interpretem redigit, vix sanum et integrum. Dicam tamen, quod sentio. Facile, qui rei difficultatem intelligunt, si offenderim, condonabunt. Pravis, non Heracliti, sed aliorum consiliis patria Ephesus perierat sicque, ni fallor, in tyrannorum, forte Persarum, potestatem pervenerat. Exacerbatus hisce philosophus primum leges civitati dare recusarat posteaque in montem extra urbem secesserat. (Diogenes Laert. IX. 1. nr. 2. 3.) Hanc inimici-

 tiam

Digitized by Google

tiam etiam post mortem retinuisse noster fingit ideoque Heraclitum, civem Ephesium ita admonentem, inducit: Ego Heraclitus, mi amice, qui in sapientibus praeceptis inveniendis omnes post me reliqui (ex persona viri ὑπερόπτικοῦ, ipsum Homerum dignum, qui colaphis caederetur, iudicantis,) nunc mortuus tibi fata aperio, quavis sapientia potiora. Cum viverem, (primum hic distichon excidisse puto,) patriam servare mihi unice cordi fuit. Asiae enim, i. e. Dario, regi Asiae, adeo infensus, ut cum civibus eum perlissem, contra malignos homines, patriam perditum euntes, loqui non destiti, quippe Epheso, nutrici meae, maiorem gratiam a me referri posse dubitabam. Sed (alterum distichon hic deesse videtur) frustra haec egi. Tuque tamen in tumulo irati moraris? Fuge longe, sed cave, monitori tuo sis asper! Fieri enim potest, ut mox asperiora a civibus experiaris. Nunc vale, civis eiusdem patriae, ideoque merito monende. In ultimo disticho constituendo Reiskio, emendanti ... assensus sum, ita tamen, ut Brunckii interpunctionem servarim.

CXXII. In Philaulum philosophum, alioquin ignotum, quantum autem ex causa mortis et genere conicere licet, Stoicum. Colloquuntur inter se Hospes et Umbra.

1. Θριασεύς. Θρία. δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Stephanus de urbibus. Atticae ergo civis Philaulus.

4. τὸν δὲ σοφοῖς ἕταρον sc. βίον *sed vitam, studio sapientiae deditam, vixi.*

6. κείνων sc. σοφῶν γευσάμενος κυλίκων *poculis istorum philosophorum*, qui Zenonis dogmata et exemplum sequuntur, *gustatis*. Plinius Secundus de Corellio istius sectae amicissimo I. 12, 3. Corellium quidem summa ratio, quae sapientibus (h. e. Stoicis) pro necessitate est, ad hoc consilium (mortem sibi consciscendi) impulit.

7. λάβοι - βίοτον. Laudat hospes Philaulum, quod λόγον ... i. e. principia et disciplina Stoicorum ne moriens quidem deseruerit. Optime huc facit locus Ciceronis ex Officiorum L. I. 31, 5. In actiones omnemque vitam nullam discrepan-

poeniam conferre debemus"; quibus mox, ut mortem Catonis Vticensis defendat, addit: „Atque haec differentia naturarum tantam habet vim, ut non numquam mortem sibi ipse consciscere alius debeat, alius in eadem causa non debeat." De formula λάβοι νύ σε βῶλος ἐλαφρή. v. Kirchmannum de Funerib. Rom. III, 9. p. 389.

CXXIII. In Chariseni, iuvenis duodeviginti annorum, obitum epitaphium affectibus vere maternis plenum.

1. Οἰκτρόν — χλαμύδα. Ordo verborum: Μητὴρ Χαρίξενε, ἔςολισε σε, οἰκτρόν δῶρον ἐς Ἀΐδαν τε, donum lacrymabile, in Orcum abreptum. Chlamydes inter puerilia vestimenta meminit Vlpianus in l. vestis. D. de auro et arg. leg. Puerilia sunt, quae ad nullum alium vsum pertinent, nisi ad puerilem: veluti togae, praetextae, alicula, chlamydes, pallia, quae filiis nostris comparamus. Cf. Plaut. Merc. 5, 2, 71.

3. ἁνίκα ἅλικες τὸν νέκυν ἀχθοφόρευν cum aequales, corpore tuo (v. 116, 7.) onusti, inciderent, nam ἄχθος pr. onus. ἀπ' οἴκων sc. patris.

4-7. Πένθος — ὠδῖνας. Comparari possunt Bion in morte Adonidis 89. et Antipatri Sidonii carm. 110, 3. (Anal. II. p. 27.) ubi mater de filio duodenni: Ὤλετ' ἐμῆς ὠδῖνος ὁ πᾶς πόνος εἰς πῦρ, Ὤλετο Πυμμιάνεος γειναμένα κάματος. in primis tamen Meleager ipse carm. 119, 6.

7. κακοπάρθενε Μοῖρα. O Fatum virginibus inimicum. Ad spem connubii ineundi respicit. V. 4. iam dixerat: οὐχ Ὑμέναιον ἀγγείλαντο γυναῖκες. Mox πτύειν εἰς ἀνέμους ventis dare, ad nihilum redigere.

9. Τοῖς μὲν — ἐλεεῖν. Versus tenerrimi et παθητικώτατοι. De Patrio Miltiadis filio carm. ἀδέσπ. 590, 9. Λεῖψε φίλοις δὲ γονεῦσι γόον καὶ πένθος ἄλαςον. ἀγνῶς πυνθανόμενοι sunt, qui, maturae tuae mortis ignari, per imprudentiam seu casu sciscitantur, quid agas.

CXXIV. In sepulchro poetae Antipatri, qui vinculo patriae eiusdemque cum Meleagro nostro aetatis fuit, gallus, sceptrum sub alis, pedibus palmam gestans, adposito talo, conspiciebatur. Haec signa carmen nostrum interpretatur.

1. Ἀ στάλα *O columna.* Alloquitur Meleager cippum. Mnasalcas carm. 7. (Anal. I, p. 191.) Ἀ σύριγξ, τί τοι ὧδε παρ' Ἀφρογένειαν ὄρουσας; Dorv. in Vanno critica, p. 141. τί vero pro κατὰ τί, iungendum cum ἔχει. *Quem in finem exhibes insigne, gallum aspectu trucem?*

2. καλλαΐνα πτέρυξ est ala, quae colorem gemmae, *Callais dictae,* h. e. colorem venetum seu hyacinthi caerulei (Cf. Salmas. in Homon. H. I. p. 177. B. e.) *exhibet*: nam callais gemma ex viridi pallescens. Plin. 37. 8. s. 33. et 10. s. 56. Plura dabit h. l. Dorville, qui insuper, sceptrum inter galli alam insertum fuisse, bene monet.

3. Ποσσὶν ἀστράγαλος. Alterum insigne, ut ipse v. 13. explicat, *palma* fuit, Victoriae ramus; tertium *talus*, isque super ipsius basees crepidine, non in facie plana, sed in latere suo ita constitutus, ut procidere videretur.

5. 13. Ἦ ῥα — ἐφρασάμαν. Simulat poeta, se ignorare, quem tumulus condat, et ex insignibus insculptis nunc regem, nunc pauperem, nunc cursu victorem, ibi compositum, conficit. At cum varia signa modo in hunc, modo in illum non quadrent, nec una interpretatione comprehendi possint, tandem v. 14. novam explicationem ingreditur. νικάεις pro νικήεις a νίκη, victor, ut τιμήεις, τιμάεις a τιμή.

7. λιτὸς τύμβος (ut λιτὸς δόμος Antip. Sid. 53, 1.) *sepulchrum non magnificum, vile.*

11. Οὐ ψαύω καὶ τῇδε. *Sed ne hac quidem via verum assequor.* Locutio, ab iis, qui hasta adversarium ferire conantur, desumta, ut Il. ψ. 805. vel a iaculatoribus. Ψαύειν hic synonymum cum τυγχάνειν et συμβάλλειν. Dorv. τῇ, ut supra, pro κατὰ τί. *At qua in re comparandus est.* Φράσασθαι h. l. *advertere, intelligere.*

Digitized by Google

13. καὶ τὰν δὲ - Τύρον. Palmam insigne Tyri, et in nummis eius frequentem docuere Spanhem. de Numism. praest. I, p. 345. et Holsten. ad Steph. p. 333. τὰν πολύπαιδα Τύρον supra iam vidimus car. 47, 11.

15. Ὄρνις - ὑμνοθέτας. *Gallus nimirum* ἐννέπει *indicat, Antipatrum voce sonante praecelluisse, simulque in amore felicissimum, et inter Musas*, h. e. inter eos, qui studiis Musicis florent, *numerosum poetam fuisse*. Dorv. Gallus, idem optime addit, hic per excellentiam, ut alibi, *Ales* dictus, in symbolis inter alia tria notat, Stentoream vocem, vel hominem, qui voce alios vincit, ut orator, praeco, dein, quia non solum magna voce praeditus hic volucris, sed etiam canora, poetam in primis magniloquum, unde etiam ἀοιδὸς, (V. Theocr. 18, 56., coll. quae ad 7, 48. Heinsius monuit) tandem, quia avis salacior, hominem in venerem procliviorem: γεγωνὸς ab Homerico γεγωνεῖν. γεγωνὸς ἐξάκουστος, μεγαλόφωνος Hesych. Cf. Eustath. ad Il. μ. 337. p. 870. ὑμνοθέτης pr. in choris *praecentor*, dein passim quoque pro poeta, ut ὑμνοπόλος, ἀοιδοπόλος et ἀοιδοθέτης, (Anth. Wech. p. 395.) Cum vero ποικίλος vocatur Antipater, caussa est, quia vario carminum genere lusit. Notum Ovidii IV. Trist. 10, 49. de Horatio dictum: Et tenuit nostras *numerosus* Horatius aures. Sic saepissime poetae, carmina, instrumenta musica ποικίλα audiunt. Cf. Pindar. Ol. 3, 14, 4, 4. Nem. 4, 23 et 77. et de Alcaeo Epigr. ἄδηλον (Anth. Wech. p. 135.) ποικίλα δ' αὐδᾷ Ἀλκαῖος.

17. Σκᾶπτρα - ἀστράγαλος. Sceptrum eloquentiae signum habebatur, vel quia Mercurius, eloquentiae Deus, sceptro ornabatur, vel quia hominum animi eloquentia reguntur. Eustath. ad Il. α. 15. p. 19. Σκῆπτρον σημεῖον καὶ βασιλείας καὶ λόγων καὶ δίκης κατὰ τοὺς παλαιούς. et enucleate ad Il. σ. 506. p. 1215. Ad poesin respicere posset Meleager, sed conicere etiam licebit, Antipatrum inter rhetores et sophistas claruisse. Alteram versus partem felicissime explicat Leonidas Tarent. car. 84. (Anal. I, p. 241.) quod egregie huc vocavit Cl. Dorv. Unus ἀστράγαλος, in sepulchro sculptus, iactum minimum indicat, quem Χῖον appellant, qui iactus symbolice, ut varia, (v. Hydium de Instr. lusor. p. 143.) ita quoque vel simpliciter *mortem*, vel *hominem mero Chio potando mortuum* de-

designat. Cf. Dorv. l. f. p. 163. Sensus igitur: Antipatrum vino madentem casu obiisse, talus in latere constitutus, (nam in calculis *unione*, in talis *ipsa officuli positione* χῖον cognoscebatur,) prodit.

CXXV. Duo, ad quae nunc procedimus, epitaphia ipse sibi Meleager, utrumque senio iam confectus, scripsit. Docet vero, ubi natus et educatus sit, alterique horum carminum excusationem patriae ignobilis addit.

3. ὁ τὸν - Χάρισιν. Verba, ex nostro repetita carmine αἰδέσϑ. 573. Sunt vero ἱλαραὶ Χάριτες idem quod, Χάριτες Μενιππεῖαι seq. carm. Vide Vitam poetae ibique not. 1. De Anacreonte Simonides 55, 3. (Anal. I. p. 136.) Ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων, τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.

5. ἡνδρωσε *educavit*, non vero genuit: nam patria fuit Atthis, Θεόπαις quippe ab Agenore, Neptuni filio, ex quorundam sententia, condita. ἱερὰ merus ornatus. Ipsum versum, latine p. 87. exhibitum lectores sic corrigant rogo: Huncce Tyrus puerum fovit Gadarenaque terra. Vt supra legitur, facile suspicionem movet, Tyrum in regione Gadarensium sitam fuisse.

6. Κῶς Μερόπων sc. πόλις. Cf. carm. 24, 7.

7. Ἀλλ - Φράσον. Nota, veterum, cum sepulchra transirent, consuetudo, vita defunctis Vale dicendi. Ovid. III. Trist. 3, 75. At tibi qui transis, ne sit grave, quisquis amasti, Dicere, Nasonis molliter ossa cubent. Iubet vero Meleager viatorem tumulum praetereuntem, si quidem Syrus sit, Selom, sin Phoenix, Avdonis, (חוית אדני) sin Graecus, χαῖρε acclamare, nam omnia se intellecturum esse, primum, quoniam origine Syrus, alterum, quia in Phoeniciae urbe educatus, tertium, quia Graeca civitate donatus sit, maximamque aetatis partem inter Graecos exegerit.

CXXVI.

CXXVI. 1. Νᾶσος Τύρος. v. carm. 47, 11. Θρέπτειρα. Latinis *terra altrix*. Virgil. Aen. III. 273. Epigr. praecedenti ἠνδρωσε legimus. Ἀτθὶς ἐν Ἀσσ. ναιομένα Γαδάροις pro Ἀτθὶς ἐνναιομένη Συρίοισι Γαδάροις. *Atthis, quam Syri Gadari incolunt*. De Gadara siue Gadaris, nobili Coelesyriae urbe (V. Cellar, Orb. ant. II. 3, 13. p. 640.) cuius incolae Γαδάροι, Γαδαρεῖς, Γαδαρῖται et Γαδαρηνοὶ dicuntur, sermonem esse, nemo negabit et satis iam epitheton adiectum docet: nam Syria et Assyria poetis idem. Cf. Intpp. ad Virgil. Georg. II. 465. et ad Horat. III. car. 4, 34. De Atthide contra apud omnes fere altum silentium. Solus Ptolemaeus urbem huius nominis, itidem in Coelesyria ad ripam Euphratis sitam, quae Gadarensis colonia esse potuit, memorat, sed parum ad id, quod quaeritur, testimonium eius proficit.

3. Εὐκράτεω - Χάρισιν. *Ego Musarum amicus ortum duco ab Eucrate primusque obviam factus sum Menippeis Gratiis*. (συντροχάσαι, καταντῆσαι. Hesych. et ex Küsterii emendatione Suidas.) socium me iis adiunxi, h. e. iuvenis, Menippum secutus, salibus et festivis sermonibus operam dedi. Cf. quae in Vita poetae attulimus.

5. Εἰ - θαῦμα; Deprecatur gentis infamiam. Syri enim male audiebant, ut proditores, superstitiosi levisque animi homines. Satis notum illud, quod Suidas servavit, proverbium Σύροι πρὸς Φοίνικας de hominibus callidis et malignis.

CXXVII. In Meleagri sepulchro conspiciebatur statua alati iuvenis, venabulo armati et apri pelle induti, qualis Meleager Oenei filius fingitur. Quaerit ergo auctor huius carminis, quod ego non a poeta nostro profectum, sed ab altero potius in illum scriptum esse putarim, quid significent haecce symbola, eaque simul explicat. Imitationem epigrammatis 124. facile lectores agnoscent.

1. σιβύνη. ὅπλον δόρατι παραπλήσιον. Hesych. ἀκόντιον Ῥωμαϊκόν. (θηρευτικόν.) Suidas. τί εὔαδε, κατὰ τί εὔαδε, v. car. 124, 1.

4. Οὐ

4. Ἀλάζειν - ἀμύθει. Virgil. Ecl. 10, 61. Non deus ille malis hominum mitescere discit.

5. Οὐδὲ sc. ἐνέπω. ἐμπαλι - τεργέρων *Ille enim Saturnus senex fingitur*. τεργέρων propr. de Pylio Nestore, qui tres aetates hominum vixerat. V. Epigr. ἀδέσπ. 407, 4.

7. Ἀλλ' ἄρα - λέγεις. Verum tandem deprehendisse simulat. *Sapiens est, qui hoc sub tumulo iacet*, καὶ γὰρ δοκέω *rem enim nunc omnino perspicio, tuque Aliger symbolis tibi additis nomen illius indicas*.

9. Ἐν προβολῇ - ἐρωτογράφον. Cogitandus est iuvenis, stans in procinctu, adeoque ad utrumque paratus, tum ad sui ipsius defensionem, tum ad apri in se ruentis caedem. Hoc transtulit auctor ad Meleagri scripta, quorum finis duplex fuisse videtur, alter ridendo dicere verum, seu (cf. distichon ultimum) *coniungere cum Gratiis Sapientiam* (dictionis agnosces imitatorem Menippi σπουδογελοίας, quam ipse propriam sibi (V. Vitam,) reddidisse fatetur!) alter, *Musis et Amori litare*. Quam laudem utrum recte meruerit, nunc parum liquet. Certius de his iudicium ferre liceret, si poetae scripta, quae temporis iniuria abstulit, superessent. De ipsa locutione ἐν προβολῇ ἑστάναι egregie disputavit, multaque, ut solet, congessit Ruhnkenius in Epist. crit. I. p. 70.

13. ἐπεὶ - ἡρμόσατο. V. not. ad carm. 125, 3. εἰς μίαν sc. μοῖραν ἁρμόζειν *in unum coagmentare, consociare inter se*.

CXXVIII. Epilogus Meleagricae Anthologiae. Κορωνίς i. e. linea, quae in calce librorum a veteribus ad significandum finem addi solebat, loquens inducta certiores lectores facit, cuius opera Florilegium sit institutum cuique dicatum, simulque de ipsius Collectionis pretio statuit.

1. Ἁ πύμ. - σέλισι. Quod vulgari oratione sonaret: „Ego coronis, quae absolutum opus esse, doceo," id, ut poeta ornatius expressit, dicens: *Ego coronis, quae metam ultimam teneri indico custosque fidelissima scriptis pagellis adpingor*.

ἐρκῦ-

ἱμάςρος ab. ἱμάς idem est cum οἰκαςὸς, sicque, quod in L. V. monendum erat, Reiskius legit. Caeterum nostro loco non absimilis Ovidii III. Amor. 15, 2. Raditur hic elegis ultima meta meis.

9. Φαμὶ - ςέφανον. Iunge: Φαμὶ, Μελέαγρον ἐκτελέσαι καὶ ἐνελίξασθαι τᾶδε βύβλῳ τὸν ἄμοργμον ὑμνοθέταν, ἠθροισμ. ἐκ πάντων sc. ποιητῶν εἰς ἕν, σύμπλ δὲ μυσ. ςέφ. ἀνθ. ἀειμνης. Διοκλεῖ. *Aio, Meleagrum esse, qui perfecerit unoque volumine comprehenderit hanc ex omnibus poetis in unum congestam seriem carminum amicoque Diocli coronam ex aeternis Musarum floribus nexam, dicarit.* Ignorant Lexica vocem Ἄμοργμός, non item Ἄμοργμα et Ἀμοργέαι. De utroque Hesych. Ἄμοργμα. σύλλεγμα, ἄρτυμα. Ἀμοργέαι. ἀποψῆσαι. Recte igitur explicabitur nostro versu ἄμοργμος ὑμνοθέτης *congeries carminum, sive flores poetici, passim decerpti:* ὑμνοθέτης enim et similia, ut abunde docuit Dorv. in Vanno critica p. 153. et ego ipse iam in L. V. ad car. 1, 2. monui, saepissime nominibus adiective adduntur. Melius saltem loco, quem e difficillimis iudico, sic consultum esse videtur, quem admissa Reiskii lectione. Nam sive iungas μόχθον ὑμνοθέταν, ἠθροισμ. ἐκ πάντων εἰς ἕνα, sive μόχθον, ἠθροισμ. ἐκ πάντων ὑμνοθετᾶν (i. e. ὑμνοθετῶν) εἰς ἕνα, vix tamen evinces, graece μόχθον, ut latine *laborem*, de quavis opera, etiam de docta et poetica dici; quid? quod locutio elliptica εἰς ἕνα nec si μόχθον repetas, nec si aliud verbum admittas, satis commode suppleri possit. Mox συμπλ. ς. μυσ. ἀειμν. ἄνθεσι *floribus immortalem* pro simplici πλέκειν ςέφανον ἐξ ἀνθέων ἀειμνήςων τῶν Μυσῶν.

7. Οὖλα - εὐμαθίας. Alludit, ni fallor, poeta ad celebrem istam Iliada et Odysseam, aureis litteris intestino draconis centum et viginti pedes longo, inscriptam, quam, olim in Bibliotheca Constantinopolitana visam, sub finem saeculi quinti, una cum centum et viginti millibus libris, incendio infelici consumtis, periisse Zonaras narrat Annal. L. XIV. c. 2. p. 41. Tom. II. ed. Byzant. Venet. et 52. ed. Paris. Quibus admissis versum reconditioris sensus ita expono: Οὖλα δ' ἐγὼ καμφ. *Nunc ego κορωνὶς* (οὖλα pro ὅλως) *saepius complicata hincque integrum ego et a Meleagro absolutum Anthologiae* volu-

Digitized by Google

volumen *ἱδρυμαι σύνθρονος iisdem in loculis repositum iri spero δρακ. αὐτοῖς cum nobilissimo, draconis intestino commisso, opere, τερμ. εὐμαθ. omnia, cognitione digna, amplectente*, h. e. quo nullum aliud scientia et doctrina praestantius. Nota Homeri, ut omnis sapientiae parentis, qua inter antiquos floruit, fama frequensque carminum eius in iuventute instituenda usus, nec tamen noster in his magniloquentior, cum plurimam laudis, quam operi impertit, partem poetae illud constituentes merito sibi vindicent. Iam abunde patet, unde orta sit scriptura *δρακοντείοις ἀνὰ νώτοις* quantique eadem pretii. Ego quidem, ut omittam leges criticas, lectionem difficiliorem tuentes, nec quo spectent *δράκοντος νῶτα*, nec, quid sibi velint *εὐμαθίας τέρματα* nude posita, satis perspicio.

INDEX

Digitized by Google

INDEX VOCVM

quae in Stephani Thesauro vel omnino desiderantur, vel non eadem, qua in Meleagro, significatione leguntur.

Αἰγοβάτης 49, 4.
Ἀιμηρτὸς 70, 5.
Ἀκροθιγὴς 31, 8. (hinc ἀκροθιγῶς adv. Lexicographis notum.)
Ἀκρονυχὶ 39, 2. (ut αὐτονυχὶ seu αὐτονυχεί.)
Ἀκρώνυχον τὸ subst. (pro [illegible]ρωνυχία ἡ v. Suid.) 72, 3.
Ἀμμότροφος 1, 20.
Ἀμοργμὸς ὁ 128, 3.
Ἀνδροβατεῖν 48, 2.
Ἀνθοδίαιτος ὁ ἡ 96, 1.
Ἄνταθλος ὁ ἡ 31, 4.
Ἀποπροφεύγειν 21, 2.
Ἀρτικόμης 32, 2.
Βαστακτὸς 30, 5.
Γαστρὸς pro γαστὴρ 70, 6.
Γλυκερόχρως 116, 3.
Γλυκύμυθος 77, 4.
Γλυκυμυθεῖν 38, 3.
Γλυκύπαις ὁ ἡ 30, 6.
Δασυτρώγλη ἡ 49, 3.
(Δηξιχαρὴς ὁ ἡ 98, 2.)
Δυσδάκρυτος ὁ ἡ 53, 1.
Ἐνειδοφορεῖν 25, 3.
Ἐνελίσσειν 128, 4.
Ἐπινυμφίδιος 118, 1.
Ἐπίτηκτος 64, 1.
Ἔρκυρος 128, 2.
Εὔφορτος ὁ ἡ 73, 1.
Ἡδυφιλεῖν 43, 6.
(Ἠλακάτη 93, 5.)
Κακοπάρθενος ὁ ἡ 123, 7.
Καλλοσύνη ἡ 77, 2. (Frequens Adiect. καλλοσύνος, η, ον. Cf. Eurip. Orest. 1390.)
Κέρας το 6, 6.
Κεραυνομάχης 10, 2.
Λιπόπνους 59, 5.
Μελαμπέταλος 1, 14.
Μελίστακτος 1, 33.
Μορφεγγὴς 71, 3.
Μυροβότρυς 91, 5.
Μυρόρραντος 79, 2.
Νεογράφος 1, 55.
Νεόρρυτος 2, 15.
(Ὀξύτορος 1, 16.)
Ὀπισθοβάτης 36, 2.

Ὀργά-

Ὀργάνιον τὸ diminut. 103, 2.
Παιδοφορεῖν 30, 4.
Πάραλος 1, 20.
Παρθενόχρως 1, 12.
Πεζόπορος 73, 6.
Πελαγίτις, τιδος (ut πολῖτις, ιδος) 73, 1.
Πλευροτυπὴς 106, 2.
Πυρίβλητος 19, 2.
Σάββατος τὸ 67, 4. (Suidas σέββατον.)
Σαββατικὸς 67, 3.
Σαρκοπαγὴς 115, 12.
Σκολιόθριξ 1, 37.
Σμύρναιος 1, 29.
Σταχυόθριξ 1, 43.
Σύμπλεκτος 1, 18.
Τριπανοῦργος 25, 4.
Ὑπνοαπάτης 97, 4. 100, 2.
Ὑφηγεμὼν 24, 8.
Φεραυθὴς 2, 2.
Φιλάβυλος ὁ ἡ 53, 3.
Φιλάσωτος ὁ ἡ 101, 1. 103, 3.
Φορβὴ 1, 37.
Χειροτυπὴς 101, 8.
Ψυχαπάτης 47, 2.

Quanquam plagulis, quas typothetae traderem, accurate describendis, summam curam diligentiamque impendi, prohibere tamen non potui, cum impressas relegere locus et tempus vetarent, quo minus quaedam, quae abesse malim, irrepserint. Corrigant igitur, lectores benevolos rogo, *in Textu* c. 56, 6. ὑγρῷ 59, 13. Αὐτὴ *in Lect. Var*, 1, 25. Ἡγήσ. 29. κλ. ramos deleta voc. Fabr. 35. Ἀνακρ. 59. 7. Brunckio, αἰθὴ ibid. quod pro quid 60, 1. nam pro non *in Vers. Lat*, 2. 4. decora 57, 5. Noto 104, 3. Ille 105, 1. Aurorae 106, 3. serratis 108, 5. Vt recrees 113, 1. comissans sicque etiam aliis in locis. 123, 9. Spirog *in Notis* p. 95. l. 4. pro simplici 96, 10. alium respexerit 98, 5. Modeste 100, 17. patiantur. 116, 28 et pro te. Scabrum denique distichon reliqui p. 67. 33, 3. quod emendatius forte legeretur: — — cupidusque ego brachia nudo Circumdans collo g. v. t. Reliqua vitia tam levia sunt, pleraque, ut fieri solet, in accentibus et interpunctione, ut apud aequos peritosque harum rerum iudices nec longa excusatione, nec seria admonitione egeant.

Digitized by Google

Digitized by Google

7 -19.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

form 410

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google